கழக வெளியீடு—நசஅ.

சிறுவர்க்கான

ஷேக்ஸ்பியர் கதைகள்

[ஏழாம் புத்தகம்]

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
23 DEC 1943
MADRAS

★

894.8112

திரு. K. அப்பாத்துரைப் பிள்ளை, எம்.ஏ., எல்.டி.,
எழுதியது

2003

★

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி :: சென்னை

பதிப்புரிமை] [அணா 12.

031)

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
:: PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD., ::
TIRUNELVELI & MADRAS.

April 1943.

The Model Press, Madras.

முன்னுரை

ஷேக்ஸ்பியர் உலகறிந்த ஆங்கிலப் பெரும்புலவர் என்பது யாவரும் அறிவர். அவர் தம் நாடகங்கள் மிகவும் இன்பந்தருவன. அவை உலகமழியும்வரை மக்களிடை அழியாமல் நிற்கும் ஆற்றல் உடையன.

இதுகாறும் ஆறு நூல்களில் இருபத்தொரு கதைகளை வெளியிட்டுள்ளோம். இப்போது இதன்கண் நான்காம் ஹேன்ரி (Henry IV) இரண்டு பகுதிகளாகவும், மன்னன் ஜான் (King John), அதேன்ஸ் நகர்ச் செல்வன் தைமன் (Timon of Athens), காதற் சீரழிவு (Love's Labours Lost) ஆகிய நான்கு கதைகளும் வெளிவருகின்றன.

இக்கதைகள் நாடகங்களைப் படிக்கப்புகுமுன் ஒவ்வொருவரும் படித்து இன்புறத்தக்கன. எளிய இனிய தமிழ் நடையில் எழுதப்பெற்றிருக்கின்றன.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

2003

பொருளடக்கம்

க.	நான்காம் ஹென்றி	
	,, பகுதி க	1
	,, பகுதி உ	32
உ.	மன்னன் ஜான்	49
ங.	அதேன்ஸ் நகர்ச் செல்வன் தைமன்	74
ச.	காதற் சீரழிவு	92

நான்காம் ஹென்ரி
(Henry IV)

பகுதி—க.

க. துணைக்கருவிகளே பகைக்கருவிகளானது

பிறப்புரிமையால் அரசராகாது குடிகள் இணக்கம் பெற்று அரசிருக்கை ஏறிய ஆங்கிலமன்னருள் நான்காம் ஹென்ரி அரசன் ஒருவன்.

அவனுக்குமுன் ஆண்ட[1] 'இரண்டாம் ரிச்சர்டு மன்னனுக்கு அவன் சிற்றப்பன் மகனே யாவன். ஆனால் அவன் தந்தைக்கும் மூத்தவனான இன்னொரு சிற்றப்பனுடைய மகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர்'[2] எட்மன்டு மார்ட்டிமர். அரசுரிமை ஒழுங்குப்படி அவனே அரசனாய் வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் 'ரிச்சர்டின் தன்னாண்மை ஆட்சியைப் பெருமக்கள் எதிர்த்தபோது ஹென்ரி அவர்களுக்குத் தலைமைபூண்டான். பின்னர் அவன் ரிச்சர்டை முடிதுறக்கும்படி செய்து, அப் பெருமக்களின் இணக்கத்தாலும் துணையாலும் தன்னை அரசனாக்கிக் கொண்டான்.

தன்னலத்தின் வயப்பட்டு ரிச்சர்டின் போக்கைக் கண்டித்தே ஹென்ரி அரசனாயினான் எனினும், அங்ஙனம் அரசனானபின் அவனும் அந்த ரிச்சர்டைப் போன்றே தன்னாண்மையுடன் அரசாளத் தொடங்கினான். அப்போது பெருமக்கள், ரிச்சர்டை வெறுத்ததிலும் மிகுதியாக அவனை வெறுக்கத் தொடங்கினர். "ரிச்சர்டாவது முறைப்படி அரசனானவன்; அப்படி யல்லனே இவன்: இவன் மணிமுடி நம் கைப்படக்

---

1 Richard II 2 Edmund Mortimer

கொடுத்த கொடைதானே; இவனுக்கென்ன இத்தனைத் தன்னுண்மை'' என்று அவர்கள் சீறினர்.

மேலும், ரிச்சர்டின் தன்னுண்மைக்கு அவன் இன்ப விருப்பும் சோம்பல் வாழ்வுமே காரணம்; தன்னல மன்று. அரசன் என்ற முறையிலல்லாது தனிமனிதன் என்ற முறையில் அவன் நற்குணமும் பீடும் பெருந் தன்மையும் உடையவன். ஹென்ரியோ இதற்கு மாரு கத் தன்னலமும் சூழ்ச்சியும் உடையவன். எடுத்த காரியத்தை நிறைவேற்றும் வகையில் அவன் எத்தகைய முறையையும் கையாளத் தயங்காதவன். அவன் கையில் அரசுரிமை வந்ததே, அவன் தான் ரிச்சர்டின் கொடுமை யோடுகூட அவனிடம் இல்லாத சிறுமையும் உடைய வன் என்று காட்டிக்கொண்டான்.

ஹென்ரி, ரிச்சர்டை அகற்றித் தானே அரசனுகப் போகும் நாட்களில் அவனை அரசவையில் எதிர்த்து நின்று ''அரசுரிமை தெய்விகமாகவும் பிறப்புரிமைப் படியும் வருவது; தெய்வத்தாலன்றி மனிதர் எவராலும் அது எடுக்கப்படவோ கொடுக்கப்படவோ கூடிய தன்று'' என்று [1] கார்லைல் தலைமகன் கூறியிருந்தான். அதன் பயனுக ஹென்ரி அவனைத் தூக்கிலிட நேர்ந்தது. சமயத்துறையினுள் தலைமையான ஒருவன், நடுநிலை உண்மை கூறியதற்காக உயிரிழந்தது கண்டு, அச் சமயத் துறையிலுள்ள தலைமக்கள் எல்லாரும் பிறரும் ஹென்ரியிடம் பகைமை கொள்ளலாயினர்.

மக்கள் ஹென்ரியைவெறுக்குந்தோறும் ரிச்சர்டின் நற்குணங்களையும் பெருந்தன்மையையும் ஓர்ந்து அவனை ஒழித்துவிட்டோமே என்று கழிவிரக்கங் கொள்ளலாயி னர். ரிச்சர்டின் காலத்தில் அவனுக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்தவருள் முதன்மையான [2] நார்தம்பர் லந்துக் கோமகன்தான் இப்போது ஹென்ரியை எதிர்ப்பதிலும் முதல்வனுயிருந்தான்.

---

1 Bishop of Carlisle 2 Northumberland

இவ்வுடபகைவரேயன்றி வெளிப்பகைவரும் வேறு சிலர் இருந்தனர். அவரே வேல்ஸ் நாட்டுத் தலைவனான [1] ஓவென்கிளென்டோவரும், [2] ஸ்காட்லந்துப் படைத் தலைவன் டக்ளஸும் ஆவர். இவருள் ஓவென் கிளென்டோவர் பிற வேல்ஸ் மக்களைப்போலவே வேல்ஸ் நாட்டின் பழைய பழக்க வழக்கங்களிலும், புனைவியல் கதைகளிலும் தெய்வ வரலாற்றிலும் பற்றுடையவனாயினும், இங்கிலாந்தின் பல்கலைக் கழகப் பயிற்சியுடையவனாதலின் புதுநாகரிக மேற்பூச்சும் எய்தப்பெற்றவன். அவன் தலைவனானபின் அடிக்கடி எல்லைப்புறத்தில் வந்து சூறையாடுவான். அவனும், அவனைப்போலவே ஸ்காத்லந்து எல்லையில் டக்ளஸும் ஆங்கில அரசுக்கு இருமுள்போல் தொந்தரவு செய்து கொண்டிருந்தனர்.

இவ்விரு பகைவர்களிடமிருந்தும் நாட்டைப் பாதுகாக்கவே ஆங்கில அரசர் இரண்டு எல்லையிலும் இரு பெருங்குடிகளைச் செல்வாக்குடனும் வலிமையுடனும் விட்டுவைத்திருந்தனர். அவர்களே நார்தம்பர்லந்துப் பெருமகனும் மார்ட்டிமரும் ஆவர்.

ஆனால் வேலியே பயிரை அழிக்கத் தொடங்கியதுபோல், இவ்விரு பெருங்குடிகளும் அவ் வெளிப்பகைகளை எதிர்த்து அரசனை வலுப்படுத்துவதற்கு மாறாகத் தாமே உட்பகையாய்த் தழைத்து அவ் வெளிப்பகையுடனும் தம்முடனும் ஒன்றுபட்டு அரசனுக்கு ஓர் எமன் பொறியாய் அமைந்தனர்.

இவருள் ஓவென்கிளென்டோவர் ஒருகால் போரில் எல்லைப்புறக் குடியினனாகிய எட்மன்டு மார்ட்டிமரைச் சிறைப்பிடித்தான். சிறையில் வைத்து மார்ட்டிமர் கிளென்டோவரின் அழகிற் சிறந்த புதல்வியுடன் நட்புக்கொண்டு அவளை மணந்து கொண்டான்.

---

1 Owen Glendeower, Chieftain of Wales
2 Douglas of Scotland

இதனுல் அவர்களிடையே இருந்த பழம் பகைமை நீங்கி இணையரு உறவு ஏற்பட்டது.

மார்ட்டிமரின் உடன்பிறந்தாள் ஏற்கெனவே நார்தம்பர்லந்தின் மகனுகிய ஹாட்ஸ்பர் என்று வழங்கிய [1] ஹென்ரி பெர்ஸியை மணந்திருந்தாள். எனவே கிளென்டோவருடன் மார்ட்டிமரும் நார்தம்பர்லந்தும் ஆங்கில அரசர்க் கெதிராய் ஒன்று சேர்ந்து விட்டனர்.

இந் நிலையில் அரசனை நார்தம்பர்லந்தின் வளர்ச்சி பற்றி இன்னும் அச்சமும் அழுக்காறும் கொள்ளச் செய்யும் செய்தி ஒன்று நிகழ்ந்தது.

ஸ்காத்லந்து வீரனுன டக்ளஸ் இங்கிலாந்துமீது படையெடுத்து நார்தம்பர்லந்தால் முறியடிக்கப்பட்டான். இதுவரை எப்போரிலும் புறங்கொடா வீரனுகிய அவன் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் இருபத்தையாயிரம் பேர் கொண்ட பெரும்படை ஒன்று திரட்டி மீண்டும் படையெடுத்தான். இத்தடவை ஹாட்ஸ்பர் என்ற இளங்காளை அவனையும் அவன் பெரிய படையையும் முன்னையினும் பன்மடங்கு நலிய முறியடித்து அவனையும் அவன் வீரர்கள் பலரையும் சிறைப்பிடித்தான். அதோடு போர்க்கருவிகளும் பொருட்குவையும் அளவிலாது அவன் கையுட்பட்டன.

வெளிப்பகையாகிய டக்ளஸை விட உட்பகையாகிய தன் பெருங்குடியினுக்கே மிகுதியாக அஞ்சிய ஹென்ரி, தன் சூழ்ச்சியால் அக் குடியினரை எப்படியாவது தன் வயப்படுத்த எண்ணி அவர்களை அழைத்து நயவஞ்சக மொழியால் அவர்கள் வீரத்தையும் அரசுப் பற்றையும் புகழ்ந்து, பின் நளினமாகப் போரில் பிடிபட்ட சிறையாளிகளையும் பொருட்குவையினையும் தருமாறு கேட்டான். நார்தம்பர்லந்து அவற்றை விட்டுக் கொடுக்க மனமில்லாதபடி தாக்காட்டினுன். அருகிலிருந்த வொர்ஸ்டர் முதலிய பெருங்குடிமக்களும் அவனையே பெரிதும் தாங்கி நின்றனர்.

---

1 Henry Percy or Hotspur

ஆனல் நார்தம்பர்லந்தின் மகனுன ஹென்ரிஹாட்ஸ்பர் தன் தந்தை முதலியவரது வெளிப்பூச்சு மொழிகளை விரும்பாது நேரிடையாகவே அரசனை எதிர்க்க எண்ணினன். எண்ணி அவன், ஒவென்கிளென்டோவரிடம் சிறை புகுந்துள்ள தன் மைத்துனனுகிய எட்மன்டு மார்ட்டிமரைச் சிறை மீட்டுக் கொடுப்பதாயின் தான் டக்ளஸையும் பிற சிறையாளிகளையும் கொடுப்பதாகக் கூறினன்.

அதற்கு ஹென்ரி, "உண்மையில் எதிரி பக்கமே சேர்ந்துவிட்ட நாட்டுப் பகைவனுன மார்ட்டிமரை நாட்டுப் பணத்திலிருந்து மீட்பது என்பது வெட்கக்கேடு" என்று கூறினன். ஹாட்ஸ்பர் சினந்து "என் மைத்துனனையா நாட்டுப் பகைவன் என்று கூறுவது? நாட்டுப் பகைவன்தான் நாட்டுக்காகப் போர் புரிந்து படுகாயம் அடைவனே" என்று வீறுடன் பேசி அகன்ருன்.

தன்னை அரசனுக்க மிகுதியும் உதவிய அந்தக் குடியே இன்று தனக்கு நேர் பகையாகிப் பிற பகைவர்களையும் தூண்டி ஒன்றுசேர்த்து வருவது கண்டு ஹென்ரி மிகவும் மனம் புழுங்கினன்.

ரிச்சர்டு தன் இறுதி நாட்களிற் கூறிய வெஞ்சினத்தின்படியே, அன்று அவ்வரசனுக்குப் பகையாகத் தன் கிளர்ச்சிக்கு உதவிய அக் கைக்கருவிகள் இன்று தன் அரசுக்கும் எதிராகப் பிற கிளர்ச்சிக்காரருக்கு உதவுவதையும், எத்தனையோ தன்னலத்தாலும், சூழ்ச்சியாலும் தூண்டப்பெற்றுத் தான் பெருமுயற்சியின் பயனுகப்பெற்ற இம் மணிமுடி இறுதியில் ஒரு முள் முடியேயாய்த் தனக்குத் தாங்கருஞ் சுமையாய் விட்டதையும் நினைத்து அவன் புலம்பினன்.

உ. இந்த ஹென்ரியும் அந்த ஹென்ரியும்

ஆண்டு முதிர்வு ஒருபுறம், அரசியல் சூழல்களினல் ஏற்பட்ட கவலை ஓர் புறம், பிணி ஓர் புறம் அரசன்

உடலை அரித்துத் தின்றன. அதனிடையே வெளியினின்றும் இரு பெருங் கூர் வாள்கள் அவன் உள்ளத்தைப் பசையற ஈர்க்கலாயின. அவற்றுள் ஒன்று மேற் சொன்ன பகைவர்கள் வளர்ச்சியும் கலப்பும். இன்னொன்று அவன் மகன் ஹென்ரி இளவரசனது நடவடிக்கை ஆகும்.

ஹென்ரி இளவரசனும் ஹென்ரி ஹாட்ஸ்பரும் ஏறக்குறைய ஒரே பெயரும் ஆண்டும் தோற்றமும் உடையவர். ஆனால் இளமையில் இருவரது போக்கும் இரு வேறு வகைப்பட்டதாயிருந்தது.

ஹாட்ஸ்பர் போர்க்குதிரை போன்ற வீரமும் படபடப்பும் தன்னுண்மையும் உடையவன். அதனாலேயே அவனை மக்கள் ஹாட்ஸ்பர் அல்லது 'வெய்ய தார் முள்' என்று பெயர் வைத்திருந்தனர். அவனுக்குப் போரே பருகும் நீரும், உயிர்க்கும் உயிர்ப்புமாயிருந்தது. அவன் உண்ணும்போதும் உடுக்கும்போதும் கேளிக்கையின்போதும் பேசுவதெல்லாம் போர்ப் பேச்சுத்தான். அவன் மனைவியுடன்கூட அவன் போர் மறத்தையன்றி வேறெவ்வகைப் பேச்சிலும் நேரம் போக்குவதில்லை, இதற்கேற்ப அவன் சென்ற போர்களிலெல்லாம் அவனுக்கு வெற்றியும் புகழும் கிடைத்தன. அவன் பெயர், புகழுக்கோர் மாற்றுமொழியாகவே கருதப்பட்டு வந்தது.

ஹென்ரி இளவரசன் நடை இதற்கு நேர்மாறாயிருந்தது. குடிமக்களிடைப் பிறந்த அந்த ஹென்ரி புகழை எத்துணை நாடினானோ அத்துணை அரசுரிமை பெறப் பிறந்த இந்த ஹென்ரி இகழையே விரும்பி நாடியதாகத் தோற்றிற்று, அவன் ஓயாது தெருச் சுற்றும் கீழ்மக்களுடன் ஊடாடியும் அவர்கள் நடமாடும் கீழ்த்தரவிடுதிகளில் உண்டாட்டயர்ந்தும் அவர்கள் சிறு சச்சரவுகளிலும் பூசல்களிலும் சிறு களவுகளிலும் மறைவு நடமாட்டங்களிலும் ஈடுபட்டும் உலகத்தவர் நகையாடலுக்காளாகி வந்தான்,

இம் மாற்றங்கள் அரசன் செவியிற் பட்டபோது முதலில் அரசன் அவற்றை நம்பவில்லை. பின் நம்பியும் நம்பியதாகக் காட்டாது மறைத்தான். அதன்பின் அவன் படிப்படியாக இளவரசனை இன்மொழிகளாலும் எச்சரிக்கைகளாலும் இறுதியில் வன்மொழியாலும் திருத்த முயன்றான். எதுவும் அவன் போக்கை மாற்றுவதாகக் காணவில்லை.

அரசியல் அவமதிப்பால் திருந்துவானோ என்று எண்ணி அவனை அரசவைத் தலைமையினின்று விலக்கி அதில் அவன் தம்பியாகிய ஜானை அமர்த்திப் பார்த்தான். இதனாலும் பயன் இல்லை. ஹென்ரி ஏளன நகை நகைத்து "அப்பாடா, இந்தச் சோம்பேறிக் கூட்டத்திற்குப் போய்க் கொட்டாவி யிட்டுக்கொண்டிருக்கும் தொல்லை ஒழிந்தது" என்று தெறிபேசிக்கொண்டு தன் பதடி வாழ்க்கையில் இன்னும் ஆழமாகத் தங்குதடையின்றி இறங்கினான்.

இளமையிலேயே பெருநோக்கங்கொண்டு அந்நோக்கங்கள் நிறைவேறித் தன் இளமையிலேயே பெரு வாழ்வு கண்ட தனக்கா இத்தகைய பிள்ளை பிறக்கவேண்டும் என்று அரசன் தன் மகனைப் பெற்ற வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டான். அது மட்டுமா? தனக்குப் பிறந்த இப் பதரை ஏளனஞ் செய்வதற்காகப்போலும் தன் மாற்றானை நார்தம்பர்லந்துக்கு இத்தனைக்கும் நேர் மாறான பிள்ளை பிறந்தது! "ஆ, என் மகன் நார்தம்பர்லந்து மகனாகவும், நார்தம்பர்லந்து மகன் என் மகனாகவும் பிறந்திருந்தால், ! ஆ, கருவில் வைத்தே எங்கள் பிள்ளைகளை யாதேனும் ஒரு தெய்வம் வந்து மாற்றியிருந்தால், எவ்வளவு சிறப்பாயிருந்திருக்கும்! அந்தோ என் தலையெழுத் திருந்தவாறு!" என்று அவன் பலகால் பெருமூச்சுவிட்டு நொந்துகொள்வான்.

இளவரசனை அவனது ஈனவாழ்வில் பெரிதும் இழுத்து அவனது கவனத்தை அரசியல் வாழ்விலிருந்து

முற்றிலுங் கவர்ந்த தோழருள் முதன்மையானவன்
1 ஸ்ர் ஜான் ஃபால்ஸ்டாஃப் என்பவன். இவன் இங்கிலாந்தின் வீழ்ச்சியுற்றபெருங்குடி ஒன்றிற் பிறந்துஅப் பெருங்குடிக்குரிய மதிப்பும் வெளி நாகரிகமும் இழந்தும், அப் பெருங் குடியிலும் காணுதற்கரியதான உயரிய உளப்பண்புகளும் அன்புள்ளமும் நகைத்திறமும் கொண்டவன். வேறெத்தகையவன் மனத்தையும் முறித்துப் பித்தாக்கத் தகும் அத்தனை துன்பங்களை அவன் தன் நகைத்திறனாலும் மக்களுடன் ஊடாடி அளவளாவுவதனாலும் உதறித்தள்ளிவிட்டு உண்டு குடித்து ஆடிப்பாடி நாட்போக்கி வந்தான்.

அவனது இவ்வின்ப வாழ்க்கைக் கொத்தபடி அவன் உடலும், நகையாதவரையும் நகைக்கவைக்கும் வண்ணம் அகண்டாகாரமாய் விரிந்து பெருகி, நின்றும் கிடந்தாலும் இருந்தாலும் ஏறக்குறைய ஒரே உயரமாம்படி சரிசம உருவையாய் வளர்ந்திருந்தது. இயற்கையிலேயே அவன் சிரித்தால் சிரிக்காதவர்கள் இரார். ஒரு வேளை சிரிக்கப்படாதென்று பல்லைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தாலுங்கூட, அவன் சிரிக்கும் போது அவன் முகம் செக்கச்சிவந்து வழிவதையும், அவன் உடலின் சதைப் பற்றுக்கள் எழுந்தெழுந்து நடனமிடுவதையும் காணின், விலாப்புடைக்கத் தாமும் நகையாதிருக்க முடியாது.

அவனது நகைத்திறன் அவன் உடல் உளம் பேச்சு நடிப்பு முதலிய யாவற்றையும் கவிந்திருந்தது. அவன் பேசும் நொடிப் பேச்சுக்களையும் நகைத்துணுக்குக் களையும் மக்கள் பலவிடங்களிலும் புதுப்புது மனிதர்க்குப் பேசிக் காட்டி இன்புறுவர்.

மேலும், அவனது நகைத்திறனுக்கு யாவரும் ஆளாயினும், அதனால் துன்புற்றவரோ நொந்தவரோ மட்டும் யாரும் கிடையாது. அவனுடன் நகையாடும் எவரே

---

1 Sir John Falstaff

னும் அவனையே குறியாகக் கொண்டு எள்ளி நகையாடி னும், அவன் அவர்களையும் மடக்கி நகையாடுவதல்லது அதனுல் சினங் கொள்ளமாட்டான். தீமை யில்லாத நகைக் களஞ்சியமான இவன் நகைச் சுழலில்பட்டு அவனை நாடாதவர் மிகக் குறைவு. இன்பவேட்கையும் குறும்புணர்ச்சியும் உடைய இளவரசன் அவனை நாடித் திரிந்ததில் வியப்பெதுவும் இல்லை.

ந. நகையரசு

ஹென்ரி ஹாட்ஸ்பர் ஸ்காத்லந்து வீரர்களை வென்று வாகைசூடும் அதே சமயத்தில் இளவரசனும் அவன் தோழர்களும் அதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட தோர் நகைப்போரில் ஈடுபட்டு அதில் வாகைசூடுவா ராயினர்.

அன்று ஃபால்ஸ்டாஃப், இளவரசனுடன் அளவ ளாவிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பதிவுபோல் தனது ஒப்பற்ற நகைத்திறனுல் எல்லாரையும் களிக்கச் செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் பக்கத்திலிருந்த குடி வகையைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஊற்றிப் பருகிக் கொண்டே இளவரசனை அவன் டெல்ஹவுஸியில் 'ஹால்' என்றழைத்து, "ஹால், இப்போது மணி என்ன இருக்கும்?" என்ருன்.

இளவரசன்: "ஃபாஅல், உனக்கும் மணிக்கும் என்ன தொடர்பு? பகலும் இரவும் உனக்கு ஒன்று தானே! நீ பகலிற் குடிக்கிற குடிதான் இரவிலும் குடிக்கிருய்! இரவில் தூங்குகிற தூக்கம் பகலிலும் தூங்குகிருய்! பகலில் படுக்கிற நாற்காலிதான் இரவி லும் படுக்கை. அப்படியிருக்க உனக்கு மணி ஒன்ரு கெட்ட கேடு?

ஃபால்ஸ்டாஃப்: ஹால், நீ கெடாதவனையும் கெடுத்து விடுவாய் போலிருக்கிறது. நகரெங்கும் நான் உன்கூடச் சேர்ந்து கெட்டுவிடுகிறேன் என்று தூற்று கிருர்கள்: அதில் தப்புத்தான் என்ன? உன்னிடம் முனியரசர் வரினும் நெறி பிறழவே செய்வர். இன்னும்,

சிலநாள் உன்னோடு பழகினால் நானும் கிட்டத் தட்டக் 'காலாடி' ஆய்விடுவேன் போலிருக்கிறது. நான் இனி, உன்னுடன் சேர்ந்த தீவினை தீர அங்கி யணிந்து இறைவனை வழிபடவேண்டும்.

இளவரசன்: (தனக்குள் நகைத்துக் கொண்டு) "அது கிடக்கட்டும், ஃபாஅல், இன்று யார்மடியில் கைவைத்து மாலைச் செலவு கழிக்கலாம்?" என்று கேட்டான்.

ஃபால்ஸ்டாஃப் (தன்னை மறந்து) "யார் மடியி லானால் என்ன? ஹால, பிள்ளையார் பங்கு எனக்கு என்பதை மட்டும் மறக்காதே" என்றான்.

இதுகேட்டதே இளவரசன் கைகொட்டி நகைத் துப் 'பலே, பலே, ஃபாஅல், இறைவனை வழிபடும் முனிவனெங்கே, திருட்டிலும் பிள்ளையார் பங்கு கேட் கும் பக்காத் திருடனெங்கே?' என்று நகைத்தான்.

ஃபால்ஸ்டாஃப் இதற்கு மறுமொழி பகராது பல்லைக் காட்டினான்.

அச் சமயம், வழித்திருப்பமொன்றில் மறைந்து வழிப்பறி செய்யும் அவர்கள் ஆட்களில் ஒருவன் காட்ஸ்ஹில் பக்கம் அன்று நல்ல "வேட்டை" அகப் படும் என்று சொல்லி அனுப்பினான். வழிப்பறியில் தான் நேரடியாகச் சேரப்படாதென இளவரசன் சற்றே விலகப்போனான்.

அதுகண்ட ஃபால்ஸ்டாஃப், "குற்றமற்ற வழிப் பறியில் பங்குகொள்ள அஞ்சும் இளவரசே, நீர் அரச ரானால் அங்ஙனம் ஆகும் நாட்டில் நான் இருக்கமாட் டேன். இருந்தால் நான் உமக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து நாட்டுப் பகைவனாகத்தான் வேண்டும்" என்றான்.

இளவரசன் "அரசனானபின் ஆவதை அப்புறம் பார்க்கலாம். இப்போது போய் வருகிறேன்" என் றான்.

அந்நேரம் ஃபால்ஸ்டாஃப் நாவில் கலைமகளின் அருளுணைப் போன்றதோர் அரிய நகைத்துணுக்கு எழுந்து அனைவர்க்கும் இன்பமூட்டிற்று. அரசன் என்று பொருள் கொள்ளும் 'இறை' என்ற சொல்லுக்கு இருபது வெள்ளிகொண்ட பொற்காசு என்ற பொருளும் இருப்பதைக் குறிப்பாகக் கொண்டு அவன் இளவரசைநோக்கி, "ஹால், இன்று ஒருபத்து வெள்ளிக்குக் கூட உதவாத நீ நாளை அரை இறைகூட ஆகமாட்டாய்'' என்றான். அதுகேட்டு அனைவரும் இளவரசனை அவன் இளவரசன் என்பதைக்கூட மறந்து கைகொட்டி நகைத்தனர்.

இச் சிரிப்பினிடையே எப்படியாவது நழுவிச் சென்றுவிட வேண்டும் என்று முயன்ற இளவரசன் காதில் அவர்கள் கூட்டாளிகளுள் ஒருவனான பாயின்ஸ் என்பவன் ஏதோ கூற, இளவரசன் சட்டெனத் திரும்பி மலர்ந்த முகத்துடன் "ஆகட்டும்; இப் பணியில் நானும் சேர்கிறேன்'' என்றான்.

அன்று காட்ஸ்ஹில் பக்கம் இளவரசனும் ஃபால்ஸ்டாஃபும் பின்னும் நான்கு தோழரும் வந்து சேர்ந்தனர். இளவரசனே செயல்முறைத் தலைவனாகப்பெற அவன் அவர்களை இரு திறத்தினராகப் பிரித்தான். ஒரு திறத்தில் ஃபால்ஸ்டாஃபும் இன்னும் மூவரும் இருந்தனர். இவர்கள் வருபவர்களை மடக்கி அவர்களிட முள்ள காசைப் பறிக்கவேண்டும்; சற்றுப் பின் இளவரசனும் இன்னொருவனும்நின்று தப்பியோடுபவர்களைமறித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

அதன்படியே நால்வரும் தம் குதிரைகளை மறைவில் கட்டிவிட்டுக் குந்தி நின்றனர் வழிப்போக்கர் வந்ததும் அவர்களை மறித்துத் திட்டப்படி பொருள் பறிக்கப்பட்டது. அதனை மற்ற இருவருக்கும் தெரியாமல் தமக்குள்ளேயே பங்கிட்டுக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணி அவர்கள் நால்வரும் இருந்து பங்கிடலாயினர். பங்கிட்டுக்கொண் டிருக்கையில் திடீரெனக்

குதிரைமீது காவலர் உடையில் இருவர் இரைந்து அதட்டிய குரலில் ''அடி, பிடி, பிடி, கள்வர்'' என்று கூறிக்கொண்டு வந்தனர், நால்வரும் உடனே கொள்ளையிட்ட பொருளைக்கூட எடுக்காமல் விட்டு விட்டுத், தப்பினேம் பிழைத்தோம் என்று ஓடத் தலைப் பட்டனர்,

நால்வரிலும் ஃபால்ஸ்டாஃப் ஓடுவதுதான் கண் கொள்ளாக் காட்சியாயிருந்தது. அவர்கள் சற்று நேரத்தில் குதிரைகளைக் கட்டிய இடம் சென்றனர். அங்கே யாரோ ஒரு குதிரையை அப்புறப்படுத்தி யிருக்கவேண்டும் மூன்று குதிரைகளே நின்றன. முன் சென்ற மூவர்களும் மூன்று குதிரைகளிலும் ஏறி மறைந்தனர். அவர்களுக்கு நெடுநேரம் பிந்திவந்த ஃபால்ஸ்டாஃப் குதிரை ஒன்றையும் காணுமல் திகைத் தான். இளவரசன்தான் தன் குதிரையை அப்புறப் படுத்தி யிருக்கவேண்டும் என்று எண்ணி அவனை வைதான். பின் தன் தோழர்கள் தன்னையும் ஏன் உடன் கொண்டு ஓடப்படாது என்று அவர்களை ஏசினன். குதிரைகொண்டு போனவர்தான் எல்லாக் குதிரைகளை யும் கொண்டுபோனுலென்ன, துணையாவது இருக் குமே என்று அங்கலாய்த்தான்.

ஆனல் அங்கலாய்க்கும் நேரமன்று அது. ''அதோ ஒரு திருடன் ஓடமுடியாமல் கிடக்கிருன், அவனைப் பிடி, பிடி'' என்ற இரைச்சல் கேட்டது. ஐயோ, ஐயோ, பணம் போனதுதான் போயிற்று. காவலன் கையிலும் அகப்பட்டுவிட்டால் நாளை இளவரசன் முதலானவர் கள் சிரிப்பார்களே என்று சொல்லிக்கொண்டு ஃபால் ஸ்டாஃப் கடகடவென் றடித்துக்கொள்ளும் தன் பெரிய தொந்தியை இரு கைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு விழுந்து விழுந்து எழுந்திருந்து ஓடினன்.

உண்மையில் அவர்களை அச்சுறுத்தித் துரத்திய இருவரும் காவலர்களே யல்லர்; மாற்றுருக் கொண்ட இளவரசனும் அவன் தோழனுமே யாவர். ஃபால்ஸ்

டாஃப் பட்ட பாட்டைக் கண்டு இருவருந் தமக்குள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர். ஆயினும் இளவரசனுக்கு மட்டும் உள்ளூர ஃபால்ஸ்டாஃப் மீது இரக்கமும் பரிவும் ஏற்பட்டது. அதனை வெளிக்காட்டாமல் அவனும் தோழனுடன் சேர்ந்து அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து பின்னும் அவர்களை ஏமாற்றி நகையாடுவதில் கலந்து கொண்டான்.

ஃபால்ஸ்டாஃபும் அவன் தோழர்களும் தம்முள் சண்டையிட்டபின், எப்படியும் தம்மை விட்டுப்போன மற்ற இருவர் முன்னும் தம் தோல்வியைக் காட்டக் கூடாதென்று பேசிக்கொண்டனர். ஆகவே இளவரசனும் அவன் தோழனும் வந்து நயமாக "இரவு உங்களை வந்து பார்க்குமுன் ஓடிவிட்டீர்களே செய்தி என்ன?" என்றுகேட்க, அவர்கள் "திருடர் பலர் வந்து எங்களை எதிர்த்தனர். நாங்கள் நெடுநேரம் சண்டை செய்தோம், கொள்ளையிற் கிடைத்த பொருளை ஒரு சிலர் கொண்டு ஓடத் தலைப்பட்டனர். பலரைக் கொன்று குவித்துவிட்டு அவர்களையும் ஓட்டித் துரத்தினோம். ஓடுகையிலும் இறந்தவர்போக மீதிப்பேர் தப்பியோடி விட்டனர், சண்டையினால் களைத்து வந்திருக்கிறோம். எங்களை விட்டோடின தோழர்களாகிய நீங்கள் வந்து தொந்தரவு வேறு கொடுக்கிறீர்கள்" என்றனர்.

இளவரசன் புன்சிரிப்புடன் திருடர் பலர் என்றீர்களே செத்தவர் எத்தனை, ஓடியவர் எத்தனை என்று கேட்டான்.

அதற்கு மறுமொழியாகப் ஃபால்ஸ்டாஃபின் தோழரில் ஒருவன் நால்வர் என்றான். இன்னொருவன் இல்லை ஆகஅறுவர்என்றான். ஃபால்ஸ்டாஃப் 'என்னடா குறைத்துச் சொல்கிறாய். எட்டுப் பேர் இருப்பார்கள். என்கையினால் மட்டும் ஆறுபேர் இறந்தார்கள். காயம் பட்டவர்கள் வேறும் இரண்டு பேர். போக நால்வர் ஓடினர்.' என்றான். இளவரசன் எட்டுப்பேர் தானே

வந்தது. இறந்த ஆறும் காயம்பட்ட இரண்டும் போக மீதி ஏது என்று நகைத்தான். ஃபால்ஸ்டாஃப் சினங் கொண்டு "நான்தான் சொன்னேனே சேர்த்துக் கணக்குக் கூட்டிக்கொள்!" என்று கூறிவிட்டுப் 'பின்னும் ஓடியவர்களுள்ளும்தான் என்ன, கால் ஓடிந்த வர் ஒரு எட்டுப்பேர் இருப்பர். மீதி ஏழுபேர்தான் மறைந்திருக்கவேண்டும்' என்றான்.

இவ்வாறாக வாலுந் தலையுமில்லாமல் கூறிய பொய் களை ஏளனம் செய்தபின் இளவரசன் நேரடியாகப் பேசத்தொடங்கித் தாங்கள் செய்த சூழ்ச்சியை வெளிப் படுத்தி, "எங்கள் இரண்டு பேருக்கு அஞ்சியோடிய கோழைகளா எட்டுப்பேரையும் பத்துப்பேரையும் கொன்றீர்கள். கோழைத்தனத்தோடு புளுகும் வேறு குறை?" என்றனர்.

ஃபால்ஸ்டாஃப் அப்போதும் விடாமல் நான் மட்டி லும் கோழையல்லன். நான் அங்ஙனம் ஓடியது உண் மையேயாயினும் அதற்கு உள்ளூர ஒரு காரணமுண்டு என்று தன் சிவந்த மீசையை முறுக்கி நிமிர்ந்தான்.

இது ஏதோ புது வகைப் புளுகு என்று கண்டு ஆர்வத்துடன் இளவரசன் 'அது என்ன காரணம்?' என்றான்.

ஃபால்ஸ்டாஃப் பெருமிதப் பார்வையுடன் "என் மனம் ஓடப்படாதென்றுதான் நின்றது. ஆனால் உள் ளுணர்ச்சி ஒன்று தெய்விகமாக ஏற்பட்டுக் கால்களை ஓடும்படி தூண்டியிருக்கவேண்டும்."

இளவரசன் : அதென்ன உள்ளுணர்ச்சி?

ஃபால்ஸ்டாஃப். பொறு, பொறு, எம்போன்ற சிங் கங்கள் காட்டரசர். தாம் நாட்டரசர் ஆகப் போகிற வர். நாட்டரசரைக் காட்டரசர் எதிர்க்கலாமா "அது வும் காட்டில் நாட்டரசர் விருந்தினர் ஆயின்" என்றான்.

பேச்சுக்கிடமில்லாமல் அகப்பட்டுக்கொண்டது போல் தோன்றிய அவ்விடத்தும் புதுத் துணுக்கு

ஒன்றை உண்டுபண்ணிய அவன் அறிவுத்திறத்தை இளவரசன் மெச்சினன்.

அச் சமயம் ஒரு தூதன் வந்து "மார்ட்டிமரும் கிளென்டோவரும் ஹென்ரி ஹாட்ஸ்பரும் டக்ளஸூம் எல்லாரும் ஒருங்கு சேர்ந்துகொண்டு ஆங்கில அரசரை எதிர்க்கச் சூழ்ச்சி செய்து வருகின்றனர்" என்று கூறினன். ஃபால்ஸ்டாஃப் உடனே இளவரசைப் பார்த்து "ஹால், இனி என்ன செய்வாய். நாளை உன் தந்தை உன்னை அழைத்து இத்தகைய நெருக்கடியில் நீ என்ன கோழையாய் இருந்துவிட்டாய் என்பாரே. அப்போது என்ன மறுமொழி கூறுவாய் என்பதை நான் பார்க்கிறேன்." என்முன்.

இளவரசன்; "ஏன், அதை இப்போதே வேண்டுமானல் பாரேன். நான் அரசர் உடையணிந்து அரசனுக இருக்கிறேன். நீ என் உடையை உடுத்தி இளவரசனுயிரு. அரசர் என்ன சொல்வார் என்று நான் சொல்லிக் காட்டுகிறேன்" என்முன்.

ஃபால்ஸ்டாஃப் உடனே இளவரசன் உடையை மேலே போட்டுக்கொண்டு இளவரசனது வீருப்பான நடைநடந்து அரசனுக நடிக்கும் இளவரசனிடம் வந்து "அரசே, தங்களுக்கு உடம்புக்குக் குணமில்லை என்று கேட்டேன். நான் செய்யவேண்டுவது ஏதேனும் உண்டா?" என்று கேட்டான்.

இளவரசன், "அசட்டுப்பயலே, தந்தையிடம் இப்படிப் பேசத்தானடா கற்றுக்கொண்டாய் இவ்வளவு நாளும்; நீ என்ன செய்வாய் பாவம். நீ நீயாயிருக்கும் வரையில் எவ்வளவோ நல்லவனுய்த்தான் இருந்தாய். அந்த ஃபால்ஸ்டாஃபோ கீல்ஸ்டாஃபோ என்ஞெருு சாராயப் பீப்பாய் இருக்கிறதே; அதன் சேர்க்கை என்று வந்து சேர்ந்ததோ அன்றே கவைக்குதவாதவனுய் விட்டாய், அவன் தோழமையை ஒழித்து நம் குடும்பத்தார்க்கும் அரசியலுக்கும் நேர்ந்த களங்கத்தை என்று ஒழிப்பாயோ எனத் தவங் கிடக்கிறேன்" என்முன்.

அரசன் மொழியில் வைத்துத் தன்னைக் குறை கூறியதற்குப் ஃபால்ஸ்டாஃப் விடைபகருமுன் அந் நகர்ப்புறத்துத்[1] தண்டத்தலைவன் வந்து ஸர் ஜான் ஃபால்ஸ்டாஃப், ஸர் ஜான் ஃபால்ஸ்டாஃப் என்று கதவைத் தட்டினான். இஃது அண்மையில் நடந்த கொலையைப் பற்றியது என்று கண்டு அனைவரும் ஃபால்ஸ்டாஃபைத் திரை மறைவில் வைத்துக்கொண்டு தண்டத் தலைவனை ஏமாற்றி அனுப்பிவிட்டனர்.

அதன்பின் திரை நீக்கியபோது அந்தச் சில நொடி களுக்குள் ஃபால்ஸ்டாஃப் தன் பாரிய மலைபோன்ற உடல்மீது பூசணிக்காய்கள் போன்ற தன் கன்னங்களைச் சாய்த்துக்கொண்டு அயர்ந்து உறங்கி விட்டது கண் டனர். உறங்குபவர் பொருளை எடுத்துக்கொள்ளும் வழக்கமுடைய அவர்கள், பதிவுப்படி அவன் சட்டைப் பையைத் தேட அதில் ஒன்றுமில்லாது ஓர் உண்டி விடுதிச் சீட்டு மட்டும் இருக்கக் கண்டனர். அச் சீட்டி லிருந்து அவன் கைப்பணமிழந்து காசில்லாமல் போனு லும் கடன் வாங்க மனமின்றி இரண்டுநாளாய் அரைக் காசு உண்டியுடன் இருந்து வந்திருக்கிறான் எனக் கண்ட னர். அவனது வெள்ளை மனத்தையும் உயர்வையும் கண்ட இளவரசன் மறைவில் "ஆ! என் அழுக்கினுள் மாணிக்கமே; உன்னைவிட்டு நான் எப்படிச் செல் வேன். ஆயினும் இன்னும் சிலநாளில் செல்லத்தானே வேண்டும்" என்று புலம்பினான். அவன் கண்கள் கலங்கி அவனையும் அறியாமல் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் நிலத் தில் வடிந்தது.

ச. இளவரசன் உருமாற்றம்

அன்று விடிவதற்குள் போருக்குப் புறப்பட்டுவர இளவரசனுக்கு அழைப்பு வந்தது. கழிந்த இர வுடன் தன் வாழ்க்கையின் முதல் இரவே கழிந்து விடிந்ததுபோல் தன் பழைய வாழ்வாகிய துயிலையும்

1 Sheriff

கனுவையும் உதறித்தள்ளிய உள்ளத்துடன் இளவரசன் அரசவைக்குச் சென்ருன்.

வெளிக்காண உயிரற்றுத் தவங் கிடப்பதுபோல் தூங்கும் தாள்சுருள் கண்கவர் வனப்பும் சுறுசுறுப்பும் கொண்ட வண்ணுத்திப் பூச்சியாய் மாறுவதுபோல், விளையாட்டு மனப் பான்மையிலும் குறும்பிலும் மறைந்து கிடந்த இளவரசனின் வினையாண்மை வேண்டப்படும் நிலை வந்ததும் விரைந்து சுற்றுச் சார்புகளுக் கேற்ப மாறிப் புத்துயிர் பெறலாயிற்று. நகைப்பை யன்றி வேறென்றையும் காணுத அவன் பிள்ளையுள்ளத்தில் அன்பும் பிறர் துன்பங் கண்டு பரியும் பரிவும் நன்மைதிமை ஆராயும் ஆராய்ச்சிக் குணமும் படிப் படியாய் ஏற்படலாயின.

கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என அவன் திரிந்த நாட்களில் ஃபால்ஸ்டாஃபின் ஒருபண்பே அதாவது அவனது இன்ப வேட்கையே அவனுக்குத் தோன்றிற்று; அவன் உள்ளூரப் படும்பாட்டைக் காணும் கண்ணும் அதற்காகப் பரியும் உள்ளமும் அவனுக்கு நாளடைவிலே தான் ஏற்பட்டன. ஃபால்ஸ் டாஃப் உறவால் தனக்கும் தன் தந்தைக்கும் ஏற்படும் அவதூறும் அதனுல் தந்தைக்கேற்பட்ட தப்பெண்ணமும் துயரும் இன்னெரு புறம் அவனை வாட்டியது. இவ்வுறவை நீடிப்பது தவறு என்றும் அஃது அரசனுக்குத் துயர் விளைவிப்பதாகும் என்றும் அவன் அறிந்தான். ஆனுல் அவ் வுறவை முறிக்கலாம் என்ருலோ அதுவும் கொடுமையேயாகும். இரண்டில் எது செய்வது என மிகவும் ஊசலாடியது அவன் உள்ளம்.

இத் தயக்க நிலையில் அவன் அரசனைக் கண்டு அவனடி வணங்கி நின்ருன். அவனது மனநிலையில் அவன் நா ஒன்றும் பேசுமாறில்லை. ஆகவே, அவன் மொட்டையாக 'அரசே, தம் உடலுக்கு நலமில்லை என்று கேட்டேன்' என்று கூறி வாளா நின்ருன்.

அரசன் கண்களுக்கும் செவிகளுக்கும், அவ்வுருவினுள்ளும் அம் மொழிகளின்பின்னும் கிடந்த எண்ணங்கள் எப்படிப் புலனாகும்? இதுவரை இளவரசனைப்பற்றி அவன் கேட்டதற்கேற்ப இச்சொற்கள் அவனுக்குப் பொருள் தந்தன. தன் மகனுக்குத் தன்னைக் காணவே நேரமில்லையாதலால் சுருங்கப் பேசித் தொலைத்துவிட்டுப் போக வேண்டுமென்று வந்திருக்கிறான் என்றும் அவனுக்குத் தன்மீது அன்போ தன்னைப்பற்றிய கவலையோ இல்லை என்றும் அவன் நினைத்தான்.

தான் ரிச்சர்டுக்குச் செய்த தீவினையே தன் பிள்ளை யுருவாகத் தன்முன் நின்றதென அவன் அப்போது நினைத்தான்.

அவன் உள்ளத்தில் அவன்மீது இறைவன் கொண்டபழி என நின்றது, அவன் பழைய நண்பன் நார்தம்பர்லந்தின் மகனாகிய அந்த மற்ற ஹென்ரியின் உருவம்.

ஆயினும் பிள்ளை மனம் என்ன கல்லானாலும் பெற்ற மனம் பித்து என்றதற்கேற்ப அவன் 'தசையும் குருதியும் தம்முட் கலந்தா' லென்ன மகனை வாரி எடுத்தணைத்து அவன் தோள்களையும் தன் தோள்களையும் ஒத்து நோக்கி "ஆ இத் தோள்களின் சுமையைத் தாங்கும் தோள்களைப் படைத்தும் இத் தலை தாங்கும் முடியினைத் தாங்கும் தலையினை மட்டும் இறைவன் படைத்திலனே" என்று தன் வருத்தந் தோன்றக் கூறினான்.

"தந்தையே, நான் இயற்கை யுணர்ச்சியின்பாற் பட்டுச் சிறு பிள்ளைத்தனமா யிருந்து விட்டேன் என்பது உண்மையே. ஆனால் வேண்டும்போது நான் பொறுப்புணரக் கூடாதவன் அல்லன். இன்றுவரை நான் வாழ்ந்த சோம்பல் வாழ்வினையும் இயற்றிய தீங்குகளையும் மனமார மன்னிக்கும்படி தங்களை வேண்டுகிறேன். அவற்றையெல்லாம் என் நற்செயலால் இனிக் கழுவுவேன்" என்றான் அவன்.

மகன் இவ்வளவு இனிய மொழிகளாவது சொல்கிருனே என்று பேராறுதலடைந்தது அரசன் நெஞ்சம். ஆனுல் இன்னும் மகன் உண்மையில் கழிவிரக்கங் கொள்ளுவதாகவோ திருந்துவதாகவோ அவன் நம்பக்கூடவில்லை. ஆதலின் சற்றுத் தாழ்ந்த குரலில் "மகனே, உனது நல்லெண்ணத்திற்கு நன்றி யுடையேன். பிற பிள்ளைகள் தந்தைக்கு ஆற்றும் கடனைக் கேட்கும்போதெல்லாம், பிற பிள்ளைகள் தந்தையிடம் காட்டும் அன்பைக் காணும்போதெல்லாம் நான் என் வயிற்றையும் என் தீவினையையும் நொந்து கொள்கிறேன். நீ கவலையற்று இன்ப வாழ்க்கை வாழ்கிருய்" என்ருன்.

தந்தையின் ஆற்ருமை கண்டு மகன் உளநைந்து தந்தையிடம் "கழிந்ததை நினைத்து மனம் புண்பட வேண்டாம் என்று தங்களை வேண்டுகிறேன். இனித் தங்கள் முகம் மலரச் செய்வது என் கடமை. ஆம், அது என் கடமை. இனி எந்தப் பிள்ளையையும் எந்தத் தந்தையையும் கண்டு தாங்கள் மனநையவோ தலை குனியவோ வேண்டாம்" என்ருன்.

ஏற்கெனவே ஆறுதலுற்ற அரசன் உள்ளத்தில் மின்னலின் நிழல்போலும் ஓர் ஒளி வீசிற்று. அரசன் தன் மகன் தலையைத் தடவி "ஆ! சீர்திருத்தத்தின் குறி உன்னிடம் காண்கிறது. அந்த நார்தம்பர்லந்து மகனுக்கு இணையான புகழ் என் மகன் அடைய நான் என்று காண்பேனே, இறைவனே!" என்ருன்.

இளவரசன் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் கிடந்த தன்னுண்மை, வீரம் முதலிய யாவற்றையும் இச்சொல் முழுமையும் கிளப்பிற்று. தந்தை கண்ணில் நார்தம்பர்லந்து மகனுக்கிருந்த உயர்வும் தனக்கிருந்த தாழ்வும்—கேவலம் குடிமக்களுள் ஒருவனது பிள்ளையைக் கண்டு அழுக்காறுடன் மனம் புழுங்கும் நிலையில்தான் தன் தந்தையை வைத்திருக்கிருேம் என்ற நினைவும்—எல்லாம் சேர்ந்து அவனை உயிருடன் கொன்றது என்

னல் வேண்டும். நெடுநேரம் கற்சிலைபோல நின்றிருந்து பின் அரசனை நோக்கி, "அரசே-என் தந்தையே, நீர் பெரிதாகக் கொள்ளும் அந்த ஹாட்ஸ்பரின் உயிர் குடித்தன்றி யான் உயிருடன் இப் போரில் நின்று மீளேன்; அன்றேல் தாங்கள் தற்போது அணைத்துக்கொண்ட தோள்களைத் தீண்டத் தகுதியுடையவன் ஆகேன்" என்று கூறிக்கொண்டு மின்னென மறைந்தான்.

ரு. பகைக்கலத்தில் உட்கீறல்

ஹென்ரி இளவரசனின் கோள் இப்போது கீழ் வானில் எழலாயிற்று. ஹென்ரி ஹாட்ஸ்பரின் கோள் அதே சமயத்தில் உச்சத்தில் சென்று திரியலாயிற்று.

கிளர்ச்சிக்காரர் நால்வரும் ஒன்று சேர்வதாக வாக்களித்த நாளே ஹாட்ஸ்பரின் செல்வாக்கு உச்சத்தில் நின்ற நாள். அன்று அவன் சொல்லுக்கு மேற்சொல் இல்லை. அவனைக் காண்பதினும் அன்று வேறு பேறு இல்லை. வீர இளைஞர் தம் காதற் கன்னியரின் முத்தங்களைக் கூடப் புறக்கணித்துவிட்டு அவன் கடைக்கண் பார்வைக்கும் அவன் புகழில் பங்கடைவதற்கும் அங்கலாய்த்து நின்றனர். மங்கையர் தம் கிளிகளுக்கும் பூவைகளுக்கும் ஹாட்ஸ்பர், அதோ ஹாட்ஸ்பர் என்று கூறக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தனர். அவர்கள் தம் நெஞ்சினுள்ளாக ஹாட்ஸ்பரை ஒத்த மைந்தர் பிறக்க வேண்டும் என்று இறைவனை வணங்குவதும், பிறந்தாகவே கனுக் காண்பதுமாக இருந்தனர்.

ஹாட்ஸ்பரின் பெயர் கேட்டதே வீரரெல்லாம் வெற்றி நமதே, புகழ் நமதே என ஆரவாரித்த வண்ணம் நின்றனர். நாலா பக்கங்களினின்றும் வந்து குவியும் வீரர்களால் படை எழுகடலும் திரண்டு வந்ததுபோல் பெருகிற்று.

ஆனல் பொன்னும் மணியும் பதித்து நறுமலர் மாலைசூட்டி வெளி அழகு நிறைந்த வீணையில் உட்கீறல் மறைந்து கிடந்தால் எப்படியோ அப்படியே கிளர்ச்சித்

தலைவர்களான வொர்ஸ்டர், ஸர்ரிச்சர்டு வெர்னன் முதலியவர்களுடைய உள்ளத்தில் இத்தனை கோலாகலங்களிடையேயும், ஓர் வகை அவநம்பிக்கை ஏற்படலாயிற்று. 'ஹாட்ஸ்பர் எங்கோ, அங்கு வெற்றி' என்று நம்பியிருந்த படை வீரர்களையோ அவர்களது அன்றைய தனிப்பெருந் தலைவன் ஹாட்ஸ்பரையோ இது தாக்கவில்லை.

படைத் தலைவர்களது இவ் வவநம்பிக்கைக்குக் காரணமில்லாமலில்லை. கிளர்ச்சியில் சேர்ந்தவர் நார்தம்பர்லந்து, கிளென்டோவர் ஆகிய இருவரும் நாவளவில் படையில் சேர்வதாகச் சொல்லிக்கொண்டு காலங் கடத்திவந்தனர். [1] ஷ்ரூஸ்பரி என்னுமிடத்தில் வந்து கலந்த ஹாட்ஸ்பரின் படையும் டக்ளஸின் படையும் அவர்களுக்காக நாள் கணக்கில் காத்திருந்தன.

கிளென்டோவரின் தாமதத்திற்கு ஹாட்ஸ்பர்தான் காரணம். வேல்ஸ்நாட்டு மக்கள் வெள்ளை மனமுடையவர். தம் நாட்டிலும், தம் இலக்கியத்திலும், தம் பழங்கதைகளிலும் பெரும் பற்றும் வீறும் கொண்டவர்கள். விருந்தினரை ஏற்று முகமன் கூறுவதிலும் நண்பரையும் அண்டினோரையும் உயிரைக்கொடுத்துக் காப்பதிலும் அவருக்கு இணை வேறு இல்லை. ஆனால் அவர்கள் மயிர்படின் வாழாக் கவரிமான் அன்ன மானமும், தொட்டால்வாடி யன்ன கடுஞ்சொல் பொறு மனமும் கொண்டவர். கலையுணர்ச்சியோ ஈர நெஞ்சமோ அற்ற வடநாட்டானும், முன்பின் அறியாது பாயும் இளங் காளையுமாகிய ஹாட்ஸ்பர் அவன் தற்பெருமையைக் குலைத்து வெட்டி வெட்டிப் பேசி, அவனை மீண்டும் மீண்டும் புண்படுத்தினான்.

இருவருக்கும் உறவினனான மார்ட்டிமர் ஹாட்ஸ்பரை எவ்வளவோ அமைதிப்படுத்த முயன்றும் முடியாமல் இறுதியில் கிளென்டோவரையே அமைதிப்படுத்தி இருவரையும் சேர்த்துவைத்தான்.

---

1. Shrewsbury.

ஹாட்ஸ்பர் உண்மையில் யாவரிடமும் தெறி பேசுவோனுதலால் இதில் பகைமை யுணர்ச்சியும் கொள்ளவில்லை. அதனை நினைவில் வைக்கவும் இல்லை. ஆனால் கிளென்டோவர் மனத்தில் அவன் சொற்கள் நின்றரித்தன. போரிலும் நேரிலும் எதிர்ப் பறியாத வீரனுகிய அவன், விருந்தினனுய் வந்தவிடத் துப் பெற்ற இவ் வவமதிப்பை நினைத்துப் பலகாலும் புழுங்கினுன். மார்ட்டிமர், தான் உயிரினும் அருமை யாகப் பாராட்டிய தன் வேல்ஸ்நாட்டு மனைவிக்கு இந்த கிளென்டோவர் தந்தையும் வணங்கும் நாட்டுத் தெய்வ முமாக இருந்தமையின், அவனும் ஹாட்ஸ்பர்மீது பெருஞ்சினம் கொண்டானெனினும், ஹாட்ஸ்பர் தன் மைத்துனனுனமையால் அதனை அடக்கி அரைமன துடன் அவன்பக்கம் நின்ருன்.

கிளர்ச்சிக்காரருள் விலகிநின்ற மற்றத் தலைவன் ஹாட்ஸ்பரின் தந்தையாகிய நார்தம்பர்லந்தேயாகும். அவன் ரிச்சர்டுக்கு வஞ்சமிழைத்தவன்; ரிச்சர்டு கற்பரசியான அவன் மனைவியுடன் சில நொடிகள் பேசுவதைக்கூடத் தடுத்த மாபாவி. ரிச்சர்டு அன்று அவனிடம் " நீ முடியரசனுக்கு இழைத்த வஞ்சம் நின் கைப்பிடி அரசனுக்கும் இழைப்பாயாக ; நீ பிறர் குடிக்கு இழைத்த வஞ்சம் நின்குடிக்கும் இழைப்பா யாக" என்று கூறியிருந்தான். அம்மொழி பொய்க்கா வண்ணம் இன்று அவன் மகனே தலைமைவகித்து நடத் தும் கிளர்ச்சியில் சேர அவன் மனம் தயங்கலாயிற்று. இதற்கும் அவன் கோழைத்தனமே காரணம். பெரும் பாலும் வெற்றி தன் மகன் நின்றபுறமே என்று அவன் நம்பியபோதிலும், தோல்வியுற்ருல், அப்போதும் தான் வெளியில் நின்று அவனை மீட்கலாமே என்றும் அவன் கோழையுள்ளம் அவனுக்குப் பகர்ந்தது. ஆகவே அவனும் வடக்கில் தங்கிநின்று கிளென்டோவரைப் போல நாட்கடத்திக்கொண்டே வந்தான்.

அரசன் பக்கத்தின் நிலைமை இவ்வளவு நம்பிக்கைக் குறைவாயில்லை. ஹென்ரி அரசன், பழைய அரசனாகிய ரிச்சர்டைப்போலாது தன் படைகளை நல்ல நிலைமையில் பயிற்றுவித்தும், மனநிறைவுடன் வைத்துக் காத்தும் வந்தவன். அத்துடன் அவன் பெருங்குடிமக்களைப் பகைத்தனனேயன்றிப் பொதுமக்களை இன்மொழிகளாலும் நடுநிலை ஒழுங்காலும், தண்ணளியாலும் காத்துப் பாராட்டி வந்தான். அதனால் அவர்கள் அவன் படையின் குறைவை நிறைவுபடுத்தி ஆயிரக்கணக்கில் வந்து சேர்ந்தனர். மேலும், இளவரசன் அரசன் பக்கம் நின்றுழைத்தது, அரசன் நினைத்ததைவிட மிகவும் நல்ல பயனளித்தது. இளவரசன் இழிந்த மக்களுடன் ஒப்ப நடந்தது நாடுமுற்றிலும் அவனுக்குக் கெட்டபெயர் தந்திருக்கின்றது என்று அரசன் செவியிற்பட்டிருந்தது. இது ஓரளவு உண்மையே. இளவரசன் நல்லவன், எளியவர்க்கெளியவன் என்று மக்கள் கொள்ளினும், அவன் போர், அரசியல் இவற்றில் துணிந்திறங்காதவன் என்றே, அவர்கள் கொண்டனர். அவனைப் பெருமக்களும் அரசனும் கொண்டதேபோல் அவர்களும் இன்ப விருப்பினன் சோம்பேறி என்றே கொண்டனர். ஆனால் அவன் அதையெல்லாம் விட்டுப் போருக்கெழுந்து ஆள் சேர்க்க இறங்கியதே மக்கள் "எம் அன்னை வருக, எம் அப்பன் வருக, எம் குல விளக்கே வருக, எம் நாட்டுத் தெய்வமே வருக" என்று அவன் கொடியைச் சூழ்ந்து மொய்க்கலாயினர். விரைவில், அரசன் படைக்கொத்த அளவும், அதனினும் பன்மடங்கு கொந்தளிப்பும், ஆர்வமும் கொண்ட நாட்டுப் படையுடன் இளவரசன் போர்க்கெழுந்தான்.

இளவரசனிடம் இதற்கு முன் ஃபால்ஸ்டாஃப் ஒரு தடவை "ஹால், நீ அரசனுடன் சண்டைக்குச் சென்றால், என்னையும் அழைத்துச் செல்வாயா?" என்று கேட்டிருந்தான். இளவரசன் நீ என்ன செய்ய

முடியும் என்று ஏளனஞ் செய்யப், ஃபால்ஸ்டாஃப், 'நீ மட்டும் என்னை என் பொறுப்பிலேயே ஒரு சிறு படை வகுப்பின் தலைவனுக்கிப் பார். அப்போது உன் வெற்றி தோல்விக்கு நான் எவ்வளவு உதவுவேன் என்று காண்பாய்' என்றான். ஃபால்ஸ்டாஃப் இவ் வேடிக்கைப் பேச்சை மறந்துவிட்டான். இளவரசன் மறவாது அவனிடம் சென்று, 'ஃபாஅல்', நான் அரசனுடனுகைப் போருக்குச் செல்கிறேன். இதோ உன் உடையும் உன் உரிமைத்தாளும். நீ இப்போது ஒரு காலாள் தலைவன் நீ தக்க வீரரைச் சேர்த்துக்கொண்டு விரைவில் வருக" என்று கூறி யகன்ருன்.

அதேசமயம் ஃபால்ஸ்டாஃபின் தோழரில் ஒருவனை பார்டால்ஃப், ஜான் இளவரசனையும் வரும்படி தூதனுய் இளவரசனுல் அனுப்பப்பட்டான்.

தன் உரிமைத்தாளை வைத்துக்கொண்டு ஃபால்ஸ்டாஃப் முதலில் நல் நிலையுடைய நடுநிலைமக்கள், வணிகர், மணஞ்செய்யும்நிலையிலுள்ள இளைஞர்முதலியவரையண்டி அரசர் படையில் சேருமாறு வற்புறுத்தினன். அவன் எதிர்பார்த்தபடியே அவர்கள் பணத்தைக் கொடுத்து விடுதலைபெற மன்ருடினர். இங்ஙனம் சேர்த்த பணத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு சோற்றுக்கற்றவர், சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றுப் பிழைக்க வழிதெரியாதவர் ஆகிய வற்றல் மக்களைச் சேர்த்து ஒரு சிறு காலாள் வகுப்புடன் புறப்பட்டான்.

மன்னர் படை வருகிறது என்று கேட்டதே சிளர்ச்சிக்காரப் படைகளிடையே பரபரப்பும் போருக்கு ஒருக்கம் செய்யும் அரவமும் எழுந்தன. அப் படையுடன் இளவரசனும் வருகிருன் என்றறிந்த ஹாட்ஸ்பர் அவனை எதிர்க்க ஆவலுடன் விரைந்தான். இளவரசன் இதுவரை போரில் தன்னைப் போல் ஈடுபடாவிடினும், மக்கள் மனமாகிய கோயிலில் தன் இடம்பெறப் போட்டிக்கு நிற்பவன் என்று ஹாட்ஸ்பர் அறியாமலில்லை. போராலும் வெற்றியாலும் தான் வீரரால்

எவ்வளவு போற்றப்பெறினும், இளவரசனிடம் காட்டும் அன்பை யாரும் தன்னிடம் காட்டவில்லை என்பதை அவன் உணர்ந்தான். அதன் காரணம் இளவரசன் மக்களிடம் உயர்வுதாழ்வின்றி ஊடாடும் தன்மையே என்று அவன் அறியான். இதுவரை அவன் வழி வேறு, தன் வழி வேருயிருந்ததால் அவனை நேரிட்டெதிர்த்து வெல்ல வகையில்லாதிருந்தது. இப்போது அவன் வருகிருன் என்று கேட்டதே அவனை எதிர்த்தடக்க அவன் உடலின் உறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித் தனி கொதித்தெழுந்தன. தம் உயிர்ப்பகைவன் வருகிருன் என அவை துடித்தன போலும்!

இந்நிலையில் அரசர் பக்க நின்று [1] ஸர் வால்ட்டர் பிளன்ட் என்ற தூதன் கிளர்ச்சிக் காரரிடம் வந்து அமைதி கோரிப் பேசினுன். ஹாட்ஸ்பர் அவனிடம் சீற்றத்துடன் "நார்தம்பர்லந்துக் குடி அரசருக்கு முடியளித்ததற்கு அவர் காட்டிய நன்றி போதும். அப்போதளித்த வாக்குறுதிகள் என்ன வாயின என்றறிந்த பிறகு அவர் வாக்குறுதியை இன்னும் ஏற்கத்தக்க பித்தராயில்லை நாங்கள்" என்று கூறியனுப்ப இருந்தான். ஆனல் [2] வொர்ஸ்டர் முதலிய பிற தலைவர்கள் அவ்வளவு திமிராய்ப் பேசவேண்டாம் என்றதன்மேல், அவர்களையே அரசனிடம் அனுப்பி ஒப்பந்தம்செய்ய ஏற்ருன்.

மறுநாள் கீழ் வான் குருதிகக்கி நிற்கும் நேரத்தில் கிளர்ச்சிக்காரரது படைவீட்டினின்று வொர்ஸ்டரும் வெர்னனும் அரசன் படைவீட்டிற்குச் சென்றனர். அரசன்முன்னும் நார்தம்பர்லந்துக் குடியின் பழங்குறைகள் படிக்கப்பட்டன. அரசன் அவற்றை ஆராய்ந்து வேண்டுவனசெய்வதாகவும் போர்நிறுத்தும் கிளர்ச்சிக்காரர் குற்றங்களைத் தண்டனையின்றி மன்னிப்பதாகவும் வாக்களித்தான். அரசன் பக்கத்தில் நின்ற இளவரசன் மட்டும் குறும்பாக, "இவற்றை

1 Sir Walter Blunt 2 Worcester 3 Vernon

ஏற்காவிடில் இருபுறத்தும் நாட்டுக்குடிகள் வீணில் போர்செய்து அழிவதைவிட உம் பக்கத் தலைவனை ஹாட்ஸ்பர் என்னுடன் தனிச் சண்டைக்கு வருவ தாயின் அதன்மூலமே வெற்றி தோல்விகளை எளிதில் வரையறுத்து விடலாம்'' என்றான்.

இளவரசன் வாக்கு விளையாட்டானது என்றறிந்து வெர்னன் அரசன் வாக்கை நம்பி, ஏற்பதென்றே முடிவு கொண்டான். ஆனால் வொர்ஸ்டருக்கு அரசன் வாக்குப் பிடிக்கவில்லை. வன்மையுள்ள ஹாட்ஸ்பர், நார்தம்பர் லந்து முதலியவர்க்குக் கொடுக்கப்படும் மன்னிப்பு வலி குன்றிய, ஆனால் தீமையில்முந்திக்கொண்ட தன்போல் பவருக்குக் கொடுக்கப்படாதென்றுஅவன் நினைத்தான். ஆகவே அரசன் காரியம் கைகூடும்வரை பசப்புமொழி பகர்வானென்றும், ஆதலின் அவன் சொல்லை நம்பி அப்படியே போய்ச் சொல்லவேண்டாம் என்றும், எதிரிகள் அப்படியே போய்விட்டால் மன்னிக்க மட் டும் அரசன் ஒருப்படுவதாகக் கூறவேண்டும் என்றும் வெர்னனிடம் வற்புறுத்தினான். மேலும், இளவரசன் ஹாட்ஸ்பருக்குத் தந்த போரழைப்பையும் அழுத்தந் திருத்தமாக எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்றான்.

இதன் பயனாகக் கிளர்ச்சிக்காரர் பக்கம் போர் செய்வதென்று தீர்மானமாயிற்று.

௬. ஷ்ரூஸ்பரிப் போர்

இளவரசனது போரழைப்புக் கேட்டு ஹாட்ஸ்பர் மதயானையின் முழக்கங் கேட்ட வேங்கையென்னச் சீறிப் பாய்ந்தான்.

அன்று ஷ்ரூஸ்பரியில் நடந்த அப் போரில் முதலில் வெற்றி கிளர்ச்சிக்காரர் பக்கமாகவே தோன் றிற்று. அரசன் படைகள் எவ்வளவு பயிற்சி பெற்றதாயிருப்பினும் டக்ளஸின் ஸ்காத்லந்துப் படை தாக்குதலுக்கு முன் நிற்கமாட்டாமல் பின்னடையத் தொடங்கிற்று. அதே சமயம் கிளர்ச்சிக்காரர்

பக்கத்துள்ள மார்ட்டிமரின் வேல்ஸ் நாட்டு வில்லாளிகள் கூரிய அம்புகளால் படையின் பக்கங்களைத் துளைத்தனர். டக்ளஸ் தன் ஒப்பற்ற குதிரைமீதேறி வலசாரி இடசாரியாகச் சுழன்று கைவாளால் எதிரியின் அம்புகளைத் தடிந்து, எதிரிகளையும் அவர்கள் குதிரைகளையும் தட்டின்றி வெட்டி வீழ்த்தினான். ஆயினும் இவற்றால் மனநிறைவு அடையாமல் எப்படியாவது அரசனைக் கண்டுபிடித்து அவனை அழிக்க வேண்டும் என அவன் வந்தான்.

அரசன் உயிர் போரில் மிகவும் விலையேறிய தாதலின் இளவரசன் ஏற்பாட்டின்படி, அரசனுடை புகுந்து அரசன்போல் நடிப்பவர் பலர் படையின் பல பகுதிகளில் நிறுத்தப்பட்டனர். அவர்களில் ஒருவன் ஃபால்ஸ்டாஃப். டக்ளஸ் அவனைத் தொலைவில் கண்டு அரசன் என்று கொண்டு அவனை நோக்கிவந்தான். அதுகண்ட ஃபால்ஸ்டாஃப் குதிரையை விட்டிறங்கிச் சரேலென்று மண்ணில் கிடையாய் வீழ்ந்து கிடந்து, செத்தவன்போல் நடித்தான். அவன் உருவாலும் நடிப்பாலும் அவன் அரசனல்லன் என்று கண்டு விட்டுவிட்டு டக்ளஸ் பின்னும் அரசனையே நாடிச் சென்றான்.

டக்ளஸால் நிலைகுலைந்து வரும் மன்னன் படைப் பக்கம் இளவரசன் தனது உணர்ச்சி மிக்க படையுடன் வந்து தாக்கி எதிரியைப் பின் வாங்கச்செய்து வீரரை ஊக்கினான். அன்றைப்போரில் அவன் மூக்கில் ஆழமாக ஓர் அம்பு பாய்ந்தது. அதனையெடுத்து மருந்திட்டு, மருத்துவர் அறிவுரையைக் கேட்காது மீட்டும் போர்க்குப் பாய்ந்தெழுந்தான்.

இறுதியில் அவன், ஃபால்ஸ்டாஃப் கீழே விழுந்து போர்த் தடுமாற்றங்களுக் கிடையில் எழுந்திருக்க முடியாமல் கிடக்கும் பக்கமாகப் படைகளைப் பிளந்து கொண்டு செல்கையில் நேருக்கு நேராகத் தான்

எதிர்க்க விரும்பிய பகைவனுகிய ஹாட்ஸ்பரைக் கண்ணுற்ருன்.

இருவருக்கும் தம் நாள்—மாளாப் புகழோ மாள்வோ வந்தெய்தும் நாள்-வந்ததெனத் தெற்றென விளங்கிற்று. இனியும் உலகில் இவ்விரு ஞாயிறுகளும் எழுந்து ஒளிவீச முடியாது; ஒருவர்க்குத்தான் இவ்வுலகில் இடமுண்டு என்று இருவருக்கும் தெளிவாக விளங்கிற்று. இருவரும் பாயப் பதுங்கும் புலிகள்போல் சற்றே பின்வாங்கிப் பின் ஒருவர்மேல் ஒருவர் பாய்ந்தனர். முதலில் ஈட்டியுடன் ஈட்டி சீறிப் பாய்ந்தன. அவை முறிந்தபின் வாளொடு வாள் பொருதன. பின் மீண்டும் குதிரைமீதேறி ஒருவர்மீதொருவர் பாய்ந்தனர். ஹாட்ஸ்பர், இளவரசன் குதிரையை மூன்று தரம் வீழ்த்தினுன். இளவரசன், ஹாட்ஸ்பரின் தலையணியைப் பலகால் உதைத்தான். இருவர் உயிரும் உடலும் வரம் பெற்றவைபோல் தோன்றின. அடிக்கடி இருதிறத்தார் கவனத்தையும் பிரிக்க அவர்களுடைய எதிரிகள் முயன்றனர். ஆயின் புலியேற்றையும், சிங்கவேற்றையும் எதிர்க்க வல்லது பிற ஏருகுமோ! அவர்கள் தமக்குத் தாமே இணையாய்—நெடுநேரம் நின்று பொருதனர்.

அவ்விருவர் குண வேற்றுமைகளும் அவர்கள் போர் முறையிலும் விளங்கின. ஹாட்ஸ்பர் மதயானைபோல் பொங்கி எழுவான். பாம்புபோல் சீறுவான். புலிபோல் வெறித்த நோக்குடன் வாளுந்தானுமாய் இளவரசனை நோக்கிப் பாய்வான். ஆனுல் இளவரசனே, தன் நிலை குலையாது வைத்தகால் பின் வாங்காது நின்று எதிரி வன்மை குறைந்தவுடன் பரபர வென்று சிலந்தி, வலையிலகப்பட்ட பூச்சியைச் சுற்றுவதுபோலச் சுற்றி அவன் உடல்முற்றும் வாளால் சல்லடை சல்லடையாகத் துளைத்தான். இறுதியில் குருதி தோய்ந்த ஹாட்ஸ்பர் உடலம், வலியற்றுக் குற்றுயிராய்க் கீழே வீழ்ந்தது.

ஹாட்ஸ்பர் வீழ்ந்தான் என்னும் சொல் எப்படியோ நம்பிக்கையற்ற அவன் படைகளூடு நெடுக விரைந்து சென்றது. மின்வலி யேற்ற நெடு மரம் என்ன, அச் செய்தி கேட்ட படைவீரர் தம் நிலை குலைந்து வலியிழந்து பகைவர் அம்பு மாரிக்கும் வாள் வீச்சுக்கும் ஆற்ருது சிதறத் தொடங்கினர். பிற தலைவர்கள் எவ்வளவோ முயன்றும் ஓடும் ஓட்டத்தைத் தடுப்பதற்கு மாருக அதன் இழுப்புவன்மையிற் பட்டுத் தாமும் ஓடவே நேர்ந்தது. போர், அரசனுக்கும் இளவரசனுக்கும் ஒப்பற்ற வெற்றியாய் முடிந்தது.

போர் முடிவில் இளவரசனும் அரசர் பக்கத்துத் தலைவர்களும் இளைப்பாறிச் சிற்றுணு அருந்திக்கொண்டிருக்கையில் ஃபால்ஸ்டாஃப் ஒரு பிணத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு—"ஹால், ஹால், இதோ பார்! உன்வெற்றி என்ன வெற்றி? உன் பகைவனை நான் அல்லவோ கொன்று தூக்கிக்கொண்டு வருகிறேன்!" என்ருன்.

இளவரசன்: என்ன இது; ஹால்! ஏன் பிணத்தைத் தூக்கிச் சுமந்து வருகிருய்?

ஃபால்ஸ்டாஃப்: பிணமன்று, ஹால்; இது உன் பகைவன் போர்க்கஞ்சா இளஞ்சிங்கம் ஹாட்ஸ்பர்; உன்னுல் கொல்ல முடியாதென்று விடப்பட்ட இவனை நான் என் கைவாளால் வெட்டிக் கொன்று தூக்கி வருகிறேன்.

இளவரசன்: இவனை நீ கொல்லவில்லை. நான் கொன்றுபோட்டிருந்தேன். அதோடு இவன் பக்கமே நீயும் செத்துக் கிடந்ததைக் கண்டேனே.

ஃபால்ஸ்டாஃப்: சிவசிவா! இளவரசன் 'இள' அரசனு யிருக்கும்போதே இவ்வளவு பொய் சொல்கிருனே, இனி அரசனுய்விட்டால் எவ்வளவு சொல்வானே! நான் உயிருடனிருக்கும்போதே செத்து விட்டேன் என்று கூறியதுபோலத்தா னிருக்கும் ஹாட்ஸ்பர் இருக்கும்போது கொன்றுவிட்டதாகக்

நீ கூறுவதும். அப்பாடா! அவனும் நானும் சண்டை செய்து களைத்து ஒய்ந்து கிடந்தோம் என்பது மட்டும் மெய். அப்போது இளவரசன் வந்து பார்த்து விட்டு நாங்கள் இருவரும் செத்துவிட்டோம் என்று நினைத்து என் வீரத்தையும் புகழையும் எளிதில் திருடி மேற்கொண்டுவிடலாம் என்று பார்த்திருக்கிருன்! என்ன இருந்தாலும் இங்கிலாந்து அரசராக, இவ்வளவு திறம் வேண்டியதுதான்!

இளவரசன்: "அடே, உன்கூடப் பேச நேரமில்லை; உன் பொய்க்கோட்டையைக் கட்டிப் புளுகுக்கொடி பறக்கவிட்டு நீயே அரசனுயிரு. நான் படுகள நிலையைப் பார்வையிடச் செல்கிறேன்" என்று அகன்ருன்.

போரில் தோற்றவருள் டக்ளஸ் இனி சண்டை செய்வதால் பயனில்லை என்று கண்டதன்பின் களத்தினின்றும் ஓடுகையில் குதிரை தள்ளிக் காயம்பட்டு வீழ்ந்து சிறைப்பட்டான். அவன் தூய வீரனும் தன்னுட்டுப் பற்றுமிக்கவனும் ஆவன் என்ற காரணத்தால் இளவரசன் அவனை மன்னித்து விடுதலைசெய்து அவன் நாட்டிற்கு அனுப்புமாறு அரசனை வேண்டினுன்.

வோர்ஸ்டரும் வெர்னனும் சிறைப்பட்டனர். இவர்கள் தூதில் பொய் சொன்ன தன்னலக் கயவராதலால் இவர்களைத் தூக்கிலிடும்படி இளவரசன் கட்டளையிட்டான். பகைவரேயாயினும் டக்ளஸைப்போல் உண்மையாக நின்றுதவிஞல் தோற்ற பகைவருக்குரிய மன்னிப்பு இவருக்கும் உண்டு. இவர்கள் பகைவரையன்றித் தமரையும் பகைத்தவராதலின் தெய்வத்துக்கும் உண்மைக்கும் பகைவராவர். இவ்வுலகில் மக்கள் பழியால் உயிர்ப்பிரிவும், மறுஉலகில் இறைவன் பழியால் எல்லையில்லாத ஒய்வற்ற நரகமும் இவர்க்குரியன என்று இளவரசன் அவர்களைத் தூக்கிலிடுகையில் மக்களுக்குக் கூறினுன்.

ரிச்சர்டு அரசனைக் கொன்ற பழியின் ஒரு பகுதி ஹென்ரி அரசனது ஆட்சியை விழுங்க முயன்றது. இளவரசனது தூய உள்ளத்தின் மாண்பால், அப் பழியின் பகுதியை ஹென்ரியின் ஆட்சி விழுங்கி நின்றது.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
23 DEC 1943
MADRAS

நான்காம் ஹென்ரி

பகுதி உ

க. முற்பகல் செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்

ஷ்ரூஸ்பரிப் போரில் அடைந்த வெற்றியில் ரிச்சர்டு மன்னனின் பழி முற்றிலும் போய் விட வில்லை. ஒரு பகுதி இன்னும் மிகுந்தே இருந்தது. மன்னன் நல்லாட்சி முறையாலும் இளவரசன் நல் லெண்ணத்தாலும் பொதுமக்கள் துணையாலுமே அப் பழி தற்காலிகமாகவேனும் அமைதியுறலாயிற்று. பின் ஐந்தாம் ஹென்ரி அரசனான இளவரசனது நன் முயற்சியினளவே அதன் தடையின் அளவாக நின்று அது இரண்டாண்டுக்குப்பின் மீண்டும் எழுந்து ஏழாம் ஹென்ரியின் ஆட்சியிலேயே ஓயலாயிற்று. அதற் கிடையில் அது தனக்கு இறையாகக் கொண்ட குருதி வெள்ளம் மட்டற்றது.

ஷ்ரூஸ்பரிப் போரில் சேராதிருந்த பகைவர் இருவர். அவருள் முதல்வன் வேல்ஸ் தலைவன் கிளென் டோவர். இவன் வேல்ஸ் மலைகளிடையில் பதுங்கிநின்று அடிக்கடி இங்கிலாந்திடம் தன் மருமகன் தோல்விக் குப் பழிவாங்கி வந்தான்.

இதே சமயம் நார்தம்பர்லந்து போர்க்களத்திற்கு நெடுந் தொலைவில் நின்றுகொண்டு போர் நிலையைக் கவனித்துக்கொண் டிருந்தான். கிளர்ச்சிக்காரர் வெல் வதுபோ லிருந்த சமயம் தானும் சென்று சேர்ந்து கொள்ளலாமா என்று அவன் நினைப்பான். அடுத்த நொடி மன்னன் படை முன்னேறுகிறதென்று கேட்டுப் பின்னிடைவான். ஒரு சமயம் டக்ளஸின் வீரச்செயல் கேட்டுக் களிப்பான். பின் இளவரசன் எதிர் பாரா வீரங் காட்டினான் என்று மனமுட்குவான்.

தன் மகன் களந்தூள்பட வாளுழவு உழு கின்றான் என்று கேட்டு இறும்பூது எய்துவான். அவ் விறும்பூதினிடையே அத்தகைய மகனுக்கு உதவாமல் உயிரை வெல்லமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேமே என்று மனம் நைவான்.

இந்நிலையில் ஹாட்ஸ்பரும் இளவரசும் நெடுநேரம் தனிப்போர் செய்கின்றனர் என்று கேட்டான்.

அதன்பின் ஒரு செய்தியும் வரவில்லை.

பலர் அவ்வழியே போயினும் அவர்களுள் ஒருவரேனும் அவன் முன்வாயிலில் நில்லாமலும், உள் வராமலும் சென்றனர். அவர்கள் முகமும் நடையும் நற்செய்தி கொண்டு செல்பவராகக் காணவில்லை.

ஆனல் அவரிடம் சென்றுதான் கேட்போமே என்றால் அதற்கும் துணிவு வரவில்லை. எப்படி வரும்! போரில் முன்னணியில் நிற்கவேண்டிய தான், போர்த் தலைவருள் தலையான நிலையுடைய தான் எப்படிப் போரினின்றும் மீண்டு வருகிறவர்களிடம் 'வெற்றியா தோல்வியா' என்ற செய்தி வினவுவது!

"ஈசா, நான் அஞ்சியவாறேதான் நிகழ்ந்துவிட்டதோ?"

"ஈசா, நீயே என் தீவினைகளுக்கு என்னைத் தண்டிக்கவேண்டும்!—ஆம், அதுவுந்தான் இதற்கேது தண்டனை? தற்பகைக்குத் தன் மகன் பகைக்குத் தக்க தண்டனை நரக வாழ்வன்றி வேறுண்டோ? ஈசா, என் பிழை பொறுப்பாய்" என்றிவ்வாறு பிதற்றி அறிவழிந்து நின்றான் ஹாட்ஸ்பரைப் பெற்ற தந்தை.

"ஆ, தோல்வி என்பதற் கையமில்லை. ஆனல் என் மகன், என் ஒப்பற்ற மகன், என் போர்ச்சிங்கம் என்ன ஆனன்?"

ஆ, அன்று ஓர் அபிமன்னனைத் தன்னை யறியாமற் பற்றிகொடுத்து உயிர்விடத் துணிந்து நின்றானே அவ்

விசயன்! இன்று யான் அவ் அபிமன்னனை ஒத்த நின்னை என் கையாற் கொன்று நின்றேனே?

ஆ, என் மகனே, நீ இறந்தாயா? இருக்கின்றாயா? யார் பகர்வர்! யாரேனும் இப் பக்கம் வந்தாலோ அல்லது திரும்பினாலோ அல்லது சற்று நின்றாலன்றோ கேட்கலாம்'' என்றெண்ணி நின்றான்.

அச் சமயம் பெருமகனொருவன் குதிரைமீதேறி ஓட்டமாக வந்தவன் நெடுந்தொலை ஓடி இளைத்தவனாய் அவன் வாயில் இறங்கி நின்றான்.

''நார்தம்பர்லந்து அவனிடம் சென்று ''ஐயனே, போர் என்னவாயிற்று? என் மகன்,—இல்லை ஹாட்ஸ்பர் நிலை என்ன?'' என்று கேட்டான்.

வந்தவன் நார்தம்பர்லந்தை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். பின் குறும்பாக, ''ஏன், உமக்குத் தெரியாதோ? மன்னர் படையும் போயிற்று, மன்னரும் போனார். இளவரசர்கூடப் பிழைக்கவில்லை. ஜானும் ஒரு சிலரும் தலை பிழைத்தது தம்பிரான் புண்ணியம் என ஓடினர்'' என்றான்.

மிகத் தேறுதலான வாக்கு; உண்மை மட்டுமாயின்! ஆனால் எதை நம்புவது, கண்ணையா காதையா!

அடுத்த தூதன் எல்லாம் வெட்டவெளிச்சமாக்கினான். தந்தையின் நெஞ்சம் பதைத்தது. ஆ! ரிச்சர்டு, ரிச்சர்டு, எது பொய்ப்பினும் நின் நாப் பொய்க்காது. 'ஆ என் ஒரே பிள்ளையையா நீ பலி வாங்கவேண்டும். என் பகைவன் ஹென்ரியின் மகனைத்தான் பலி வாங்கக் கூடாதா' என்று கூறி நிலத்தில் வீழ்ந்தான். யாரும் அவனை வந்து தேற்றாமலே அரைநாழிகை கிடந்து பின் எழுந்தான். பின் விசயன் போலவே 'என் மகன் கொலைக்குப் பழிவாங்குவேன்' என்றெழுந்து கடற்கரையிலுள்ள தனது தனியிருக்கையாகிய வார்க்வர்த் கோட்டைக்குச் சென்றான்.

அ. மீண்டும் ரிச்சர்டு நாவிற் பிறந்த பழி

மன்னன் தான் இதுகாறும் நொந்துகொண்ட இளவரசன் தனக்கு ஓர் கலங்கரைவிளக்கமாய் உதவுவது கண்டு மனங்குளிர்ந்து, முன்னையிலும் ஊக்கத்துடன் தன் பகைவர்களை ஒறுக்கும் வேலையில் இறங்கினுன். ஆனல் உளம் ஊக்கம் பெறினும் அவன் உடல் வளங் குன்றியதனுல் இளவரசன் தானும் அவனுடன் சென்றுன். முதன்முதல் அவர்கள் வென்றடக்க முயன்றது மலைநாட்டரசனுகிய வேல்ஸ் தலைவனையே. அந்நாடு ஆங்கிலேயர் சென்று போர் புரிவதற்கேற்றதன்று. அகன்ற உயர்நிலம். குன்றுகள், பள்ளத்தாக்குகள், தலைகுப்புற விழும் அருவிகள் நிறைந்தது அந்நாடு. மலைநாட்டார்க்கன்றி வேறெவர்க்கும் உணவோ, இடமோ, அளிக்காத நாடு அது. அதில் தங்கு தடையின்றித் திரியும் குரக்கினப்படை போன்ற வேல்ஸ் மக்களை அடக்க அவர்களுக்குப் பல ஆண்டுகள் பிடித்தன.

இப் போர் தொடர்ந்துநடைபெருது அவ்வப்போதே நடந்து வந்ததொன்றுகையால், இளவரசன் இடை இடையே ஓய்வு ஏற்படும்போதெல்லாம் லண்டனுக்கு வந்து நாட்டின் ஆட்சியிலும் தந்தைக்கான உதவி செய்து வந்தான்.

ஃபால்ஸ்டாஃப் ஷ்ரூஸ்பரிப் போரில் காலாள் தலைவனுயிருந்தபோதிலும் வேல்ஸ் போராட்டத்தில் மலைநாட்டின் ஏற்ற இறக்கங்களில் நடமாடத் தக்கவன் . அல்லனுதலால், அவன் பணியின் முழுமதிப்புடனும் நாட்டிலேயே திரிய இணக்கம் பெற்றுன். இளவரசன் ஆணைப்படி அவன் மதிப்பைக் காக்க அவன் பின் வாள் தாங்கி வர ஒரு பணிப்பையன் அமர்த்தப்பட்டான்.

ஆனல் பொருளைவைத்துத் துய்த்தறியாத ஃபால்ஸ்டாஃப், அந்தைத் தாயனும் பையனும் குடித்தும்,உண்டும் நண்பர்களுக்கு விருந்தளித்தும் கடனுதவியும் கைப்

பொருளைத் தொலைத்தான். கடன் கொடுக்கத் தெரியுமேயன்றி வாங்கத் தெரியாததால் பின் அவன் பட்டினி கிடக்க நேர்ந்தது. பையன் உணவிற்குக்கூட அவனிடம் வழியிலாமல் போகவே அப் பையனும் தன் செலவிலேயே உண்டு அவனைப் பின்னால் நின்று கேலி செய்யலானான்.

இதற்கிடையில் வார்க்வர்த் சென்ற நார்தம்பர்லந்து அங்கே தன் மனைவியும் புதல்வியும் இருப்பதைக் கண்டான். இவன் வரப் பார்த்ததுமே அவர்கள் இருவரும் முகத்தைத் திருப்பிவைத்துக் கொண்டனர்.

அப்போது ஒரு தூதன் வந்து, "ஹாட்ஸ்பர் இறந்தது கேட்ட வடநாட்டுக் குடிகள் அவன் உயிருக்குப் பழி வாங்கவேண்டுமென்று எழுந்து கிளர்ச்சி செய்கின்றனர் என்றும், அவர்களிடையே[1] யார்க்பெருந்தலைமகன் சென்று "மக்களே, கடவுளறிய உங்கள் அரசர் ரிச்சர்ட்டேயன்றி வேறு யாருமிலர். அவன் இறந்தாலென்ன? அதனாலும் ஹென்ரி அரசனாய்விடமாட்டான்! இவனை வீழ்த்தி ரிச்சர்டின் அடுத்த உரிமைப்பிள்ளையைஅரசனாக்குவோம்! அதற்கு உதவும்படி ரிச்சர்டின் உயிர்நிலையே உதவட்டும்! அவன் குருதி இன்னும் மணிக்கூண்டுச் சிறையில் தோய்ந்து கிடக்கின்றது. அதனை இதோ உம்முன் கொண்டுவந்துளேன்! அதன் பேரால் எழுந்து பகைகளை அழிக்க எழுவீர்!" என்று வெறியூட்டி வருகின்றான். ஹேஸ்டிங்ஸ் பெருமகனும், மோப்ரே பெருமகனும், பார்டால்ப் பெருமகனும் துணையாய் நிற்கின்றனர். தெய்வீகமாய் எழுந்த இப்போரில் தம்மையும் சேரும்படிஅழைக்கிறார்கள்" என்றுங்கூறினான். நார்தம்பர்லந்து. காலிழந்தவனுக்கோர் கோல்போல் வந்த இச் செய்தியை உடன் வரவேற்றுப் போன

1 Archbishop of York.

உயிரின் பகுதி மீண்டதென்ன எழுந்தான். எழுந்து பணியாட்களை அழைத்துப் "படைகளையும் படைத்தலைவரையும் திரட்டுக" என்ருன். தானும் தன் போர்க் கருவிகளை எடுக்கவும் குதிரை ஏறவும் விரையலானுன்.

நார்தம்பர்லந்து தான் எண்ணியபடி இரண்டாம் கிளர்ச்சியுடனுவது முழுவன்மையுடனும்சென்று சேர்ந்திருந்தால் மன்னனை ஆட்சியினின்றும் அழித்திருக்க இடமுண்டு. வடக்கே இப் பெருங் கிளர்ச்சியையும், மேற்கே வேல்ஸ் படைகளையும், அவற்றிற்குத் துணையாக மில்போர்டு ஹேவனில் வந்திறங்கிய பிரான்சுப் படைகளையும் ஒருங்கே முறியடித்தல் என்பது அருமையான காரியமாய் விடக்கூடும். ஆனல் தெய்வமும் ரிச்சர்டின் பழியும் இதனைத் தடுத்தன—அதுவும் அந் நார்தம்பர்லந்தின் குடியாலேயே. படையெழுச்சிக்கு விரையும் நார்தம்பர்லந்தை இதுகாறும் அவன் முகம் காணப்பெருது நின்ற அவன் மனேவியும் புதல்வியும், வந்து தடுத்து, "மகனைப் பறிகொடுத்த சமயம் கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்ற வீரரே! இனி வீரத்தைக் காட்டி யாரைக் கொல்லப்போகிறீர்? உம் கோழைத்தனத்தைக் கண்டு உலகம் சிரிப்பது போதாதா? இனி உம் வீரத்தைக் காட்டி வேறு சிரிக்கவைக்க வேண்டுமோ?" என்று இடித்துரைத்தனர்.

நார்தம்பர்லந்து கண்களில் நீர் சொட்டவில்லை; செந்நீர் சொட்டாக் குறை ஒன்றுதான் உண்டு. அவன் உடல் கனலிலிட்டு வாட்டிய மாதிரி அழலாய்க் கொதித்தெழுந்தது.

அவன் கவிழ்ந்த முகத்துடன் அவர்களை நோக்கி, "என் ஒளியிழந்த கண்கள்போலவே உயிர் இழந்த போதும், உயிரினும் சிறந்த பழியையும் ஏன் தடை செய்கின்றீர்? பழி வாங்கி அன்றே இனி அமைதியுடன் இறக்கவேனும் முடியும்?" என்ருன்.

இன்னும் அவர்கள் விடாப் பிடியாய்ப் போக வேண்டாமென்று தடுத்தனர். "எம் விருப்பை அன்று மீறி இக் கோலம் கண்டீர். இன்றேனும் யாம் கூறு வதைக் கேளும். இந் நாட் டெல்லை கடந்து ஸ்காத்லந் தில் சென்று காத்திருந்தால் நாட்டின் எழுச்சி முதிர்ச்சி அடைந்தபின் வந்து பெருங் கிளர்ச்சி செய்து பகை வனை அழித்துப் பழிவாங்கலாம். இச் சிறு கிளர்ச்சி யுடன் சேர்ந்து நாம் நம் வன்மையிழந்து பகைவனுக்கே நாட்டை விட்டுவிட வேண்டாம்" என்றார்கள்.

அன்று நார்தம்பர்லந்தின் காலில் வந்திருந்து மகனை உதவாமற் பண்ணிய அதே ரிச்சர்டின் பழி, இன்று அவன் மனைவி புதல்வி ஆகிய இருவருடைய நாவிலும் வந்திருந்து இரண்டாவது கிளர்ச்சியையும் அழித்தது.

மன்னனாய்விட்ட ஹென்ரியைக்கூட விட்டுவிட்டு, அந்த ரிச்சர்டை மன்னனுக்க உதவியவனும் அரசியல் பகையோடு தனக்குக் குடிப்பகையானவனுமான நார் தம்பர்லந்தை அழிப்பதே கடன் என நின்றது அந்த ரிச்சர்டின் பழி.

முதற் கிளர்ச்சிக்காரர் நின்றதுமாதிரியே நார்தம் பர்லந்துக்காக இரண்டாம் கிளர்ச்சிக்காரரும் காத்து நின்றனர். ஆனால் அவன் வரமாட்டானென்று பல நாட் பின்னரே தெரிந்தது. என்ன செய்வது! படை களை அணிவகுத்தாயிற்று. போர்நோக்கம் தெய்வீக மானதென்று கூறியாயிற்று. வெற்றியோ தோல் வியோ முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்கலாகாதென வீர ருக்கு முழங்கி ஆயிற்று. இனித் தலைவர் பின்னடைவ தெப்படி?

"தெய்வம் உங்கள் கைவாளில் நின்று உங்களுக்கு வெற்றியைத் தரும்" என்று வீருடன் வீரருக்கு முழங்கிய அதே நாக்கு இப்போது "தெய்வம்தான் நம் கைவாளில் நின்று நமக்கு வெற்றியளிக்கவேண்டும்" எனத் தணிந்த குரலில் கூறலாயிற்று.

கூ. கறைபட்ட வெற்றி

இளவரசன் இச் சமயம் மன்னனுடன் வேல்ஸில் போர் செய்துகொண்டிருந்தான். ஆகவே அவன் ஃபால்ஸ்டாஃபை அனுப்பி ஜானை வடபுலக் கிளர்ச்சியை அடக்க ஏவினுன். ஜானுடனேயே ஃபால்ஸ்டாஃபையும் அவனுல் சேர்க்க இயன்ற படைகளுடன் செல்லுமாறு தூண்டினுன்.

ஃபால்ஸ்டாஃபின் பெருமைக்கு இது மிகவும் உகந்த சமயம். அவன் நன்னிலையில் இருந்த காலத்தில் அவனுக்கு நண்பர்களாய் இருந்து தற்போது நலிந்து வருபவர்களான [1]திருவாளர்பொள்ளலையும் [2]திருவாளர் வாய்மூடியையும் தேடி அவர்களுக்கும் ஆட்சேர்க்கும் உரிமை வழங்கினுன். பார்டால்ஃபும், ஃபால்ஸ்டாஃபும் அங்ஙனம் சேர்த்த ஆட்களிடம் கைப்பணம் பெற்று நல்லவர்களை விட்டுவிட்டுப் போலிகளைமட்டும் கொண்டு சென்ருன்.

ஜான் படை வந்தடுத்தது எனக் கேட்டதும் கிளர்ச்சிக்காரர் போருக்கு ஒருங்கலாயினர். இளவரசன் போர் செய்யாமலே அவர்களை அமைதிப்படுத்த எண்ணினுன். ஆனுல் இந்தத் தடவை கிளர்ச்சிக்காரர் பணியக்கூடாதென நின்றனர். ஏனெனில் படைவீரர் இந்தத் தடவை நார்தம்பர்லந்துபோன்ற பெருமக்களின் தன்னலத்திற்காகப் போரிடவில்லை. போலி அரசனுகிய ஹென்ரியை வீழ்த்தி உண்மை அரசனுகிய ரிச்சர்டின் பேரால் அவன் உரிமையாளனுகிய மாட்டிமரை அரசனுக்கவே அவர்கள் இன்று போர் தொடுத்தனர், தலைவரிடையும் பலர் தத்தம் குடிப்பழிகளுக்குப் பழி வாங்க நின்றனர்.

யார்க் பெருந்தலைமகன், மோப்ரே முதலியோரிடம் இத்தகைய தன்னலம் இருந்தது, ஆனுல் ஹேஸ்டிங்ஸ்நாட்டுப்பற்று ஒன்றேயன்றி வேறு பற்றற்

---

1 Master Shallow. 2 Master Silence.

றிருந்தான். ஆதலால், வெஸ்ட் மோர்லண்டு மூலம் ஜான் கிளர்ச்சிக்காரரர் குறை அறிந்து அமைதியை நிலைநிறுத்துவதாகக் கூறியபோது, அதனை ஏற்க வேண்டுமென்று அவன் வற்புறுத்தினான். நார்தம் பர்லந்து வராததால் சற்றே மனம் தளர்ந்த பிற தலைவரும் இதனை ஏற்றனர்.

ஜான் பெயரால் வெஸ்ட் மோர்லண்டு பெருமகன், கிளர்ச்சிக்காரரரை நோக்கி, "நீர் எக் காரணம் கொண்டு மன்னர் ஆட்சியை எதிர்க்கின்றீர். நிலைபெற்ற ஆட்சியுடன் ஒத்துழைக்க உம் தடைகள் அல்லது உம் குறைகள் யாவை?" என்று கேட்டான்.

யார்க் பெருந் தலைமகன் ஹென்ரி ஆட்சியின் கொடுமைகளை எடுத்தெடுத்துக் கூறினான். ஜான் அவற்றை நேர்மையுடன் கவனித்து ஆவனசெய்வல் என்றான். படைவீரருட் பலரும் உடனிருந்ததால் இம் மறுமொழியை ஏற்காதிருக்க முடியவில்லை. இருபடைகளுக்கு மிடையில் கிளர்ச்சித் தலைவர்களும், ஜானும் உடன்படிக்கை செய்வதென முடிவு செய்யப் பட்டது.

அதில் குடிமக்கள் குறைகள் எழுத்து மூலம் எழுதிக்கொடுக்கப்பெற்று, அவை தீர்க்கப்படுவதாக வாக்களிக்கப்பட்டது. பட்டபின், இருபுறமும் படைகள் கலைவதெனவும் அவ்வப் பக்கத்துத் தலைவரால் ஆணைகள் தரப்பட்டன. ஆனால், சற்று நேரத்திற்குள் ஜானின் அருகிலிருந்த பெருமகன் ஒருவன், இருபுறப் படைகளையும் தலைவர்கள் முன்னிலையில் வரிசையாகப் போகச் செய்யலாமே என்றான். உடனே முன் உத்தரவை அகற்றிப் புது உத்தரவுகள் இருபுறமும் பிறப்பிக்கப்பட்டன.

ஆனால் ஜான் முன்னமே தன் பக்கத்துப்படைகளிடம் "நான் நேரில் இடாத கட்டளைகளை நிறைவேற்ற வேண்டாம்" என்று கூறியிருந்தான். அதன்படி படைகள் கலைவதென்ற முதல் உத்தரவு விலையற்றுப்

படைகள் உலையாது நின்றன. கிளர்ச்சிக்காரர் பக்கமோ, படைகள், கலைக என்ற உத்தரவை உடனே நிறைவேற்றி இரைச்சலுடனும் குழப்பத்துடனும் கலைந்தன. இரண்டாம் உத்தரவு வருவதற்குமுன் படைகள் இருந்தஇடமே தெரியாமல் ஆங்காங்கு ஒன்றிரண்டு பேரே மீந்து நின்றனர்,

இதனுல், அரசர் பக்கம் தலைவர்கள் படைவன்மை குறையாதிருந்தனர். கிளர்ச்சிக்காரர் பக்கமோ படைகளே இல்லாமல் வெறும் தலைவர்கள் மட்டுமே தங்கி நின்றனர்.

அத் தறுவாய்க்கே காத்திருந்த வெஸ்டுமோர்லந்துப் பெருமகன் உடனே அவர்கள் முன்வந்து “நாட்டுப் பகைவர்களே உங்களை விலங்கிடுகிருேம்” என்ருன்.

அவர்கள் திடுக்கிட்டு, “இஃது என்ன ஐயன்மீர், அரசர் வாக்குறுதி இதுவா?” என்று கேட்டனர்.

அதற்கு விடையாக “வாக்குறுதி குடிமக்களுக்கன்ருே? அவர்கள் குறைகள் தீர்க்கப்படுமென்பதில் தடங்கல் எதுவும் இல்லை. உங்களுக்கு யார் வாக்குறுதி கொடுத்தது? நீங்கள் பொதுமக்களை ஏமாற்றிக் கிளர்ச்சிக்குத் தூண்டியவர்களாயிற்றே. உங்களுக்கு அரசர் சட்டப்படி தண்டனை தரப்படும்” என்று கூறப்பட்டது.

கிளர்ச்சிக்காரர் ஏமாந்தனர்.

மன்னர் கட்சி வெற்றி பெற்றது. ஆனுல் இறைவன் அளிக்கும் வெற்றிக்குக் காத்திராமல் மனித வஞ்சத்தால் பெற்ற இவ் வெற்றி தன் வெறுமையை இரண்டாட்சிக்குப்பின் காட்டலாயிற்று.

கo. மணி முடியிற் கரந்த மாத்துயர்

இங்ஙனம் இரண்டாம் கிளர்ச்சி அடக்கப்படும் நாட்களில் மன்னனை ஆண்டு முதிர்வும், நெடுநாட்பிணியும், நீண்ட கவலையும், கடுமுயற்சியுமாகச் சேர்ந்து வீழ்த்தவே, அவன் படுத்த படுக்கையாய்க் காலனழைப்

பிற்குக் காத்துக்கிடந்தான். உறவினரும் மக்களும் மன்னன் படுக்கையைச் சூழ்ந்து கவலையிலாழ்ந்திருந்தனர்.

மன்னன் இப்போது தன் மணிமுடியை அடிக்கடி எடுத்துப்பார்த்து, "ஆ, நீ மணிமுடியோ, மண்முடியோ? உன்னை ஓர் அணிகலமாக்க நினைக்கின்றனர் சில பேடிகள்; மாந்தர் விழைவின் உச்சமாகவும், இன்ப வாழ்வுக்கும் உயர்வுக்கும் ஆற்றலுக்கும் அறிகுறியாகவும் நினைப்பர் ஏழைமக்கள்; உன் சுமை இவ்வளவு, நீ தரும் கவலை இத்தனை என்பதை யாரே யறிவார்!" என்பான். இன்னும் சில சமயம், அவன் "ஆ, ரிச்சர்டு, இது எனக்கு முள் முடியாகும் என்று நன்கு சொன்னாய்! ஆயின் நின் வாக்குக்கூட இவ்வொன்றில் குறைவுடையதே. ஏன்? முள்முடி உறுத்துமேயன்றித் தாங்கரும் சுமையாய் அழுத்துமோ? அம்மம்ம, இவ்வகன்ற நாட்டில் எண்ணில் கோடிக் குடிகளில் ஏழ்மையில் மிக்க ஏதேனும் ஓர் ஆண்டியின் வெறுந்தலைக்கு இம்மணிமுடி தாங்கும் தலையை மாற்றாக இறைவன் அருளியிருக்கலாகாதா? ஆ, என்ன சொன்னேன்? என் விருப்பம் இது எனக் கூறின் இதனை யார் நம்புவர். ஆயின் மன்னர் முடியின் அருமையை அதன் தன்மையை மன்னரே யறிவர், என்பது மிகையாகாது" என்பான். சிலபோது, "ஆம் என் எண்ணம் தவறுதான், இதன் சுமை தாங்க மன்னர் இலரேல், மலர்தலை உலகில் அமைதியும் இன்பும் நிலைபெறுவது எங்ஙனம்? ஆயினும் கொடுமை! கொடுமை!! குடிகளில் ஒவ்வோர் ஏழையும் அடையும் இன்பத்திற்கும் தன்னுண்மைக்கும் விலையாக மன்னர் மனஅமைதியும் தன்னுண்மையும் விலைப்பட வேண்டுமா?" என்று புலம்பலானான். அச்சமயம் ரிச்சர்டின் அழகிய உரு அவன் முன் நின்று புன்முறுவல் பூத்தது. அரசன் அயர்ந்த துயிலுள் ஆழ்ந்தான்

கக. தப்பெண்ணமும் தெளிவும்

இளவரசன் அச் சமயம் மன்னனைப் பார்க்க வந்தான். வடபுலக்கிளர்ச்சி யடங்கி வெற்றிகிடைத்த செய்தியைச்சொல்ல விரைந்து வந்தான் அவன். வெளியறையில்வெஸ்டுமோர்லந்து, 1 வார்விக்முதலிய பெருங்குடிமக்கள் நிலநோக்கிய முகத்துடன் நின்றிருந்தனர். இளவரசன் தம்பி ஜானும் அவ் விடத்தில் கண்ணீர் வடித்து நின்ருன். இளவரசன் நெஞ்சு திடுக்கிட்டது. ஆ என்றலற வாய் திறந்தான். அதற்குள் ஜானும் பெருங்குடி மக்களும் முன் வந்து அவனிடம் "அரவம் செய்யற்க,எம் ஐயனே! அரசன் அயர்ந்து உறங்குகிருன்" என்று சைகை செய்தனர்.

மன்னன் அறையை எட்டி நோக்குகிருன் இளவரசன். படுக்கையில் செயலற்று ஓய்ந்துகிடந்த தந்தையைக் கண்டதே அவன் துயரமீதூரப் பெற்றுப் பிறரை வெளியே இருக்கும்படி சைகைசெய்துவிட்டுத் தான் மட்டும் உட்சென்று தந்தையருகிலிருந்து உடலைக் காக்கும் உயிரென அவனைக் கவலையுடன் காத்து நின்ருன்.

வாழ்க்கை ஒளியற்றுக் காலன் கைப் பதிப்பிட்டது போற்ருேன்றிய அம் முகத்தை நோக்க இளவரசனுக்கு அரசன் இறந்தேவிட்டான் என்று தோன்றிற்று. தன் ஐயந் தீரப் பல இடங்களிலும் தொட்டு நோக்கிப்பிணம் போல் சில்லென்றிருக்கக் கண்டு "இது சாவே. ஆ! என் தந்தையே, என் அரசே, நீ வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் முடிவா இது; நின் வீரக் கையும் காலும் ஓய்ந்த ஓய்வு மிதுவோ!" என்று கண்ணீர் வடித்தான்.

பின் மன்னன் கையருகிலுள்ள மணிமுடியையும் அவன் முகம் அப் பக்கம் சாய்ந்திருப்பதையும் நோக்கி, "ஆ, இம் மணிமுடியன்ருே என் அரசன் உயிரைக் குறுக்கி அதனைத் துன்ப நிறைந்ததாக்கிற்று! அதனை

1. Warvick.

யடைய எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியினும் அதனைத் தாங்கவேண்டிவரும் முயற்சி எத்தனை மிகையானது! அரசே—என் தந்தையே, இச் சுமையை எனக்கா—இன்பவாழ்வி லீடுபட்டிருக்கும் எனக்கா விட்டு வைத்துச் சென்றீர்? நும் அன்பிற்குப் பிற பிள்ளைகளும் இச் சுமைக்கு நானுமாகவா பிறந்தோம்?...ஆ, இனி ஃபால்ஸ்டாஃப் எங்கே, என் நகையரசுடன் வாழ்ந்த வாழ்வெங்கே! நான் ஜானு யிருந்தால் அதெல்லாம் துய்க்கலாம். அதனுல் என்ன? நான் உமக்கு மகனல்லனே? உம் சுமையை நான் சுமப்பேன் என்ற உறுதி இருந்திருந்தால் கூட இம் முகம் இன்னும் சிலநாள் வாழ்க்கை ஒளி வீசி நின்றிருக்குமே'' என்று பலவாறு புலம்பினுன்.

அவன் மனத்தகத்திருந்த துயர், வெறுப்புமுதலிய அனைத்தும் அச் சிறுமனத்தில் இடம் போதாமல் நீருருவில் கண்களாகிய மடைச்சீப்புக்களைத் துருவி வெளி வந்து வழிவது போல் வழியலாயின. அதனைப் பிறரறியாதே மறைக்கவும், பொறுப்பு வாய்ந்த அம் மணிமுடியின் சுமையைப் பொறுப்புடனும் கடமையுணர்ச்சியுடனும் ஏற்பதாக இறைவன் முன் வாக்களித்துத் தந்தை உயிர்க்கு அமைதிதரவும் எண்ணி, அவன் தனிமையை நாடினுன். நாடி அம் மணிமுடியையும் கையிலெடுத்து அவ்வறையிலேயேயுள்ள மாடிப்படி யேறி உப்பரிகையில் தனியிடத்திலிருந்து இறைவணக்கத்திலாழ்ந்து தன்னை மறந்துவிட்டான்.

இளவரசன் மனம் இறைவனுள்ளத்துடன் கலந்து நிற்கும் அத் தறுவாயில் அயர்வுற்றிருந்த அரசன் வர வரத் தெளிவுற்றுக் கண் திறந்தான். அவன் பார்வை மங்கலாயிருந்தது. மேற்கட்டியில் இருந்த உருக்கள் ரிச்சர்டின் உருக்கள் போல் தோன்றின. அவன் கண்களைச் சாய்த்து நாற்புறமும் நோக்கினுன். அறையில் யாருமில்லை; யாதோர் அரவமுமின்றிக் கல்லறைபோன்ற அமைதி நிலவியிருந்தது கண்டு வியப்புற்று ஈனக் குரலில் ''யார் அது?'' என்றுன்.

மறுமொழி ஒன்றுமில்லை. கீழ் உலகில் இருந்து வருவதுபோன்ற அச் சொற்கள் ஒருவர் செவியிலும் விழவில்லை.

சற்றே உரத்த குரலில் அவன் மீண்டும் "வெஸ்ட் மோர்லந்து, வார்விக், ஜான்" என்றான்.

மூவரும் முன்வந்து தனித்தனி அரசே, அரசே, அரசே எனக் கைகுவித்து நின்றனர்.

"என்னை ஏன் தனியே விட்டுச் சென்றீர்கள்" என்று கேட்டான் அரசன்.

"தனியே விடவில்லை அரசே. இங்கே இளவரசர் இருந்தனரே.

" இளவரசர்! அவன் எங்கே? அவன் எப்போது வந்தான். எங்கே போய்விட்டான்?" என்று கேட்டான் அரசன்.

ஜான்; " அரசே! நாங்கள் வெளியே தான் நிற்கிறோம். அவர் வெளியே எங்களைக் கடந்து செல்லவில்லை. உள்ளே தான் இருக்கவேண்டும். ஒரு வேளை உப்பரிகையில் சென்றிருக்கலாம்.

அரசன் தற்செயலாய் படுக்கைமீது கண்செலுத்தினான். அங்கே முடியைக் காணோம் அவன் மனத்தில் பழைய ஐயங்கள் தலைதூக்கி நின்றன. "ஆ! அவன் இடையில் நடித்த நடிப்பெல்லாம் பொய்யன்றோ? இன்றோ நாளையோ அவன் நல் வினையால் நான் இறப்பேன்- அதுவரைக் கூடப் பொறுக்கவில்லையா அந்தச் சிறுமை உள்ளம்? ஆ, மணிமுடி என்ன, தந்தை உயிரினும் அத்தனை வெல்லமென்று நினைத்தாய்? இறைவனே, இத்தனைத் தன்னலமும் வஞ்சமும் எப்படி என் உடலினின்று மனித உருவெடுத்து வந்தது? இறைவனே நான் எத்தனை தீமை செய்யினும் நான் அதன் பயனாக வேறெந்தத் தண்டனையும் அடையத் தயங்கேன். ஆனால் எனக்கும் எண்ணற்ற குடிமக்களுக்கும் இறைவனுக்கும்கூட அரிதான ஒப்பற்ற இங்கிலாந்தை, இக்

கடலிற் பதித்த மணியை, இவ் விடுதலைக் கொழுந்தை, இந் நாகரிக ஊற்றைச் சிறுமைப்பட்ட ஒருவன் கையில் விழாது தடுப்பீராக" என்று பலபடப் பேசிக் கரைந்தான்.

பேச்சு முடிவில் அவன் திரும்பிப் பார்க்க, அப் பேச்சைக்கேட்டுக் கொண்டே இளவரசன் மணிமுடியுடன் அருகில் நிற்பதைக் கண்டான், அவன் கண்களும் முகமும் வழியும் கண்ணீராலும் கைகளாலும் மறைபட்டிருந்தன. அவன் அழுதுகொண்டே "அரசே என் மீது தாங்கள் தப்பெண்ணங்கொண்டு தங்கள் மனத்தைப் புண்படுத்தவேண்டாம். தங்கள் மணிமுடி இதோ பாதுகாப்புடன் இருக்கிறது. தாங்கள் நெடு நாள் அதை அணிந்து என் சுமையை எளிதாக்க வேண்டும். அதற்குள் நானும் தகுதியுடையவனுகிவிடுவேன். எல்லோருக்கும் தங்கள் பிரிவு ஒரே ஒரு பிரிவாகும். எனக்கு அஃது இரட்டிப்புப் பிரிவு. தந்தையை—ஒப்பற்ற தந்தையை—அரசை இழந்த பிரிவு ஒன்று. தமது கவலையும்வெறுப்பும் நிறைந்த வாழ்க்கைக்கடனை என் வாழ்க்கை முற்றும் நடத்திச் செல்லும் வண்ணம், நான் என் இன்ப வாழ்வையும் விடுதலையையும் விட்டுப் பிரியும் பிரிவு இன்னென்று. ஆயின் அந்நாள் என்று வரினும், அதனுல் எத்தகைய துயர் நேரினும் அதனைத் தமக்காகவும், தம் நற்பெயருக்காகவும், நம் முன்னோர் புகழிற்காகவும், நம் அரிய தாய்நாட்டின் முற்னேற்றத்திற்காகவும், தலைமேல் தாங்கும் கடப்பாடும் பெருமையும் உடையவனுவேன்" என்ருன்.

கஉ. முடிவு

அரசன் துயர், ஏக்கம், எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்துபோயின. அவன் முகத்தில் அரசிருக்கை ஏறியபின் னன்றே புன்சிரிப்புத் தவழ்ந்தநாள் என்னலாம்.

அதன்பின் இரண்டு மூன்று நாட்கள் மன்னன், உயிருக்கும் பிரிவுக்குமிடையே ஊசலாடினுன். ஆனுல் மனஅமைதியுடன் மக்களை வாழ்த்தி இறுதியில் தன்னை

மகிழ்வுடன் அழைக்கும் ரிச்சர்டை நோக்கி, "ஆ, என் கடன் தீர்த்தேன், வருகின்றேன். நான் தீர்க்காத குறைத் தீவினைகளை என் பிள்ளையும் பிள்ளையின் பிள்ளையும் அவர்கள்தலைமுறையினரும் தீர்ப்பர். அவர்களுக்குத் தண்டனை கொடுத்தாலும் இறுதியில் தண்ணருளையும் கொடுப்பாயாக" என்று கூறி உலக வாழ்வினின்றும் விடை கொண்டான்.

இளவரசன் மூன்று நாள் அரசனின் மணிமுடியைக் கையிலேந்தி ஊணுறக்கம் துறந்து தந்தையை நினைந்து நினைந்து அழுதான். பின் தம்பியும் பெருநில மக்களும் தேற்றத் தேறி அரசுரிமை கொள்ளலானான்.

அவன் குடிகளைப் பார்வையிட்டு முடியணியப் போகும் ஊர்வலத்தில்அவனைக் காண ஃபால்ஸ்டாஃபும் அவன் கூட்டத்தினரும் வழியில் காத்து நின்றனர். ஃபால்ஸ்டாஃப் தன் ஹால் அரசனாகிவிட்டான் என்று கேட்டவுடன் தன் நண்பர்களிடமெல்லாம் ஆரவாரத்துடன் உனக்கு அது தருவேன், உனக்கு இது தருவேன் எனப் பொன்னும் மணியும் பணியும் உரிமையும் 'வாயார' வழங்கினான். அவை யனைத்தையும் ஒரு நொடியில் நிறைவேற்றிவைக்க அவன் காத்திருந்தான்.

இளவரசன் முன்னம் போர்க்கெழும்போது ஃபால் ஸ்டாஃப் கூட்டத்தினர் செய்த திருட்டில் தொடர்பு வைத்ததாக அவனையும் சிறைப்படுத்தத் துணிந்த [1] 'ஸர் ஹென்றி காஸ்காயின்' என்ற வழக்கு மன்றத் தலைவனும் அங்கே வந்து காத்திருந்தான். பாவம், அவனை ஃபால்ஸ் டாஃப் அச்சுறுத்தி "உன் நாள் போயிற்று; இது என் நாள்; உன் தண்டனையை ஏற்க வா" என்று இழுத்து வந்திருந்தான். அந் நடுநிலை ஒழுங்காளன் இறைவனை வணங்கிய கையுடனும், பதைபதைக்கும் உடலுடனும் உலகநலனுக்காக வேண்டித் தூக்கிற்குப் போகக் காத்து நிற்கும் முனி மகன் போன்று நின்றான்.

1. Sir Henry Gascoigne.

மன்னனுய் ஐந்தாம் ஹென்ரியாகப் போகும் இளவரசன் தொலேவில் நின்றே ஃபால்ஸ்டாஃபைக் கண்டான். அவன் மனம் அன்பால் உருகிற்று. அவன்முகம் "வன்பிஞல்" கல்லுருவென உறுதியுடன் காணப்பட்டது. அவன் ஃபால்ஸ்டாஃபை நோக்கிச் "சிறியோய், அரசர் நிலையுறப்போகும் தறுவாயில் இடையூறு செய்யற்க. அது நாட்டுப் பகைமைக் குற்றத்தின்பாற் படும். நின் வாழ்வு என்னளவில் செத்தது. நீ போகலாம்" என்ருன்,

நகையரசு அரசிழந்தது, நகை யிழந்தது; நகையற்றுச் செயலற்றுத் தன் விடுதி சென்றது. "ஹால், உன் பிரிவிற்கு வருந்துகிறேன். ஐந்தாம் ஹென்ரி, உன் வருகைக்கு மகிழ்கிறேன். என் இறந்துபோன ஹால், என்னுடன் மறு உலகில் வந்து வாழ்க! ஐந்தாம் ஹென்ரியும் அவன் சிறிய உலகும் "இங்கேயே" நிலைக்கட்டும்" என்று எழுதி யனுப்பி விட்டு அன்றே அவன் தன் மலேயுடலே வைத்து மக்கள் மலேவடையச் செய்துவிட்டு ஆவி நீத்தான்.

இதையறிந்த புதிய மன்னன் ஐந்தாம்ஹென்ரி இன்பமும், துன்பமும், இறும்பூதும், இளிவரலும் ஒருங்கே அடைந்தான். அவன் நகையரசன் உயிர்க்குறுதி தர இறைவனே வணங்கினுன்.

வழக்கு மன்றத் தலேவனே முதலில் முனிவால் உறுக்கி அவன் உயர்வை உலகறியக் காட்டியபின் அவனே உச்சிமேற் கொண்டு பாராட்டி உரிமைகளும் பட்டங்களும் வழங்கித் தன் அரசவையில் ஓர் உறுப்பினஞக்கிக் கொண்டான்.

நான்காம் ஹென்ரியின் தீவினேக்கு முற்றிலும் ஆளாகாமல் நல்லெண்ணமும், நன்மனமும், நன்முயற்சியும் கொண்டு ஐந்தாம்ஹென்ரி அரசிருக்கையேறி, நானகாம் ஹென்ரி அரசனுக்கு நற்புகழ் ஈந்தான்.

2. மன்னன் ஜான்
(King John)

க. அரசுரிமையா ஆற்றலுரிமையா?

மன்னன் ஜானின் ஆட்சி ஆங்கில நாட்டு வரலாற்றில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்படவேண்டிய தொன்று ஆகும்.

இஃது அவன் ஆட்சி செங்கோல் ஆட்சி என்பதனால் அன்று. உண்மையில் அவன் ஒரு கொடுங்கோல் மன்னனே யாவன்.

அவன் நற்குணக்குன்று என்பதனாலும் அன்று அது. நேர்மாறாக ஒரு வகையில் அவனைத் தீக்குணக் குன்று என்று கூடச் சொல்லல் ஆகும்.

பின் அவன் ஆட்சியின் சிறப்புத்தான் என்னை எனில் அவன் தீக்குணங்கள் கூட ஆங்கிலேயரது நாட்டுரிமை உணர்ச்சியையும் விடுதலை உணர்ச்சியையும் தூண்டி அவற்றிற்கு நிலவரமான பாதுகாப் பளிக்கும் சட்டதிட்டங்களை ஏற்படுத்த உதவின என்பதே யாகும்.

மன்னன் ஜானுக்குமுன் அரசனாயிருந்தவன் அவன் அண்ணன் [1] ரிச்சர்டு அரிமாநெஞ்சினன் என்ற முதல்ரிச்சர்டு அரசன் ஆவன். இவன்போரும் மறமுமே உயிர்வாழ்க்கை எனக் கொண்டு வீரமும் புகழும் நாடிப் பலஸ்தீனம் பிரான்சு முதலிய நாடுகள் சென்று போர் செய்து வெற்றிக்கொடி நாட்டி வாழ்ந்தவன். அவன் தன் நாட்டுடனே நாட்டின் அரசியலுடனே

---

1. Richard I or Richard Coeurde Lion

தொடர்பே வைத்துக் கொள்ளாமல் அவற்றைத் தன் போர்ச் செலவிற்கான ஒரு பணப்பை என்று மட்டுமே கணித்திருந்தான்.

ஜானிடம் ரிச்சர்டின் போர்மறம் இல்லாமலில்லை. ஆனால் ரிச்சர்டின் பெருந்தன்மையும் தன்னலமற்ற புகழ் விருப்பும் இவனிடம் இல்லை. இவற்றோடு ரிச்சர்டிடம் இல்லாத சிறுமையும் பொய்ம்மையும் கொடுமையும் இவனிடம் மிகுந்திருந்தன.

இன்னொரு வகையிலும் ஜான் ரிச்சர்டிடமிருந்து வேறுபட்டவன். ரிச்சர்டு பெரும்பாலும் வெளிநாட்டிலேயே இருந்ததனால் ஆங்கில நாட்டுப் பழக்கமும் ஆங்கில நாட்டுப் பற்றும் கூடக் குறைந்தவன். ஜானோ இங்கிலாந்திலேயே இருந்து அந் நாட்டார் பழக்கவழக்கங்களையும் இயல்பையும் அறிந்தவன். மிகுந்த நாட்டுப்பற்றுங் கொண்டவன். அவன் தீயகுணங்கள் பலவாயிருந்தாலும் இந்த ஒரு நல்ல குணத்தால்தான் ஆங்கிலமக்கள் 'சினத்தும்' அவன் இனத்திலேயே இருந்தனர். ஆயினும் அதற்கேற்ப மக்களைத் தான் எத்தனை கொடுமையாய் நடத்தினும் பிற நாட்டவர்க்கு அவர்களையோ தன்னையோ விட்டுக்கொடுப்பதில்லை.

ரிச்சர்டுக்கும் ஜானுக்குமிடையில் அவர்கள் தந்தையாகிய பேரரசன் இரண்டாம் ஹென்ரிக்கு [1] ஜொஃப்ரே என்றொரு புதல்வன் இருந்தான். அவன் தந்தையிருக்கும்போதே இறந்துவிட்டான். ஆயினும் அவனுக்கு [2] ஆர்தர் என்றொரு பிள்ளை உண்டு. ரிச்சர்டு அரசர்க்குப்பின் ஒழுங்குப்படி அரசனாக வேண்டியவன் அவனே. ஆனால் அச் சமயம் அவன் பால்மணம் மாறாச் சிறுவனாயிருந்ததனாலும், அவன் தன் தாய் [3] கான்ஸ்டன்ஸுடன் அயல் நாடாகிய பிரான்சி லிருந்ததனாலும் ஜானே அரசனானான். அவன் திறமையும் நாட்டுப்

1. Geoffrey 2 Arthur 3. Constance

பழக்கமும், அவன் தாய்[1] எலினரின் உதவியும் இதில் அவனுக்கு மிகவும் துணைநின்றன.

எலினருக்கு ஆர்தரும் பிள்ளையின் பிள்ளையே யாவான். ஆயினும் ஜானே அவளுக்குச் செல்வப்பிள்ளையா யிருந்தபடியால் அவள் மற்ற யாரையும் விட்டு அவனுக்கே உடந்தையாய் இருந்தாள். இரண்டாம் ஹென்ரி ஆண்ட நாடுகள் இங்கிலாந்து மட்டுமல்ல. பிரான்சின்மூன்றிலொரு பிரிவைஉள்ளடக்கிய பல சிறு அரசு வட்டங்களும் அவற்றுள் அடங்கியவையே ஆகும். எலினரின் செல்வாக்கு இங்கிலாந்திலும், பிரான்சு அரசுவட்டங்களுள்[2] நார்மன்டி முதலிய சிலவற்றிலும் மிகுதியாயிருந்தது. எனவே அவ் விடங்கள் அவள் முயற்சியால் மிக எளிதாக ஜானை அரசனாக ஏற்றன. பிற சில வட்டங்கள் ஆர்தரையே தலைவனாக ஏற்றன. இவ் வட்டங்கள் அனைத்திற்கும் பெயரளவில் மேற்பார்வையாளனும் பிரான்சு அரசனும் ஆன[3] இரண்டாம் பிலிப், ஆங்கில அரசனிடம் அவனது செல்வாக்கு விரிந்த ஆட்சிப்பகுதிகள் ஆகியவற்றை உன்னி அழுக்காறு கொண்டிருந்தான். ஜானை ஒத்த ஆற்றல் மிக்க ஒருவன் ஆங்கில அரசனாயிருப்பதைவிட ஒன்று மறியாச் சிறு பைதலாகிய ஆர்தர் அரசனாயிருப்பது அவனுக்குப் பிடித்தமாயிருந்தது. ஆகவே அவன் ஜானை அரசனாக ஏற்காமல் ஆர்தரையே அரசனாக ஏற்றான்.

அரசவட்டங்களுட் சில இருகட்சிகளுள் எதனுடன் சேரலாம் என்ற உறுதியற்றனவா யிருந்தன. தோற்கும் கட்சியுடன் சேர்ந்தவர்க்குத் தோல்வியும் தோல்வியின் பயனான தீங்குகளும் இறுதியில் கிட்டுமாதலால் எக் கட்சி வெல்லும் என்றறிந்து அதனுடன் சேரலாம் என்று அவை காத்திருந்தன. அத்தகைய பகுதிகளில் மிகவும் தலைமை வாய்ந்தது[4] ஆங்கியர்ஸ் என்னும் நகரமாகும்.

1. Elinor 2. Normandy 3. Philip II. 4. Angiers

உ. வல்லவனுக்கு வல்லவன்.

அவ் ஆங்கியர்ஸ் நகரின் ஒருபுறம் ஆங்கிலேயரது படைவந்து கூடாரமடித்துநின்றது. இன்னொருபுறம் ஆர்தர் கட்சிக்காகப் பிலிப்பும் அவனது பிரஞ்சுப் படையும் வந்து காத்திருந்தனர். இரு கட்சியினரும் நகரமக்களைத் தங்கள் தங்களுடன்தான் சேரவேண் டும் என வற்புறுத்திப் பார்த்தனர். நகர மாந்தரி டையே பல இடங்களிலும் சுற்றி அடிப்பட்ட வாயாடி ஒருவன் இருந்தான். அவன் தன்னைத்தானே அவர்கள் ஆட்பெயராக்கிக்கொண்டு நகர்மதிலில் வந்து நின்று இருபுறத்தும் தலைமைதாங்கும் அரசரையே நோக்கிப் பேசினான். "மன்னர்களே, நீங்கள் இருவரும் உலகின் இருபெரு வல்லரசுகள். நீங்கள் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்க்கும் வரை எம்போல்பவர்க்கு ஓர் உறுதி உண்டு. உங்களில் எவரேனும் எங்களை எதிர்ப்பதாயின் அடுத் தவர் எங்களுக்கு உதவி செய்வார்கள் என்று எங்களுக் குத் தெரியும். ஆனால் அதேசமயம் உங்களில் எவரை யேனும் நாங்கள் சார்ந்தால் அடுத்தவர் பகைத்து எதிர்ப்பதும் உறுதி. ஆகவே நாங்களாக வலிய உங் கள் பகைமையை வாங்குவதைவிட உங்கள் நட்பை வாங்கவே விரும்புகிறோம். அதுவும் உங்களில் எவர் ஆற்றல்மிக்கார் என்றுகண்டு அவருடனேதான் நட்பு கொள்ள விரும்புகிறோம். அதனால் நீங்கள் வெறும் பசப்பு மொழிகளைச் சொல்லி எங்களை உங்களில் ஒருவர் பக்கம் சேர்க்கலாம் என்று காத்திருப்பது வீணேயாகும். விரைவில் உங்கள் ஆற்றல் மிகுதியை ஒருவர் மீது ஒருவர் போரால் நிலைநிறுத்திவிடுங்கள். யாதொரு தடையுமின்றி நாங்கள் அங்ஙனம் வெற்றி வீரனாகும் கட்சியினருக்குத் தலைவணங்கிக் கோட்டை வாயில் திறந்து வரவேற்போம்" என்றான்.

அவன் கூறியது வெறும் வாயடியே; ஆனால் அவ் வாயடியிலுள்ள உண்மை உலகின் பெரிய வல்லரசுக

ளான அவ் விருவரையும் திணற வைத்தது. ஒரு சிறு நகரம்; அது நம்மை இப்படிப் 'பித்துக்குளி' யாக்கிவிட்டதே என்று இரண்டு திறத்து வீரர்களும் மனம் வெம்பினர். இனி என்செய்வது? ஒருவர்க்கொருவர் பகையான இருகட்சியினரிடையேயும் நகரைப்பற்றிய அளவில் ஒரே சீற்றமும் புழுக்கமும் பழிச்சொல்லுமே நிறைந்திருந்தன.

'வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையகத்திலுண்டு' என்றபடி அந் நகர வாயடிக்காரனுக்கு மிஞ்சியவன் ஒருவன் ஜானின்படையில் இருந்தான். அவன் ரிச்சர்டு அரசனுடைய காமக்கிழத்தியின் மகன். அவனிடம் ரிச்சர்டின் வீரமும் தாயின் ஆங்கில நாட்டுப்பற்றும் பிடிவாதமும் ஒன்றுபட்டிருந்தன. அவனும் ரிச்சர்டுடன் கூடப் பல நாடுகளிலும் சென்று போரில் பழகியவன்; அதோடு அந்நாளைய படைத்திறப் பயிற்சிக்குரிய நூல்களையும் போர் வரலாறுகளையும் நாட்டு வரலாறுகளையும் மேலெழுந்த வாரியாகப் படித்தவன். அவன் பெயர் [1] ஃபால்கன்பிரிட்ஜ்.

அவன் மூளைக்கு அந் நகர வாயடிக்காரனது வாயடியின் மிக்கதொரு வாயடி தென்பட்டது. அவன் வாசித்த போர் வரலாறுகளில் முன் இதேபோல் இரண்டு பகைவர்களைக் கிண்டிவிட முயன்ற ஒரு சூழ்ச்சிக்காரனை அவ் விருபகைவர்களும் ஒன்றுபட்டழித்துஅதன்பின் நேரடியாய்த் தங்கள் பகைமையைத் தீர்த்துக்கொண்டனர் என்று அவன் கண்டிருந்தான். இப்போதும் அதேமாதிரிச் செய்தாலென்ன என்று அவன் இரு புறத்தவர்க்கும் கூறினான்.

நகர மக்கள்மீதுள்ள வெப்பத்தால் இருபுறமும் வீரர் உள்ளம் வைக்கோற்போர்கள் போல் காய்ந்து கிடந்ததனால், இக் குறும்புச் சொல் காற்று வாக்கிற்பட்ட பொறிபோல் பிடித்துக்கொண்டது. இத்தகைய

1. Faulconbridge

வெட்கங்கெட்ட சொற்கள் அம்பலமேறும் வெட்கங் கெட்ட காலம் அது. ஆதலால் பகைவர்கள் பகையல் லாத மூன்றும் கட்சியை அழிக்க வேண்டித் தம் பகை மையைச் சுருட்டி வைத்துக்கொண்டு அத் தீவழியில் ஒன்று சேர்ந்து முனையலாயினர்.

நகரமக்கள் பார்த்தனர். தம் நிலை அசைக்க முடி யாதது என்று நினைத்தது போக இப்போது நிலைக்க முடியாத தெனத் திரிந்தது கண்டனர். கண்டு இனி யாது செய்வது எனக் கூடி ஆராய்ந்தனர். முதலில் தம் கட்சியை எடுத்துக் கூறியவனையே எல்லாரும் இடித்துக் கூறி "இப்போது என்ன சொல்லுகிறாய்! உன் சொல் செல்லவில்லையே" என்றனர்.

அவ் வாயடிக்காரன் சமயத்துக்கொத்த அறிவு நிரம் பியவன். நகரமக்கள் திக்குமுக்காடும் அந் நேரத்தி லும் அவன் ஒரு புது வழியை அவர்களுக்குக் காட்டி னான். "முதலில் வல்லரசுகள் இருவரும் தம்முட் பகைத்து நம் நட்பை நாடினர். இப்போது தம்முட் பகை நீத்து நம்மைப் பகைக்கலாயினர். சரி, இவ் வளவு தொலை பகை நட்பாகவும் நட்புப் பகையாகவும் மாறும்போது ஏன் அவ் இருவரே போல் நாம் மூவரும் பகை நீத்து ஒத்துப் போகப்படாது" என்றான் அவன்.

முதலில் அவன் கூறுவது புரியாமல் நகரமக்கள் விழித்தனர். பின்னர் அவன் விளக்கமாகத் தன் கருத் தை எடுத்துக் கூறினான். "பேச்சளவில் இப்போ துள்ள சண்டை ஜானுக்கும் ஆர்தருக்கும் ஆயினும், உண்மையில் படைவலியுடன் போர்புரியும் கட்சிகள் பிரான்சு அரசனும் ஆங்கில அரசனும் தானே! அவர் கள் இடையே எப்படியாயினும் நட்பை உண்டாக்க முடியுமானால் இங்கே சண்டையுமிராது; நமது இக் கட்டும் அதனுடன் போகுமல்லவா? அத்தகைய நட் புக் கொரு வழி எனக்குத் தோன்றுகிறது. பிரான்சு அரசன் மகனாகிய சார்லஸுக்கு இன்னும் மணமாக

வில்லே. ஜானின் மருமகளும் கஸ்டைல் அரசன் மகளு மான பிளான்ஷிச் சீமாட்டியை சார்லஸுக்கு மணம் செய்தால் என்ன? என்ருன்.

நகர மக்களுக்கு இது துன்பநேரத்தில் வந்த தெய்வ அருட்பேறு போல் விளங்கிற்று. இதனைச் செவியுற்ற படைவீரரும் தோல்வி என்ற பெயரின்றி யும் சண்டையின்றியும் விடுபட்டோம் என்று கலகலத் துக் கொண்டனர்.

௩. கான்ஸ்டன்ஸின் பழி

ஆர்தருக்கு அரசாட்சி கொடுப்பதினின்றும் பிரஞ்சு அரசனை எதிர்த்துப் போரிடுவதினின்றும் தவிர்தலின் ஜான் இதனை ஏற்ருன் என்று சொல்லவேண்டுவதில்லை. பிலிப் மட்டும் இதனை ஏற்கச் சற்றுத் தயங்கினுன். ஒருபுறம் இதனுல் ஆங்கிலநாட்டரசுகூட ஒருவேளை தன் மகனுக்கே வரக்கூடும் என்ற அவா அவனை இழுத்தது; இன்னெருபுறம் அவன் மனச்சான்று ஆர்தருக்கு அவன் செய்யும் வஞ்சத்தைக் குறை கூறிற்று. ஆனுல் அதனைச் சரிப்படுத்த ஜான் ஆர்தருக்கு ஆங்கியர்ஸையும் பிரிட்டனில், ரிச்மண்டு முதலியவற்றையும் கொடுப்ப தாகச் சொல்லவே தயக்கமின்றி அந்த உறவை ஏற்ருன். அதன்படியே சார்லஸுக்கும் பிளான்ஷிச் சீமாட்டிக் கும் கடிமணம் நடந்தேறியது.

ஏழை ஆர்தரையும் அவன் தாய் கான்ஸ்டன்ஸை யும் முதலில் தன் நலத்திற்காகத் தலைக்குமேல் ஏற் றிய பிலிப், இப்போது அதே தன்னலத்தால் தூண்டப் பட்டு அவர்களை மீண்டும் துணையற்றவராக விட்டு விட்டான்.

இங்ஙனம் தம் பகைவருடன் நண்பரும் சேர்ந்து தம்மைக் கைவிட்டனர் என்று கான்ஸ்டன்ஸ் கண் டாள். உலகியல் வாழ்வில் வாள்வலி இன்றேல் ஒழுங்கு என்பது மட்டிலும் பயனுடையதன்று என்பதை

அவள் அறிந்து தற்காலிகமாகக் கிடைத்ததை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தால் அவளுக்கும் அவன் மைந்தனுக்கும் வேறிடையூறின்றி வாழ்வாவது கொடுத்து வைத்திருக்கும். வாய்ப்பு நேர்ந்தால் வெற்றிகூடக் கிடைத்திருக்கலாம். ஆனல் ஊழ் யாரைவிட்டது! அவள் தன் பெருந்துன்பத்தில் 'ஓங்கி எழுந்த தன் சினத்தில் தன் வலிமையின்மையையும் துணையின்மையையும் மறந்தாள். மறந்து தன் பகைவனுகிய ஜானையும், நண்பனுக நடித்துத் தன்னையும் தன் குதலை மைந்தனையும் காட்டிக் கொடுத்த பிலிப்பையும் வாயார வைதாள். அவர்கள் தம்மைப் பிணைக்கும்படி ஏற்படுத்திய அக் கடிமணத்தையும் மணமக்களையும் பழிசேர்க என வன்சொல் கூறிப் பழித்தாள்.

அவளது பழிச்சொல், அவளது கண்ணீர் பயனற்றுப் போய்விடவில்லை என்பது மட்டிலும் உண்மை, அம் மணமக்கள் நெடுநாள் மனமார வாழக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அவர்கள் எதிர்பார்க்கப்பட்டதுபோல் தம் குடும்பங்களைப் பிணைக்கவுமில்லை. விரைவில் அவளைக் கைவிட்டு ஒன்றுகூடிவிட நினைத்த இருவல்லரசுகளும் ஒருவர் கழுத்தை ஒருவர் கடித்துக் குருதி கொப்புளிக்கவும், ஒருவர் அவாக்களை ஒருவர் அழிக்கவும் செய்ததன்றி வேறு வாழ்வு காணவில்லை. ஆனல் அப் பழிச் சொல்லால் பிறர்க்கு இத்தனை கேடு விளைந்தும்அச் சொல்லைக் கூறிய கான்ஸ்டன்ஸுக்கு எவ்வகை நன்மையும் கிட்டவில்லை. அவள் தீவினைப் பயனை அவள் துய்த்தே தீரவேண்டுமன்ருே? அதுமட்டுமன்று, ஊழ் அவளுக்கு இன்னும் பெரும் துன்பம் தந்து அவள் வாயிலிருந்து வரும் பழியை இன்னும் மிகைப்படுத்தவே செய்தது.

௬. வீரனும் போலி வீரனும்

இச் சமயம் பிலிப்பின் அரசவையில் லிமோஜிஸ் என்ருெரு பெருமகன் இருந்தான். அவன் பெயருக்குத் தான் பெருமகனேயன்றிப் பெருமகனுக்குரிய எவ்

வகை உடைமையோ உரிமையோ அற்றவன். அவன் தீவழிகளால் தனக்கிருந்த பெருநிலக்கிழமை, பொருள் நிலை முதலிய யாவும் இழந்தவன். ஆனால் காரியம் போயினும் வீரியம் போகவில்லை என்றபடி அவன் தற் பெருமை மட்டிலும் மாளவில்லை. அது மேன்மேலும் மிகுதியாயிற்று என்றுகூடச் சொல்லவேண்டும். யார் யார் உயர்நிலைக்கு வந்தாலும் அவர்களிடம் பல்லைக் காட்டி இளித்து முகமன் கூறி வாழ்ந்த பேதை அவன்! எப்படியோ, அவன் எய்த அம்போ, அல்லது அதே சம யம் அவனது என்னும்படி வாய்ப்பாக உடன் எய்யப் பட்ட வேறு அம்போ ரிச்சர்டு அரசன் கண்மீது பட்டு அவன் இறந்துவிட்டான் என்ற காரணத்தால், அவன் தன்னை, ரிச்சர்டையும் வென்ற வீரன் என்று கூறி வீம் படித்துக் கொள்வான். இதற்கு அறிகுறியாக அவன் ரிச்சர்டு அரிமாநெஞ்சினனைக் குறிப்பாகக் காட்டும் முறையில் அரிமாவின் தோல் ஒன்றைத் தோளில் இட் டிருந்தான்.

ஜான் படையும் பிலிப்பின் படையும் எதிரெதிர் நின்றிருந்தபோது இருபுறமிருந்தும் கான்ஸ்டன்ஸும் ஜானின் தாயாகிய எலிநரும் ஒருவரை ஒருவர் வைது கொண்டனர். லிமோஜிஸ் அவரிடையே பெருமிதத் துடன் நடுநிலை ஒழுங்கு பேச வந்து, இருவர் சினத்துக் கும் ஆளானதோடு ஃபால்கன்பிரிட்ஜினையும் மிகவும் பகைத்துக் கொண்டான்.

லிமோஜிஸ் அதோடு தற்போது கான்ஸ்டன்ஸின்துய ரிடையே வந்து தன் பதிவான பல்லவியாகிய பிரான்சு அரசன் பெருமையையும் தன் வீரத்தையும்பற்றிப் பேசவே, கான்ஸ்டன்ஸ் அவன்மீது சினந்து, ''போ, போ பசப்புக்காரக் கோமாளி, உன்னை யார் இங்கே வரச் சொன்னது? நீ பெரிய வீரன் என்று நினைத்தா உலகப்பெருவீரன் ரிச்சர்டின் அறிகுறியாகிய கேசரி யின் தோலைப் போர்த்திருக்கிறாய்? உனக்குக் கிடைக்

கத்தக்க தோல் கேசரியின் தோல் அன்று; வேசரியின் தோலே'' என்றாள்.

அவள் சொல்லி வாய் மூடுமுன் காது செவிடுபடும் படி சிரிப்புடனும் கனைப்புடனும் ஒருகுரல் "ஆக்கா, ஆகா, நன்று சொன்னாய், நன்று சொன்னாய்! ஆயினும் அதிலும் ஒரு பிழை இல்லாமலில்லை. அவன் கேசரியின் தோலைத்தான் போய்த் தேடவேண்டுமே தவிர வேசரியின் தோலைப் போய்த் தேட வேண்டியதே இல்லை; அவனேதான் ஒரு வேசரியாயிற்றே!'' என்றது.

அதுகேட்டு, அங்கே நின்ற ஆண்பெண்களனைவரும், துன்பத்துள் தோய்ந்த கான்ஸ்டன்ஸும் ஆர்தரும் கூட கைகொட்டி நகைத்தனர். அங்ஙனம் நகைத்தது யார் என்று லிமோஜிஸ் சீற்றத்துடன் திரும்பிப்பார்க்க, அது, தான் அவமதித்து வரும் ரிச்சர்டின் அன்புடைப் புதல்வன் ஃபால்கன்பிரிட்ஜ் என்று கண்டான்.

இது வேறு யாராயினும் அன்று அவன் தன் வெற்று வீச்சுக்களையேனும் காட்டியிருப்பான். ஃபால்கன்பிரிட்ஜின் வீரத் தோற்றத்தையும் சிங்கநோக்கையும் கண்டதுமே அவன் உண்மையிலேயே ஒரு வேசரியாய் நடுங்கி ஒடுங்கி வெளியே நகர்ந்து நழுவலுற்றான்.

ரு. போப்பின் சீற்றம்

கான்ஸ்டன்ஸின் தீவினை அவளை முற்றிலும் விழுங்கு முன்னதாகவே, அவள் வாயின் பழிச்சொல்லின் முழு வன்மையும் வெளிவருமுன்னதாகவே அவ் 'ஏழை யழுத கண்ணீரின்' பழி தன் வேலையைத் தொடங்கிற்று. ஜானுக்கும் பிலிப்புக்கும் இடையே ஒரு புதிய வேறுபாடு ஏற்பட்டது—அதுவும் அவர்களைப் பிணைக்க ஏற்பட்ட திருமணத்தின் விளைவாகவே!

இங்கிலாந்தில் கான்டர்பரிப் பெருந்தலைவனை[1] ஹியூபெர்ட் வால்ட்டர் இறந்தபின் அடுத்த பெருந்

1. Archbishop of Canterbury

தலைவனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வகையில் ஜானுக்கும் அந்நாளைய கிரிஸ்தவ சமயத்தில் உலகத்தலைவனாகிய "போப்பு" க்கும் வேற்றுமை ஏற்பட்டது. ஜான் தேர்ந்தெடுத்த ஜான்டிகிரேயை மறுத்துப் 'போப்' ஸ்டிபன் லாங்ட்டனை அனுப்பினான். ஜான் இங்ஙனம் தன் நாட்டிலேயே தன் ஆற்றலை எதிர்க்க முயன்ற போப் மீது சினங்கொண்டு அவனது ஆளான ஸ்டீபென் லாங்டனை இங்கிலாந்தில் காலடி எடுத்து வைக்க வொட்டாமல் தடை செய்யலானான்.

அவ்வவ் நாட்டு மக்களின் உலகியல் வாழ்க்கைக்குத் தலைவரான அவ்வந்நாட்டு அரசரைப் போலாது எல்லா நாட்டுக் கிருஸ்தவ மக்களின் உடல் பொருளாவி மூன்றிற்கும் போப் உரிமையாளனாகக் கருதப்பட்டு வந்ததனால் அவனது ஆற்றலும் ஆணையின் அளவும் அரசரையும் பேரரசரையும் அதிரச் செய்யத் தக்கதாயிருந்தது. ஜான் தன்னை எதிர்த்து மீறத் துணிந்தான் என்றறிந்ததுமே போப் எழுமுகிற்கிறைவன் சினந்தெழுந்ததுபோல் சினந்தெழுந்து மின்படையும் இடிப்படையும் போன்ற தன் பேராணைகளை வீசி எறிந்தான். இவற்றுள் ஒன்றால் ஜான் [1] சமயவினைகள் அனைத்தினின்றும் விலக்கப்பட்டான். அதனையும் அவன் சட்டை செய்யாதிருக்கவே இரண்டாவது [2] ஆணையால் ஜான் ஆளும் நாட்டையே சமய வினைகளினின்றும் விலக்கிவைத்தான். இதன் கொடுமை மக்களனைவரையும் தாக்கியது. பிறந்த பிள்ளைகளுக்குப் பெயரிடவும், இறந்தவரை நன்முறையில் அடக்கம் செய்யவும், மணமக்களை மணவினையால் பிணைத்து வைக்கவும் [3] சமயத்தலைவரும் [4] சமய வினைஞரும் மறுத்தனர்.

இவ்விரு பேராணைகளாலும் எதிர்பார்க்கப்பட்ட பயன் ஏற்படவில்லை. சமயத்தின் திருவுருப்போன்ற சமயத்தலைவர்மீது சீற்றங்கொண்ட ஜானுக்குச் சமய

---

1. Encommunition 2. Interdict 3. Clergy 4. Priests

விலக்கு ஒரு பொருட்டாகத் தோன்ருதது இயல்பே. ஆனல் இரண்டாவது ஆணை நாட்டுமக்கள் அனைவரையும் தாக்குவதனுல் அதனுல் பெரும்பயன் ஏற்படும் எனப் போப் எதிர்பார்த்தார். ஓரளவு அதனுல் ஆங்கிலேயர் — சிறப்பாகச் சமயப்பற்று மிக்கார் — மன அமைதி குலைந்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனல் சமயத்தின் பேரால் வெளிநாட்டான் ஒருவன் — அது போப்பாயிருந்தாலும் கூட—தம் அரசனை—அவன் எவ்வளவு கெட்டவனுயிருப்பினும் கூட அடக்கியாள அவர்கள் ஒருப்படவில்லை. எத்தனையோ வகைகளில் அவனுக்கு மாருயிருந்த பல் வகை ஆங்கில அரசியல் கட்சியினரும் போப்பை எதிர்க்கும் ஒரு இடத்தில் மட்டும் அவனுக்கு மனமாரத் துணை தந்தனர். இக் காரணத்தால் போப்பின் இரண்டாவது ஆணையை அவர்கள் பொறுத்து எதிர்த்தனர்.

ஆற்றல் மிக்கார் பெருந்தோல்விகளால் வீறெய்து வரேயன்றி மலைவதில்லை. ஜானேயன்றி நாட்டு மக்களும்கூடத் தன்னை அசட்டை செய்கிருர்கள் என்று கண்ட போப் சூரபன்மனுடைய மாயத் தோற்றங்களால் ஒரு சிறிதும் கலங்காது வைவேலெறிந்த முருகவேள் போன்று தன் முழு ஆற்றலையும் செலுத்துவதென்று துணிந்து ஜானை அவனது அரசிருக்கையினின்றும் நீக்கினன். இதனை முதலிரு ஆணைகளையும் போல் சொல்லளவில் எறிந்தால் பயனில்லை என்று அதனை நிறைவேற்றி வைக்கும்படி பிரான்சு அரசன் பிலிப்புக்கும் ஆணை தந்தான்.

௬. நட்பின் விதையே பகை விதையாயிற்று.

பிலிப்புக்கும் ஜானுக்கும் இடையே மீண்டும் பகைமை என்னும் பயிர்வளர இவ்வாணையே விதையாயமைந்தது. இவ் விதை வளர்வதற்கு அவர்கள் தம் உறவைப் பிணைக்க ஏற்படுத்திய மணமே உரமாகவும் நின்றது. ஏனெனில் நன்மையை நாடிய தூய வீர

னல்லனுயினும் தீமையைச் செய்யும் வகையிலும் கோழையேயான பிலிப் முன் ஆர்தரைக் கைவிடத் தயங்கியதுபோல் ஜானைப் பகைக்கவும் தயங்கியபோது போப்பின் தூதனுகிய [1]பான்டல்ஃப் அவனிடம் "உரிமைப்படிகூட ஆர்தருக்கடுத்தபடி அரசன் உன்மகனே ஆதலால் அவனுக்காகவும் ஜான்மீது நீ போர்செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறுய்" என்றுன். அதற்கும் சற்றுத் தயங்குவதாகப் பிலிப் காட்டிக்கொள்ளவே, பான்டல்ஃப் ஒப்பற்ற சூழ்ச்சித் திறத்துடன் 'அரசே, போப்பின் ஆணை இறைவன் ஆட்பெயரின் ஆணை; அதனுடன் ஆர்தர்க்கும் நீரே துணைவர்; இடையில் அவனுக்கு நீர் செய்த வஞ்சத்தை நீர் இதனுல் தணிக்கலாம்; இடையில் நீர் செய்த வஞ்சங்கூட இறைவன் ஆங்கிலநாட் டரசுரிமை தர உம் மனத்தில் தூண்டிய தூண்டுதலாகவே இருக்கவேண்டும். இன்று இப்போரில் இறங்குவதால் அவ் வஞ்சனையின் தீவினையினின்றும் விடுபடலாம்' என்றுன்.

பிலிப் பின்னும் "அங்ஙனமாயின் ஆர்தரையன்றே அரசனுக்க வேண்டும்; போப் என்னை அரசனுக்கியது என்னுவது" என்றுன்.

பிலிப்பைப்போல் எத்தனையோ கோழைகளையும் ஜானைப்போல் எத்தனையோ வீரரையும் பார்த்துப் பழமும் தின்று கொட்டையுமிட்ட பழம்பூனையாகிய பான்டல்ஃப் திறம்பட "அரசே, தெய்வ உள்ளத்தின் போக்கை நீர் அறியீர். ஆர்தருக்கிடும் போர் உம் போராயிருக்கவேண்டும் என்பது இறைவன் உள்ளம். நீர் ஆர்தருக்காகப் போரிட்டால் போதும். அப்போர் முடியுமுன் உம் பகைவன் ஜானே ஆர்தரைக் கொன்றுவிட்டிருப்பான். ஆதலால், நீர் உம் பெயரால் முயலாமலே அரசுரிமைக்குரியவராவீர்" என்றுன்.

---

1. Pandulph, Legate of the Pope

தொலைநோக்குடன் வகுத்த அந் நுண்ணிய பொறியில் பிலிப் மாட்டிக்கொண்டான்.

அவனை வன்மையாக அவ் வலையின் பக்கம் இழுத்தது ஆங்கில நாட்டின் நிலைமை. அவனை அதில் தூண்டிய போப்கூட அவனை அதினின்றும் பின்னால் இழுக்க முடியவில்லை.

எ. படுகோலைக்கஞ்சா மன்னவன்

ஜானிடம் போர்வீரம் இருந்ததே ஒழிய நெஞ்சு வீரமாகிய மானமும் உரமும் இல்லை. அவனது கொடுங்கோன்மையால் மக்கள் துன்புற்று அவனைப் பகைத்தனர். அவனது தன்னுண்மையால் பெருமக்கள் எழுந்து கிளர்ச்சி செய்தனர். போப்பின் எதிர்ப்பால் விளைந்த கெடுதல்கள் வேறு. இவை அனைத்திற்கும் மேலாகப் போப்பின் தூண்டுதலால் பிலிப் அரசன் படையெடுப்பதாகவும் கேட்டான். இவை யனைத்தையும் எப்படி சமாளிப்பதென்று அறியாமல் அவன் திகைத்தான்.

இத்தனை எதிர்ப்பையும் நெஞ்சிலேற்றுச் சாகும் உயர்நெறியும் தன் மறுப்பும் தூய வீரமும் அவனிடம் இல்லை. ஆனால் அவற்றிற்கு மடங்கிப் பணியும் கோழைத்தனமும் அவனிடம் இல்லை. வஞ்சனையாலும் சூழ்ச்சியாலும் போலிப் பணிவினாலும் ஏன் எல்லாரையும் ஏமாற்றித் தப்பக்கூடாது என்று நினைக்கும் இரண்டக வஞ்சமும் கீழ்மையும் மட்டும் அவனிடம் நிறைந்திருந்தது.

அவன் பகைவருள், பச்சை மதலையாகிய ஆர்தரை மட்டுமே ஊழ் அவன் கையில் கொண்டுவந்து விட்டது. விட்டு அவன் மூலம் மீண்டும் அவனுக்கு இம்மையிலேயே இகழும் ஒறுப்பும் அழிவும் தந்தது.

பிலிப் போர் தொடங்கிய சிலநாட்களுக்குள்ளாகவே, ஆர்தர் அவன் கையிற்பட்டான், படவே அவனை

உடனே இங்கிலாந்துக்கனுப்பி [1] மணிக்கூண்டுச் சிறையில் வைத்துக் காக்கும்படி அனுப்பினான். அவன் பாதுகாப்பு ஜானின் நெருங்கிய நண்பனும் கொலைக்கஞ்சாக் கல்நெஞ்சினனுமாகிய [2] ஹியூபெர்ட்-டி-பர் என்பவன் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அங்ஙனம் ஒப்படைக்கும்போதே ஜான் அவனிடம் தனிமையாகவும் குறிப்பாகவும் தான் அவன் கொலையை விரும்புவதாகக் காட்டினான்.

சிலநாட்கள் சென்றபின் இங்ஙனம் குறிப்பாகக் கூறிய செய்தி வெளிப்படையாக ஆணையுருவில் தரப்பட்டது. "ஹியூபெர்ட்! என் மனதில் இருக்கும் எண்ணத்தை நீ அறிவாய், பலதடவை நீ அதனை அறிந்து நடப்பதாயும் குறிப்பாய் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறாய். அதனை நிறைவேற்றும் காலம் வந்தது.

"நீ பல கொலைகளைக் கூசாது செய்தவனாயினும் இன்று இவ்வொன்றிற்குத் தயங்குகிறாய். சரி, இப்போது நான் சொல்வது மாதிரிச் செய். கொலை வேண்டாம். பழுக்கக் காய்ச்சிய இருப்புக் கம்பிகளால் அவன் இரு கண்களையும் அவித்துவிடு.

"இதனைச் செய்யத் தவறின் நீ என் நண்பனல்லை; என் மாறுப் பகைவன்."

அ. பணஞ் செய்யும் படுமோசம்.

இவ்வாணையைமீற வகையில்லாது ஹியூபெர்ட் விழித்தான். "இதுவரையில் எத்தனையோ கொலைகளும் துணிகரச்செயல்களும் செய்து அரசன் அன்பையும் அதன் பயனாகிய உயர்நிலையையும் பெற்றோம். இனி இவ் ஒரு செய்தியால் அவற்றை விட்டுவிடுவதா? இவ் ஒன்றைச் செய்து விட்டால்—இதுவே அவனுக்கு எல்லாவற்றினும் உயிர் நிலையான செய்தி—இவ் ஒன்றைச் செய்து விட்டால், பின் இதை வைத்துக்கொண்டு

1. Tower of London 2. Hubert de Burgh

அவனை எப்படி வைத்தாட்டப்படாது? அப்போது அவன் என்ன கேட்டால் தரமாட்டான்?

“ஆனால், ஆனால்-ஈசனே, அப் பிள்ளை முகம், ஞாயிற்றின் ஒளியும் திங்களின் குளிர்ச்சியும், விண்மீனின் தனிமையும், மின்மினியின் நொய்ம்மையும் கொண்ட அவன் முகம்— அன்றலர்ந்த செந்தாமரையினை நாணச் செய்யும் அவன் புன்முறுவல் பூத்த முகம் — என்னை என் அம்மாவிடம் என் சிற்றப்பா எப்போது அனுப்புவார், என்னை எல்லாரும் எடுத்து முத்திமோந்து மகிழ்கிறார்களே, என் சிற்றப்பாமட்டும் என்ன என்னைக் கண்டு முகத்தைக் கோணவைத்துக்கொண்டே நிற்கிறார்; நான் அப்பா என்றால் சட்டென்று சீறி விழுகிறார்; ஏன் மாமா, நீ என்னை எடுத்தணைக்கும்படி அவரிடம் சொல்லப்படாதா! நான் நல்ல பிள்ளையாய் இருப்பேனே!” என்று அவன் பிதற்றும் வஞ்சமற்ற குதலைமொழிகள்—“அம்மா அம்மா” என்று அவன் அழும்போது “அம்மா என்றால் அடிப்பேன்” என்று உறுக்கி அடிக்க, “இல்லை, இல்லை! அம்மாவைக்கூப்பிடமாட்டேன், இனி ஒருபோதும் அம்மா என்று சொல்லக்கூட மாட்டேன்!” என்று வாயிலடித்துக்கொண்டு, மனதில்மட்டும் நினைத்த நினைப்புடன் உறங்குகையில், “அம்மா அம்மா” என்று தன்னையறியாமல் சொல்லிக் கண்ணீர் வடித்தும், இடையிடையே தான் அம்மா என்று தவறிச்சொல்லி யாரேனும் கேட்டுவிட்டார்களா என்று அஞ்சிச் சட்டென்றெழுந்து நாற்புறமும் இளமிளாப்போல் மருண்டபார்வையுடன் பார்த்துவிட்டு ஒருவாறு மன அமைதிபெற்று மீண்டும் போர்த்துக் கொண்டு தணிந்த குரலில் “பிள்ளையாய்வந்து பிறந்த எம் பெருமானே! என் நாவில் அம்மா என்ற சொல் வராதபடி என்னைக் காப்பாற்றும்!” என்றுஅவன் கூறும் கல்மனத்தையும் உருக்கும் காட்சி— ஆ, ஆ, இவற்றையெல்லாம் நினைத்தால் என் அங்கம் நடுங்குகிறது, என் கை என்னைப் பழிக்கின்றது!

ஆனால் பணம்—படி—உயர்நிலை—ஆ, இவ் வுலகில் இச் சிறு தெய்வங்களை வேண்டின்—இச் சிறு திரு வருட்பேறுகளை—இச் சிறு கயிலாயங்களை உயர்வாக மதித்திடின் வஞ்சத்திற்கும் கொலைக்கும் பொய்ம்மைக் கும் அஞ்சக்கூடாது. ஆனால் கொலை! கொலை!! அதை மட்டும் செய்யா திருக்கவேண்டும். ஆயின் இதுவோ! கொலையன்றுதான், ஆயின் கொலையி னும் கொடிது! மும்மடங்கு கொடிது! ஆ, கொலை ஞராகிய என் போன்றார் மனமும் இரங்கும் செயலைச் செய்யத் தூண்டுகின்றானே இவன்! இவன் எத்தகை யன்! எத்தனை கொலைப்பழி-கொலைப்பழியினும் எத் தனை மடங்கு கொண்ட பழி இவனைச் சார்ந்தது! ஆயி னும் அவனைக் குற்றஞ்சொல்ல எனக்கு உரிமை ஏது? என் போன்றார்-அடிமைகள்-பாவத்தின் அடிமைகள்-கொலைச்செயலின் அடிமைகள், இன்றேல் அவர்கள் பழிசூழ் நெஞ்சம் உலகிற்கு இத்தனை பழிசூழா தன்றோ?

இவை எல்லாம் பேசிப் பயனென்? நான் துணிந்தே யாகவேண்டும். உரலில் தலைவிட்டபின் உலக்கைக் குத் தப்புவது ஏது? கழுத்தைப் பாதி யறுத்தபின் பாபத்துக் கஞ்சியோ கொலைக்குப் பரிந்தோ பய னென்ன' என்றிவ்வாறு பலவாறு மனமுளைந்து இறுதி யில் தேறிச் சிறைக்கூடம் சென்றான்.

"பெண்ணென்றால் பேயும் இரங்கும்; பிள்ளை யென்றால் பித்தும் இரங்கும்" என்பது பழமொழி. ஹியூபெர்ட், தன் கல்நெஞ்சையும் ஆர்தரது களங்க மற்ற மதிமுகம் கவர்ந்து, தனது மன உறுதியையும் தணிவையும் கலைத்துவிடுமோ என்றஞ்சி முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு சிறையினுட் சென்றான். அவன் பின் இருப்புக் கம்பியைக் காய்ச்ச உதவவேண்டி மூன்று காவலாளிகள் காலன் கையாட்கள் போல் உடன் புகுந்தனர்.

கூ. சிறுவன் அடைந்த வேந்துயர்

என்றும் வரும்போதே தன்னை நோக்கி வரும் ஹியூபெர்ட் மாமா இன்று முகந்திருப்பிக்கொண்டு வரு

வதையும் அவருடன் கூடப் புதியவராக அச்சந் தரும் உருவும் நடையும் கைக்கருவிகளும் உடைய மூவர் வருவதையும் கண்டு ஆர்தர் சற்றே அஞ்சினான். அஞ்சி, "மாமா, மாமா, என்னை ஏன் பார்க்காமல் போகிறாய், நான் இன்று குறும்பு ஒன்றும் செய்யவில்லையே, நல்ல பிள்ளையாய் என் வேலையைச் சரியாய் முடித்துவிட்டு உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறேனே. எனக்கு உங்கள் முத்தம் தரப்படாதா மாமா" என்றான்.

எதிர்பார்த்த இன்குரல், இன்று அவனுக்குப் பெருந் தடங்கலாய் அவன் துணிவுக் கோட்டைக்குப் பேரிடியாயிற்று. கோட்டையின் வெளிச்சுவர் தொளைக்கப்பட்டது, உட்சுவர் நகர்ந்தது, நடுமனைகூட அதிர்ந்தது. ஆனால் வெளிக்கு மாறுதல் எதனையும் அவன் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

கையாட்களுள் ஒருவன் விழுங்கும் பார்வையாக முறைத்துப் பார்த்து, 'டேய், பேசாதிரு. அல்லது உன் வாயை மூடிவிடுவேன்' என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

உள்ளே சென்ற நால்வரும் அரைமணி நேரம் காணவில்லை.

ஆர்தருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை, இன்று ஏதோ புதிய செய்தி நடக்க இருக்கிறது என்ற மட்டில் அவன் சிறிய மூளைக்கு எட்டியது. அல்லாவிடில் ஹியூபெர்ட் மாமா இப்படிப் பேசாமல் போகமாட்டார்.

அவர் சீற்றமடையும்படி நாம் என்ன தப்புச் செய்தோம் என்று அவன் அன்று தான் செய்த யாவற்றையும் மீண்டும் மீண்டும் எண்ணிப் பார்த்தான். இது தான் தவறோ, இதுதான் தவறோ என்று பலவும் நினைத்தான்.

பின் அம்மா இல்லாத நேரம் மாமாவும் மனத் தாங்கலடையலாயிற்றே என்று நினைத்தான். தான் இங்கே அடைபட்டிருப்பது போல் தன் அம்மாவும் அடைபட்டிருப்பாளோ என்று நினைத்தான்.

அம்மாவை நினைத்தவுடன் இச் சிறு நெஞ்சை அடைத்திருந்த துயரெல்லாம் மேலெழுந்து அவன் விம்மி விம்மி அழுதான். ஹியூபெர்ட் வருமுன் காய்ந்த கண்ணீருடன் அவன் உறங்கிவிட்டான்,

அந்தோ பஞ்சணை மெத்தை அழுத்தும் எனப் பதைத்தழும் இயல்புடைய அப் பாலன்; கடுமுகம் காணப் பொருத அப் பாலன்; மைதீட்டப் பொருத கண்களை உடைய அப் பாலன்; இன்று தன் உயிர்க்கு உலைவைத்தாகிறது என்று எப்படி அறிவான்; அறிந்தால் உறங்குவானு, ஒருநொடியில் தமக்குவர இருக்கும் முடிவு அறிந்தால் அக் கண்கள்தாம் துயிலில் மூடுமா?

பாலுக்கழுது தாய் மார்பில் கிடந்துறங்குவது போல் உறங்கும் அப் பாலன்முன் காவலர் மூவரும் உருக்கிய இருப்புப் பாளங்களுடன் வந்தனர். அவன் உறங்குவது கண்டு உறங்குபவரைக்கொல்லவோ ஊறு செய்யவோ படா தென்னும் பழஞ் சொல்லை உன்னி அவர்கள் ஹியூபெர்ட்டிடம்அவனை எழுப்பக் கோரினர்

௧௦. கொலைஞனும் கூட மனிதனே

ஹியூபெர்ட் எங்கே தான் கண்கொண்டு கண்டால் தாங்க முடியாதென்ருகி விடுமோ என்று அஞ்சி வேண்டுமென்றே பின் தங்கி நின்ருன். கூப்பிட்ட பின்னும் முகமூடியணிந்து உடைமாற்றி உள் வந்து மாறிய குரலில் ஆர்தர், ஆர்தர் என எழுப்பினுன்.

உருமாறினும் குரல் மாறினும்கூட இயற்கை உணர்ச்சி வயப்பட்டு அச் சிறுவன் எழுந்தவுடன் ஹியூபெர்ட்காலைக் கட்டிக்கொண்டு "மாமா மாமா இன்றேன் இப்படி என்னுடன் பேசாமற் போனுய். ஏன் இன்னும் என்னிடம் முகத்தையும் மாற்றிக் கொள்கிருய்? நான் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தும் ஒரு பிழையும் நான் செய்ததாக நினைவில்லையே! அப்படியிருந்தால்கூட அதற்கு என்ன தண்டனை வேண்டுமானுலும்

ஏற்றுக்கொள்வேன். முகத்தை மட்டும் மாறவைக்காதே மாமா!'' என்ருன்.

வடியும் கண்ணீரைத் துடைக்க வகையின்றிக் கம்மிய குரலில் ''சிறுவ, என் மனத்தைக் கலக்காதே, உன் கண்களை இன்று நான் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புகளால் தோய்த்து அழிக்க வேண்டும். இது மன்னன் கட்டளை'' என்ருன்.

பையன் திகைத்தான். பின் துடிதுடித்து அவன் முழந்தாள்களுக்கிடையில் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு ''மாமா, மாமா என்ன சொற்கள் சொன்னீர்கள்? என் காதில் என்ன சொற்கள் விழுந்தன? அல்லது இது வெல்லாம் என் கனவா?'' என்று கேட்டு நடுங்கினுன்.

மிகுந்த முயற்சியுடன் தன்னை அடக்கிக்கொண்டு ஹியூபெர்ட் மீண்டும் ''கனவில்லை நனவுதான். ஆனல் அதனை நான் செய்யவும் மாட்டேன். கூட இருந்து பார்க்கவும் மாட்டேன். என்னை அழைக்காதே'' என்று கூறிவிட்டுக் காவலாளிகளைப் பார்த்து ''விரைவில் உங்கள் வேலையை நிறைவேற்றுங்கள் நான் அப்பால் செல்கிறேன்'' என்ருன்.

பையன் அம் மனிதர்களைக் கண்டஞ்சி ஹியூபெர்ட்டின் காலைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு ''மாமா, நான் இறப்பதாயினும் இறக்கிறேன். அழாமல் இறக்கிறேன். உன் கையாலாவது இறக்கட்டுமே. இந்த மனிதர்களைப் பார்க்க அச்சமாயிருக்கிறது. இவர்களைச் சற்றே போகச் சொல்'' என்ருன்.

ஹியூபெர்ட் வேறு வகையின்றி அம் மூவரையும் சற்று அப்பால் போகச் சொன்னுன்.

ஆர்தர் அழுதுகொண்டே ''ஹியூபெர்ட், இந்தத் துன்பத்திலும் கடவுள் உன்னை அனுப்பினுரே, அதற்கு நான் நன்றி செலுத்தவேண்டும். நீ என்மீது ஒரு துரும்பு கூட விழப் பொறுக்கமாட்டாய்; நீ எனக்குத் தீங்கு செய்யும்படி யாரோ உன்னைத் தூண்டியிருக்க

வேண்டும். அந்தச் சிற்றப்பாதானே! அவருக்குத்தான் நான் என்ன தீங்கு செய்தேன்! நான் அந்த ஜெஃப் ரேயின் மகனுனல் என்ன? ஐயோ, ஈசனே என்னை வேறு யார் மகனுகவாவது பிறக்கச் செய்யப்படாதா? ஏன், என் மாமா, உன் மகனுகப்பிறக்கச் செய்தால்கூட நன்ரு யிருந்திருக்குமே; அப்போது அந்தச் சிற்றப்பா என்னைக் கொல்ல வந்தால்கூட நீ தடுத்து என்னைத் தப்ப வைப்பாயல்லவா?'' என்று பலவாறு பிதற்றித் தன் கண்ணீரால் ஹியூபெர்ட்டின் முழந்தாளையும் காலடிகளையும் கழுவினுன்.

முதலில் அவன் அழுவதைக் கவனிக்காமல் மீண்டும் ஓடிப்போய் காவலாளிகளை அனுப்பலாம் என்றெண்ணினுன் ஹியூபெர்ட். பின் அரசனையும் அவனுல் வரும் வாழ்வையும் விட்டு இப்பையனுடன் அயல்நாட்டுக்கு ஓடிவிடலாமா என்று நினைத்தான். இறுதியில் இரண்டுக்கும் பொதுவாக அவனை அங்கேயே மறைத்து வைத்து, கூறியபடி கண்ணவித்ததால் இறந்துவிட்டதாகக் கூறிவிட்டு, அமைதி ஏற்பட்டபின் அவனை வேறிடம் அகற்றலாம் என்று தீர்மானித்தான்.

இத்தீர்மானத்தால் ஆர்தர் கழுத்தைச் சுற்றியிட்ட காலன் பாசக் கயிறு ஒரு சில நாள்களுக்குத் தளர்த்தப்பட்டது.

கக. நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கும்

ஆர்தர் இறந்துவிட்டான் என்று கேட்டதே ஜான் தன் பகையின் முக்காற்பங்கும் அழிந்துவிட்டதாகக் கொண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தான். அவன் துன்பங்கள் ஓய்ந்துவிட்டன என்று கொள்வதற்கில்லை. பொதுமக்கள் கிளர்ச்சியும் பெருமக்கள் எதிர்ப்பும் இன்னும் ஓயவில்லை. போப்பின் எதிர்ப்பும், அதனுல் ஏற்பட்ட பிலிப்பின் படைஎடுப்பும் இன்னும் இங்கிலாந்தரசன் நிலைக்குக் குந்தகமாகவே யிருந்தன. உண்மையில் இவ்வையனைத்தும் தற்போது ஒரே எதிர்ப்பாகக்கூட

ஒன்றுசேரத் தொடங்கின. மக்கள் பலர் ஜான்மீதுள்ள வெறுப்பால் பிலிப்பின் கொடியில் சேர்ந்தனர். இவருள் அவன் ஆட்சியை எதிர்க்கும் குடிகளும், போப்பின் தூண்டுதலுக்காளான சமயத்தலைவரும் சமயப் பற்றுடையாரும், ஜானின் தன்னுண்மைகண்டு மனம் புழுங்கிய பெருமக்களும் இருந்தனர். ஆனல் இத்தனை பகைவர்கள் பகைமைக்கும் அச்சாணியாயுள்ளது ஆர்தரின் உயிரே என்று அவன் நினைத்ததனல் அவன் இனி மற்றப் பகைகளுக்குஅஞ்சவேண்டுவதில்லை என்று நினைத்தான்.

ஆனல் தான் நினைத்தது தவறு என்றும் ஆர்தரின் உயிர் இருப்பதைவிடப் போவதுதான் தனக்கு எமன் என்றும் அவன் விரைவில் உணரலானுன்.

ஆர்தர் இறந்த செய்தி கேட்குமுன்னமே அவன் பாவி ஜான் கையில் பட்டதனல் வாழான் என்றறிந்து மனநைந்துருகி வாடிய கான்ஸ்டன்ஸ் அவன் இறந்தான் என்பதையும் இன்ன வகையில் இறந்தான் என்பதையும் கேள்விப்பட்டு அனலிற் பட்ட சருகெனப் பொசுங்கி மாய்ந்தாள்.

ஆர்தர் இறந்தான் என்ற செய்தி காட்டுத்தீபோல் பரந்தது. அதுவரை ஜான் எவ்வளவு தனக்கும் அதற்கும் யாதொரு ஒட்டும் கிடையாது என்று கூறினும் அதனை யாரும் நம்பவில்லை. அவனே கொன்றிருக்க வேண்டும் என்றும், ஹியூபெர்ட் மூலமே கொல்வித்திருக்கவேண்டும் என்றும் முடிவு கட்டினர். கட்டி அவ்விருவரையும் எதிர்த்தழிப்பதென எழுந்து நாற்புறமும் கிளர்ச்சிசெய்து பிலிப்புக்கு உதவ முன்வந்தனர்.

போப்பும் பிலிப்பும் ஜானுக்கு எதிராக நின்றபோதும் பொதுமக்களுள் ஒரு பெரும்பகுதியினர் ஃபால்கன்பிரிட்ஜ் தலைமையில் அயல்நாட்டினனுன போப்புடன் சேராமல் ஜானுக்கே துணையாக நின்றனர். இப்போது ஆர்தர் இறந்ததனல் அரசனுக்கு நன்மை வருவதற்கு மாருக அவர்கள் எதிர்க்கட்சியில்

சேரும்படியாயிற்று. போதாக்குறைக்குப் பெருமக்கள் சிலர் ஹியூபெர்ட்டைப் பிடித்து நையப் புடைத்து "நீதானேடா ஆர்தரைக் கொன்றவன்? நீ தானேடா இத்தீயமன்னன் காசை வாங்கிக்கொண்டு இத்தகைய எண்ணற்ற கொலைகளைச் செய்தவன்" என்று கூறிக் கொண்டு நையப் புடைத்தனர்.

அடி பொறுக்காமலும், ஆர்தரின் உயிரின் விலையைக் கண்டும் ஹியூபெர்ட் எல்லோரிடமும் "ஐயன்மீர் வீணில் சினங்கொண்டு என்மீது பாயாதீர்கள்; நான் ஆர்தரைக் கொல்லவில்லை என்றுமட்டுமன்று, அவன் சாகவே யில்லை என்பதற்குத் தெளிவு காட்டிவிடுகிறேன். அவன் இன்னும் சிறையில் உயிருடன் இருக்கின்றான், வாருங்கள் காட்டுகிறேன்" என்றான்.

மக்கள் அச்சொல்லில் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லையாயினும் சிறைசென்று பார்ப்போமே என்று பின் சென்றனர். ஜான் தன்னிடம் ஹியூபெர்ட் ஆர்தரைக் கொன்றுவிட்டதாகக் கூறியது பொய் என்றும், அவன் தன்னை ஏமாற்றிவிட்டான் என்றும் கண்டான். ஆயினும் அதனால் முனிவதற்குமாறாக மகிழவேண்டும் நிலைவந்திருக்கிறது. என்னே இறைவன் திருவுளத்தின் போக்கு! மனிதன் ஒன்று நினைக்க அது பிறிதொன்று நினைத்து விடுகிறது.

கஉ. வஞ்சித்த எங்கும் உளன் ஒருவன்

சிறையில் கண்ட அலங்கோலக் காட்சி அவர்கள் அனைவரையுமே திகைக்கச் செய்தது, மனிதர் கையால் சாவாது பிழைத்த ஆர்தர் நேரிடையாகவே எமன் கையில் சென்று சேர்ந்தான். அவன் மனதில் 'என்னவோ ஒருநாள் ஹியூபெர்ட்டின் கனிந்த உள்ளத்தால் பிழைத்தால் இன்னும் வேறு யாரேனும் வந்து தன்னைக் கொலை செய்யக்கூடும்' என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டுவிட்டது. மேலும் இரவெல்லாம் அன்று கண்ட காவலாளிகளின் மயிர் சிலிர்க்கவைக்கும் உருவங்களும்

விழிகளும் அவன் விழிகளின் முன் வந்து நின்று அவன் துயிலை ஒழித்து அவனைக் கொல்லாமல் கொன்றன. அவற்றைப் பொறுமல் அவன் தப்பியோட எண்ணினான். அதற்கேற்ப, அவன் இறந்துபோனான் என்ற நினைவில் காவலர் அசட்டையாய்க் காவல்காத்தனர். ஆகவே ஆர்தர் எளிதில் பலகணி வழியாகக் குதித்தான். எதிர்பார்த்ததை விட வெளியிடம் மிகவும் பள்ளமாயிருந்ததனால் அவன் விழுந்து நொறுங்கிவிட்டான். அச் சமயமே ஹியூபெர்ட்டும் மக்களும் அவனைக் காண வந்தது.

மக்கள் இக் காட்சியால் மனம் பதைத்த அளவு ஹியூபெர்ட்டும் ஜானும்கூடப் பதைத்தனர். அதோடு தான் கொலை செய்யாது விட்ட ஆர்தர் எப்படி இறந்தான் என்றும் வியப்படைந்தான். ஆனால் அவன் கதையெல்லாம் மக்கள் எப்படி நம்புவர்? அவர்கள் ஹியூபெர்ட்டே இப் பாலனைக் கொன்றவன். அவனைப் பிடி அடி, வெட்டு, கொல்லு, சிதை எனச் சூழ்ந்து ஆரவாரித்தனர்.

இதற்கிடையில் பிலிப் இங்கிலாந்தில் இறங்கிப் படையுடன் முன்னேறினான். அவன்படை வரவர வளர்ந்தது. ஃபால்கன்பிரிட்ஜ் அவனை எவ்வளவோ தடுக்க முயன்றும் தடுக்க முடியவில்லை. அதோடு ஆர்தரின் முடிவு அவனுக்கு எதிராயிருந்தது. அவனுக்கு இப்போது தீயவனான ஜானை எதிர்க்கவும் முடியவில்லை; ஏனெனில் அவனை எதிர்ப்பதாயின் இங்கிலாந்தை எதிர்க்கவேண்டும். இங்கிலாந்தைக் காக்கவும் முடியவில்லை; ஏனெனில் அதைக் காக்க வேண்டுமானால் ஜானுக்கே துணைசெய்ய வேண்டும் இக் குழப்பத்திலிருந்து தவிர்வது எப்படி என்று அவன் தெரியாது விழித்தான்.

ஹியூபெர்ட், ஃபால்கன்பிரிட்ஜ் ஜான் இவர்கள் அனைவருக்கும் தத்தம் முயற்சியில் சோர்வும், தயக்கமும், குழப்பமும் ஏற்பட்டு இனி இங்கிலாந்தின்

எதிர்காலம் என்னவாகுமோ என்ற கவலைக்கிடமான நிலையில் அத்தனையையும் இறைவன் எதிர்பாராவகை யில் தெளிவித்தான்.

அவ் அனைவரும் ஜான் திடீரென்று குளிர்காய்ச்சல் கண்டு இறந்தான் என்று கேட்டனர்.

ஜான் தனது வாழ்வினால் இங்கிலாந்துக்குச் செய் யாத நன்மையைத் தன் இறப்பால் செய்தான். அவன் இறந்ததே போப்பின் சினம் தீர்ந்தது; மக்கள் சினம் தீர்ந்தது. பிலிப்பை விட்டு மக்கள் விலகவும், அவன் இறக்கைகள் அற்ற பறவை போல் தன் நாடு சேர்ந் தான். இங்கிலாந்துச் செல்வி ஜானின் மகனாகிய மூன்றும் ஹென்றியை அரசனாகப் பெற்று மீண்டும் திருவும் நல்வாழ்வும் பெற்றோங்கலானாள்.

அதேன்ஸ் நகர்ச்செல்வன்

தைமன்

(Timon of Athens)

க. வள்ளல் பெருந்தகை

பண்டைய உலகில் கல்விச் செல்வமும் பொருட் செல்வமும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற ஒப்பற்ற நகரம் அதேன்ஸ்.

அந் நகரில் கனைகடல் கடந்து வாணிபம் செய்யும் நாவாய்ச் செல்வரும், நானிலம் ஆண்டு திறைகொணரும் அரசுரிமைச் செல்வரும், கல்விச் செல்வரும், கலைச் செல்வரும் நிறைந்திருந்தனர்.

ஆனால் அச் செல்வரது செல்வமனைத்தும் திரண்டு தவஞ் செய்யினும் அண்ட முடியா அரும் பெருஞ் செல்வத் தொகுதியுடையான் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் தைமன் என்பது. அவனது கொடையும் வள்ளன்மையும் அச் செல்வத்தினும் பெரிது என்னலாம்.

நூறுயிரம் படைத்தவரும் கோடி படைத்தவரும் அவன் வாயிலில் இரவலராக வந்து நின்றனர். மன்னர் பேரரசர் முதலியோருள் போர் மறத்திற் கஞ்சித் தலை வணங்காதவரும் அவனது பேரறத்திற்கும் கொடைக்கும் அஞ்சித் தலை வணங்கினர்.

அவன் கொடை முகிலின் கொடை போன்றது. மலை மீதும் கடல் மீதும் நாட்டின் மீதும் காட்டின் மீதும் முள்மீதும் மலர் மீதும் வேற்றுமையின்றிப் பெய்யும் மழைபோல, அது அரசனையும் ஆண்டியையும் தக்காரையும் தகாதாரையும் ஒருப்போல மகிழ்வித்தது.

கேட்டவர் கேட்டதெல்லாம் கேட்டபடியே கொடுக்கும் முதல் எழு வள்ளல்களை ஒப்பான் அவன். கேட்பவர் நிலையையோ, கேட்கும் பொருளின் விலையையோ, கேட்போர் உள்ளத்தின் நேர்மையையோ அவன் உசாவுவதுமில்லை; உசாவ விரும்புவதுமில்லை.

வற்ருத கடல்போல் எடுக்க எடுக்கக் குறையாத அவன் செல்வக்குவையன்றி வேறெதுவும் அவன் கொடையின் அளவுக்கு ஒரு நொடி கூட ஆற்றியிராது. ஏனெனில் இல்லார் இரப்பதினும் உள்ளவர் இரப்பதே அவனிடம் மிகுதியா யிருந்தது.

அவன் கொடையின் தன்மை அறிந்த கொடாத தீய செல்வர் பலர் அக் கொடையைப் பெறுவதே தம் செல்வத்தைப் பெருக்க மிகவும் எளிதான வழியென்று நினைத்துப் பிற தொழிலை யெல்லாம் விட்டு அவனிடம் போய் இரந்து கொள்ளையடிப்பதே தம் தொழிலாகக் கொண்டுவிட்டனர்.

அவன் பிறர் குறிப்பறிந்தீபவன். ஒருவர் ஒரு பொருளை வேண்டும் என்று கூறவோ தருக என்று கூறவோ அவன் காத்திருப்பதில்லை. அது தனக்கு விருப்பம் என்ருே அல்லது அக் குறிப்புத் தோன்ற அதனைப் புகழ்ந்தோ அது நன்றென்ருே கூறிவிட்டாற் போதும், அப் பொருள் அதனை விரும்பியவனறியாமல் நன்கொடையாகவோ பரிசிலாகவோ அவன் வீட்டையடைந்து அவனை மகிழ்வித்து நிற்கும்.

இதனை அறிந்த பலர் அவனிடம் பொய் நட்புப் பூண்டு சமயமறிந்து அவன் அரிய பொருள்களுள் ஒன்றைச் சற்றே புகழ்ந்து அதைக் கைக்கொள்ளலாயினர். இன்னும் சில சூழ்ச்சிக்காரர் அவனுக்குத் தாம் நன்கொடை தருவதாக நடித்து அவன் அதற்கு மாருகத் தரும் ஆயிரமடங்கு விலைபெறும் நன்கொடைகளை நகை முகத்துடன் பெற்று மகிழ்ந்தனர்.

உ. செல்வ நிலையாமை

இங்ஙனம் யாண்டுகள் பல கழிந்தன. மலை போன்ற பொருட் குவைக்கும் ஒரு முடிவுண்டன்றே? அவன் உடைமைகளின் மேற்பார்வையாளனாகிய [1]ஃபிளேவியஸ் எத்தனையோ தடவை அவன் பொருட்குவை குறைந்து வருவதைக் குறிப்பாயும் வெளிப்படையாயும் கூறிப்பார்த்தான். தைமன் அவற்றை இம்மியும் செவியில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

நில உடைமைகளும் ஒவ்வொன்றாக ஈடுவைக்கப் பட்டன. பின் அவை விற்கப்பட்டன. அப்படியும் தைமன் கொடையின் அளவு மிகுந்ததே தவிரக் குறைய வில்லை. வீட்டுப் பொருள்களும், பொன் வெள்ளித் தட்டுக்களும், நகை நட்டுகளும் விற்கப்பட்டன. "இனி ஒன்றுமில்லை, ஐயனே!" என்ற ஃபிளேவியஸின் சொல் ஒரு நாள் திடீரென அவன் உணர்வில் சென்றெட்டியது.

தைமன் : என்ன, என்முன் என்ன சொல்கிறாய்? ஒன்றுமில்லையா? அதுவும் தான் வந்து சொல்வானேன்? ஏதேனும் நிலத்தை அடகுவைத்தாவது இந்தத் தவணை காரியம் முடிக்கப்படாதா?

ஃபிளேவியஸ் : அப்படித்தான் இப்போது பல நாளாய் நடந்து வருகிறது, ஐயனே. ஆனால் தற்போது யாவும் அடகுவைத்துத் தீர்ந்துவிட்டன, ஒன்றும் மீதி இல்லை. தம்மிடம் அடிக்கடி எவ்வளவோ தம் பொருளை வீணாக்க வேண்டாம் என்று சொல்லியும் தாங்கள் செவியேற்கவில்லை. அதன் பயனை இனி நாம் துய்க்கவேவேண்டும்.

தைமன் : "என்ன ஃபிளேவியஸ்! அப்படி ஒன்றும் நான் வீணில் செலவு செய்யவில்லையே. கொடையிலும், குணக்குன்றுகளான நண்பர்களுக்குதவியும் தானே மிகுதியான பொருளையும் செலவழித்திருக்

1. Flavius.

கிறேன். என்பணம் என்னிடத்திலிருந்தாலென்ன, என் நண்பர்களிடத்தி லிருந்தாலென்ன?''

ஃபிளேவியஸ், ''அப்படி யன்று, ஐயனே! தங்கள் பொருள் உலக முழுமைக்கும் உரியதாயிருக்கலாம். ஆயினும் உலகின் பணம் தம் பணமாய் விடும் என்று நீர் கனவிலும் கருதவேண்டா!''

தைமன்: ''உன்னைப் பேசவிட்டால் நீ இப்படி என் நண்பர்களையும் என்னையும் தூற்றுவாய் போலிருக்கிறதே! ஏன், [1] லூஸியஸுக்கு இடுக்கண் வந்தகாலை உதவிய ஓர் மூன்று நூருயிரமும், [2] லூக்கிலஸுக்கு உதவிய முப்பது நூருயிரமும் நற்பயனளித்து அவர்கள் செல்வ நிலையைச் சீர்ப்படுத்திவிட வில்லையா? அவர்களுக்குக் காலத்தினுற் செய்த உதவிக்கு அவர்கள் இரட்டியோ பத்திரட்டியோ மகிழ்வுடன் கொடுப்பார்களன்ருே? அப்படியிருக்க இன்று வேண்டிய இச் சிறு தொகைக்கா நீ கவலைப்படவேண்டும்?''

ஃபிளேவியஸ்: ''ஐயனே, தாம் கடவுள் தன்மையுடையவர். கடவுளை அறிந்தவர். ஆனுல் மனிதரையும் மனித உலகையும் தாம் அறியவில்லை. அறிவீர் விரைவில்'' என்று கூறி விலகிச் சென்ருன்.

௩. போலி நண்பர்

தைமன் அதன்பின் லூஸியஸ் வீட்டை நாடிச் சென்ருன்.

தொலைவில் நின்றே தைமன் வருவது கண்ட லூஸியஸ் ஏதோ தனக்கு அன்று பெரும்பேறு வரப்போகிறது என்றெண்ணி மகிழ்ந்து ஓடோடியும் வந்தெதிர்கொண்டு சிவிகையேற்றிச் சென்ருன். சென்று தன் பொற்கட்டிலிலிருக்கச் செய்து, ''ஐயனே, இச் சிறு குடில் தம் வரவுக்கு எத்தனை புண்ணியம் செய்ததோ; தம் வரவு நல்வரவாகுக! தம் விருப்பம் எதுவாயினும் ஈடேறுக!'' என்ருன்.

---

1. Lucius. 2. Lucillus.

தைமன் தன் நண்பன் நன்றியறிதலுக்கு மகிழ்ந்து "அன்பனே, வேறென்றுமில்லை. இன்று ஃபிளேவியஸி னிடம் ஒரு காரியமாகப் பணம் கேட்டதற்குப் 'பொருட்குவை முற்றிலும் செலவாயிற்று' என்று சொன்னான். சொல்லிப் பெருமூச்சு விட்டழத் தொடங்கினான். நான் போடா முகடி. இதற்குக் கவலையா படுவது? என்று கூறிவிட்டு உன்னிடம் வந்தேன்" என்றான்.

லூஸியஸ் அன்பு கனிந்த குரலில் "அதற்கென்ன, ஐயனே, இந்த அதேன்ஸ் முழுமையும் தங்களதே. நானும் தங்கள் உடைமையே. வேண்டிய பொருளை எடுத்துச் செலவு செய்து கொள்ளுங்கள். தங்களைப் போன்ற வள்ளல்களுக்குக் கொடுப்பதென்றால் அது கொடைகூடவன்று; தாம்தான் ஒரு நொடிக்குள் அதன் பத்திரட்டி கொடுப்பவர்களாயிற்றே" என்றான்.

லூஸியஸ் மொழிகள் கேட்டுத் தைமன் இறும்பூது எய்தியவனாய் மனத்திற்குள் இப்பேர்ப்பட்ட நண்பர்கள் தன்மை அறியாது பேசிய ஃபிளேவியஸை நன்கு ஏளனம் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டான்.

பின் அவன் லூஸியஸை நோக்கி, "உனது பெருமிதக் குணத்தையும் என்பால் உனக்குள்ள அன்பையும் அறிவேன். லூஸியஸ்! நான் இழந்த உடைமைகளுக்கெல்லாம் இவ்வன்பு எனக்குப் போதிய கைம்மாறும் ஆறுதலும் ஆகும் என்பது உறுதி" என்றான்.

லூஸியஸ் மனத்தில் இப்போது ஒரு சிறு ஐயம் ஏற்பட்டது. "என்ன, உடைமை எல்லாமா? அப்போது நில உடைமைகளுமா போயின?" என்றான் அவன்.

"ஆம், அன்பனே" என்றான் தைமன்.

லூஸியஸ் முகம் சடக்கென மாறிற்று. அவன் கண்கள் சிறுத்துக்கூர்த்தன; அவன் உதடுகள் துடித்தன. அவன் அமைந்த குரலில் ''அப்படியாயின் அன்பனே, உமக்குக் கட்டாயம் உதவ வேண்டும்'' என்று கூறி உட்சென்று பெட்டியைத் திறந்து திறந்து அடைப்பது போல் நடித்துப் பின் வெளியே வந்து, ''ஆ என் தீவினை இருந்தவாறு! நேற்று ஒரு நண்பனுக்குக் குறைந்த விலையில் ஒரு பெரு நிலக்கிழமை விற்பனைக்கு வந்ததால் அதனை வாங்கிக் கொடுத்தேன். அதற்காக ஒவ்வொரு செப்புக்காசும் திரட்டப்பட்டுச் செலவாயிற்று. தம் போன்ற வள்ளல்களுக்கு உதவும் பெரும் பேற்றிலிருந்து இறைவன் என்னை விலக்கி வைத்துவிட்டான் என்று வருந்துகிறேன். எப்படியும் தாங்கள் லூக்கிலஸ் வீடு செல்லுங்கள். அவன் கட்டாயம் உங்களுக்கு உதவி செய்யக்கூடும்'' என்றான்.

''நான் தங்கள் உடைமை'' என்ற பழைய வாக்கையும், ''லூக்கிலஸ் வீடு செல்லுங்கள் அவன் கட்டாயம் உங்களுக்கு உதவக்கூடும்'' என்ற தற்போதைய வாக்கையும் ஒப்பிட்டு நோக்கினான் தைமன்.

உண்மையில் தைமன் லூக்கிலஸைப் பார்க்குமுன் லூஸியஸின் ஆள் ஒருவன் லூக்கிலஸினிடம் விரைந்து சென்று தைமன் நிலைமை இன்னதென அவனுக்குக் கூறிவிட்டான்.

லூக்கிலஸ் முதலில் இதனை நம்பக்கூடவில்லை. ''நண்பர்கள் ஒன்று சேர்ந்து செய்யும் விளையாட்டுக்களுள் ஒன்று இது'' என்று நினைத்தான் அவன்.

தூதன் மீண்டும் வற்புறுத்திக் கூறியபின் அவன் லூஸியஸினும் கடுமையாகத் தைமனைத் தொலைவிலேயே விலக்க எண்ணினான். ஆகவே அவன் தன்னிடம் வந்தபோது அவனை எதிர்கொள்ளவோ வரவேற்கவோ செய்யாமல் கடுகடுத்து, ''என் அறிவுரைகளுக்கு மாறாகப் பணத்தை வீண் செலவு செய்து ஒட்டாண்டியானதன்பின் என் தலைமீது உட்காரலாம்

என்று வந்தீரோ? நாங்களும் உம்மைப்போல் சோம்பேறிக் கூட்டங்களை வைத்து நடத்தும் சோம்பேறியல்லேம்'' என்று கூறி அவனைத் துரத்தினான்.

அதேன்ஸில் தைமன் வீட்டில் நாய்போல் கிடந்த பெருமக்களும் செல்வரும் ஒருவரேனும் நன்றியோ பரிவோ காட்டாது இதே போன்று கடுமொழிகளே கூறினர்.

ச. தைமன் பழி

பிள்ளைகள் மனம் போல் சூதோ களங்கமோ இன்றித் தூய்மையாய் இருந்த தைமன் உள்ளம் சட்டெனத் துடித்து நடுங்கிற்று. தான் இதுகாறும் சாந்தடைத்தவை எனக்கொண்ட செப்புக்கள் பாம்பகங் கொண்டவை என்று கண்டு பதறினான் அவன்.

பெண்ணென நம்பிப் பேயை யடைந்தவன் போலவும், துணையென நம்பித் திருடனை உடன்கொண்டு பயணம் செய்த வழிப்போக்கனைப் போலவும், நறிய அமுதென நம்பி நஞ்சினை உட்கொண்டவன் போலவும் பதைத்தான் தைமன்.

அவன் மனம் உலகை வெறுத்தது. மனித வகுப்பையே வெறுத்தது. அவன் கால்கள் மக்கள் உறைவிடத்தைவிட்டு அப்பால் செல்ல விருவிருத்தன, கைகால்கள் மனித உருக்கொண்ட தன் உடலையே கீறிக் கிழித்து விடுவோமோ என்று படபடத்தன.

அவன் இனி மனிதர் வாழாத காடுகளில் சென்று மனிதனை அழிக்கும் வகைகளிலேயே மனஞ்செலுத்த வேண்டும் என எண்ணினான்.

ஆனால் அதற்கிடையில் 'கூட இருந்து குரல்வளை அறுத்த' தன் படுமோச நண்பர்களுக்கு நல்லதொரு பாடம் படிப்பிக்க வேண்டுமென்று அவன் எண்ணினான்.

ஆகவே அவன் ஃபிளேவியஸ் மூலம் வீட்டை ஒருவனுக்கு அடகுவைத்து ஒரு பெரு விருந்துக்கான

வெளிப்பகட்டுக்களில் அதனைச் செலவு செய்தான். பின் தன் பழைய போலி நண்பர்கள் அனைவர்க்கும் பதிவினும் மிக்க உயர்வான முறையில் ஒரு விருந்தழைப்பு விடுத்தான்.

அவ்வழைப்பை நோக்கிய லூஸியஸ் லூகிலஸ் முதலிய எல்லா நண்பர்களுக்கும் வயிறு பகீர் என்றது. "ஐயையோ, அந்தத் தைமன் கபடற்றவன் என்று நினைத்து அன்று அவன் சொற்களை நம்பி ஏமாந்து போய் அவன் தேர்வுப் பொறியில் அகப்பட்டுக்கொண்டோமே. இனி என்ன சொல்லித் தப்புவோம்" என்று ஒவ்வொருவரும் தம்மாலியன்ற வரை ஆராய்ந்து பொருத்தமான புளுகுகளும் எண்ணி வைத்துக் கொண்டு பதிவைவிட நல்ல ஆடையணிகளுடன் தைமன் வீட்டுக்கு வந்தனர்.

தைமன் அவர்களை வரவேற்றான். வீட்டில் பழைய பணியாட்களெல்லாம் விலக்கப்பட்டிருப்பினும் ஒரு நாளைக்கென அவர்களும் வேறு சிலரும் தருவிக்கப் பட்டிருந்தமையால் அவன் உண்மையில் வறுமைப்பட்டதாக அன்று யாரும் நம்பமுடியவில்லை.

ஆனால் உணவுபரிமாறும் இடத்தில் மட்டும் ஒரு பெருமாறுதல் இருந்தது. பதிவுபோல் பொற்கலங்களும் வெள்ளிக் கலங்களும் பரப்பப்பட்டிருந்தனவாயினும் அவற்றுள் பதிவுபோல் இன்னுணவுப் பொருள்களும் தின்பண்டங்களும் வைக்கப்படவில்லை. ஈரமண்ணும் உப்புமே கலந்துவைக்கப்பட்டிருந்தன. அதைக் கண்ட பெருமக்கள் வியப்புடன் தைமனை நோக்கி, வள்ளலாகிய தாம் ஏன் உணவுக்கு மாறாக இவற்றை எங்கள் முன்வைத்தீர்" என்று கேட்டனர்.

கேட்டதுதான் தாமதம் எப்போதும்போல் நகைமுகங்காட்டி நின்ற தைமன் உருவம் சடக்கென மாறியது. அவன் முகம் மீண்டும் கடுகடுத்தது. பேய் சிரித்

தாலென்ன அவன் அவர்கள் செவிகள் செவிடுபடச் சிரித்து "நன்றி கெட்டவர்களே, இது வரை நீங்கள் தின்றதெல்லாம், துய்த்ததெல்லாம் ஈரமண்ணுக்கொப் பாம் என்று காட்ட ஈரமண்ணும், உங்களுக்கு நன்றி யில்லாததால் இனியேனும் நல்லுப்பைத் தின்று வாழ் வீர் என்று காட்ட உப்பும் தந்தேன்" என்றான்.

அத்துடன் அவன் சீற்றம் தணியவில்லை. பின்னும் அவன் "உங்கள் உருவம் மனித உருவம். ஆனால் உங் கள் மனம் காட்டு விலங்குகளிலும் கீழ்ப்பட்டது. உங் கள் ஊரில் வாழ்வதினும் புலி சிங்கங்கள் வாழும் காட் டிலோ பேய்களும் பிணங்களும் உறையும் சுடுகாட் டிலோ வாழ்தல் மேலாம்" என்று கூறிக் கைக்கெட் டிய பொன் வெள்ளிக் கலங்களையும் கண்ணாடிக் கலங் களையும் அவற்றிலுள்ள ஈரமண்ணையும் அவர்கள் மீது அடித்துடைத்தான். 'அவனைத் தடுக்க முயன்றவர்கள் மீதும் நாற்காலிகளையும் [1]மேடைப்பலகைகளையும் வீசி எறிந்தான்.

இங்ஙனம் அவமதித்துத் துரத்துகையில் காயம் பட்டோர் பலர். உறுப்புகள் ஊறுபட்டோர் பலர். ஈக்கும் இரங்கும் அவ் வள்ளல் பெருந்தகைக்கு அன்று இரக்க ஊற்றே வற்றிவிட்டது என்னல்வேண் டும். அவன் ஓடுபவர்களையும் தெருக்கோடிவரைப் பின்பற்றி, "நாய்களே, பேய்களே, வெளிப்பூச்சுப் பூசிய சோற்றுத் துருத்திகளே, பிணங்களே" என்று பலவாறாக வைது துரத்தினான்,

அதன்பின் அவன்தன் ஆடை அணிகளை யெல்லாம் எரியிட்டு அழித்துவிட்டுக் காடு சென்றான்.

ரு. மனிதப் பேய்களை வெறுத்த பேய் மனிதன்

அதேன்ஸினின்று மிகவும் தொலைவிலுள்ளதொரு காட்டில் மனிதரே புகமுடியாத இருள் குகைகளில்

---

1. Tables.

சென்று தைமன் தங்கினான். மனிதர் உண்ணும் உணவையும் ஒழித்து இலைகளையும் கிழங்குகளையும் உண்டான். சில நாட்களில் அவன் உடலெங்கும் மயிரடர்ந்து கரடிபோ லானான். மனிதஉரு அகன்று விட்டதென்று தெளிந்த சுனைநீரில் பார்த்தபின் களிப்படைந்து கொக்கரித்துச் சிரித்தான்.

அந்தச்சமயம் மனிதர் ஆரேனும் அவனிடம் அகப்பட்டால் போதும். கரடி புலியிடம் அகப்பட்டால் கூடத் தப்பியிருக்கக்கூடும். அவனிடம் தப்ப முடியாது. அப்படியே சதைசதையாய்ப் பிய்த்திருப்பான்.

ஒருநாள் அவன் கிழங்குகளை ஒரு கம்பியால் கல்லிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது கம்பியில் ஏதோ ஒன்று தட்டுப்பட்டது. ஓசையில் "அது கல்லன்று, செப்புச் சருவமே" எனக் கண்டு அதனை எடுத்துப் பார்க்க அது பொற்காசுகள் நிறைந்த ஒரு புதையலாயிருந்தது.

அவனுக்குத் திரும்பவும் மனித உலகில் வாழ விருப்பம் இருந்தால் — திரும்பவும் வள்ளலாய்த்திகழ எண்ணமிருந்தால் அந்தப் புதையல் அவனுக்கும் அவன் ஏழு தலைமுறையினர்க்கும் போதியதாயிருந்தது. ஆனால் அவனிடம் மனித அவாக்கள், மனித எண்ணங்கள் எல்லாம் வரண்டு மனம் வற்றற் பாலையாய்விட்டது அன்பு எனும் பயிரைக் கீழ்ப்பட அழுத்திமாய்த்து வெறுப்பு சீற்றமென்னும் களைகள் காடாய் வளர்ந்தன.

அந்நிலையில் அவன் அப்புதையலைக் கண்டதே அச்சங்கொண்டவன் போல், பாம்பைக் கண்டு பதறி அறிவிழந்தவன்போல் உறுத்து விழித்தான். அதனைத் தொட்டமையைச் சடாரென்று அகல எடுத்துப் பின்னிட எட்டி நின்றான். அவன் உடல் எல்லாம் பதைத்துத் துடித்து விம்மின,

"ஐயோ, மனித உலகைக் கெடுக்கும் பேயன்றோ இது! இதை நாட்டில் விட்டு விட்டு வந்தேன் என்று

நினைத்தேனே. இன்னுமா அந்தச்சனி விட்டபாடில்லை" என்று கூறிக்கொண்டு அவன் அப் புதையலினின்றும் ஓடினன்.

அன்றுமுதல் அவன் வெறிபிடித்தவன்போல் காடெங்கும் பேய் போல், பித்தன் போல் அலைந்து திரிந்தான். அவனை ஏனென்று கேட்பாரோ யார் என்று கேட்பாரோ இல்லை. அக் காடு அதேன்சு வாடையென்று மட்டுமல்ல, மனித வாடையேயற்றது என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆகவே பல திங்களாக அவன் மனிதர் முகத்தில் விழிக்கவில்லை. மனிதரும் அவன் முகத்தில் விழிக்கவில்லை. மனிதர் அவனை மறந்தனர். அவனும் மனிதரை மறந்தான். தான்மனிதருள் ஒருவன் என்பதைக் கூட மறந்தான். மனிதர்மீதுள்ள வெறுப்பு ஒன்றே அவனுக்கு உயிராயிருந்தது.

சில சமயம் அக் காட்டினை அடுத்த முல்லை நிலப் பகுதிகளில் அவன் திரியும்போது மாடு மேய்ப்பவரோ வழிப்போக்கரோ நேர்வழி தப்பிஅவனைக் காணநேரும் அப்போதும் அவர்கள் அவனை மனிதன் என்று ஐயுற்றதில்லை. விலங்கொடு விலங்காய்த் திரிந்த அவனைப் புது வகையான தொரு விலங்கென்றே கருதி என் செய்யுமோ என்று ஓடி ஒளித்தனர். அதற்கேற்ப அவனும் அவர்களைக் கண்டுவிட்டால் போதும்; நடந்தும், தவழ்ந்தும், தாவியும், குதித்தும் சென்று அவர்களைக் கற்களாலும் கொம்புகளாலும் தாக்குவான். அவர்கள் யாரேனும் பொறிவாய்ப் பட்டுக் கையிலகப்பட்டால் எமன் கையிலகப்பட்டதுபோல்தான். வற்றுத ஈகைக்கு ஆட்பட்ட அக் கைகள் அவர்களை இரக்கமின்றிச் சித்திரவதை செய்து விடும்.

அவன் செல்வனுயிருந்த காலை அவனுக்கு நல்லுரை தந்து புறக்கணிக்கப்பட்ட ஃபிளேவியஸ் காட்டில் நெடுநாள் தேடி அலைந்து இறுதியில் எங்ஙனமோ அவனைக் கண்டு அடையாளமும் கண்டு கொண்டான். நன்று

ளில் அறிவுரை தந்து இந்நாளிலும் மாறுதிருந்த அம் மெய்யன்பனைக் கூடத் தைமன் முற்றிலும் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. "நீ மனிதனுனாலும் உன்னை என்னவோ கொல்ல மனம் வரவில்லை. உண்மையில் நீயும் என்னைப்போல் அரை விலங்குதான் போலிருக் கிறது. போ, பிழைத்துப்போ ஆனல் திரும்பி மட்டும் வராமற் பார்த்துக் கொள்" என்ற எச்சரிக்கை ஒன்று தான் ஃபிளேவியஸின் உறுதியான மெய்யன்புக்கு அவன் கொடுத்த மதிப்பும் கைம்மாறும்.

௲. இருவகைப் பகைவர்

ஒரு நாள் அதேன்ஸின் படைத்தலைவனுன [1]அல்சி பியாதிஸ் அவ்வழியே வந்தான்.

அல்சிபியாதிஸ் அதேன்ஸின் படைத்தலைவன்; அதேன்ஸின் போர்கள் பலவற்றில் வெற்றி யடைந்தவன். ஆனல் நகரப்பெருமக்கள் பலர் அவன் மீது பொறாமை கொண்டு அவனை நகர்ப்பகைவனெனக் குற்றஞ்சாட்டினர். அதேனிய அரசியல் அவர்கள் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டதாதலின் அதனை ஏற்று அவனை நாடுகடத்திற்று.

அச் சமயம் அல்சிபியாதிஸ் வெற்றி வீரருடன் போர்க்களத்தினின்றுதிரும்பி வந்துகொண்டிருந்தான். நகரத்தின் நன்றியற்ற தீர்ப்பைக் கேட்டதுமே அவன் தன்படைவீரரை நகருக்கு அனுப்பாமல் தன்னிடமே வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் உதவியால் அந் நகரின் கொட்டத்தை அடக்க எண்ணினுன்.

அவனது எண்ணத்திற்கு ஒரே ஒரு பெருந்தடை இருந்தது. அதுவே பொருள்முடை. அவன் கைப் பொருளெல்லாம் செலவானபின் தனக்கும் வீரர்க்கும் உணவுமுதலிய வாழ்க்கைப் பொருள்கள் தேட வகை யின்றித் தவித்தான். வீரருக்குத் திங்கட் கணக்கில்

---

1. Alcibades.

ஊதியமும் கொடுபடவில்லை. இந் நிலையில்தான் தைமனைக் கண்டான்.

அச்சமயம் தைமன் கீழே குனிந்து ஏதோ நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதே சமயம் அல்சிபியாதிஸும் அதேன்ஸை எப்படி அழிப்பது, எங்கிருந்து பொருள் பெறுவது என்ற நினைவிலேயே ஈடுபட்டிருந்தான்.

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்ததே அல்சிபியாதிஸ் "இதென்ன, மனிதனாகவும் தோற்ற வில்லை; விலங்காகவும் தோற்ற வில்லை; அரைவிலங்குருவமுடைய பேயோ? என்று நடுங்கி ஓடப்போனான். அதற்குள் தைமன் அதனைக் கண்டு விட்டான். அவன் மனிதன் என்றும் அதேனிய உடையணிந்தவன் என்றும் கண்டு சீறி எழுந்து "அதேனிய நாயே, அகப்பட்டாயா, உன்னை என்னபாடு படுத்துகிறேன் பார். அதேன்ஸ் மீதுள்ள பழி அனைத்தையும் உன்பேரிலேயே தீர்க்கிறேன் பார்" என்று கற்களை வாரி எறியத் தொடங்கினான்.

அல்சிபியாதிஸ் வீரனாயினும் முன் கண்டறியா இப் பேயுருவம் என்ன செய்யுமோ என்று தயங்கி நின்ற நேரம் அவ் வுருவம் பேசுவதையும் அதுவும் அதேனிய மொழியில் பேசுவதையும் கேட்டுத் திடுக்கிட்டான். பின் அவ் வுரு தான் அதேன்ஸின் பகைவன் என்று கூறக் கேட்டதும் அது பேயாயிருந்தாலும் தனக்குதவி செய்ய வல்லதாகக்கூடும் என நினைந்து அச்சந் தவிர்ந்து அதனை நோக்கி, "அரை விலங்குருவமுடைய புதுமையான அரை மனிதனே, பொறு; நீ பேயாயினுமாகுக, மனிதனாயினும் அன்றி விலங்காயினுமாகுக. ஒரு செய்தியில் நீயும் நானும் ஒன்று. நானும் அதேன்ஸின் பகைவன்; நீயும்அதேன்ஸின்பகைவன். நீஅதேன்ஸினை அழிக்க விரும்பிக் கொண்டு இங்கு வாளா காட்டில் கிடக்கிறாய். நான் அதேன்ஸை அழிக்கச் சூள்

உரைத்து அதற்கான முன்னேற்பாடுகளுடன் இதே காட்டில் காத்திருக்கிறேன், எனக்கு நீ உதவக்கூடுமா?'' என்றான்.

தைமன் அவனைக் கண்டும் காணாதவன்போல் பரக்க நோக்கி, ''ஆ, என்ன அடம்! உதவியா? உனக்கா? மனித உருவுடைய, அதேனிய உருவுடைய உனக்கா? ஒருக்காலும் இல்லை. வேண்டுமானால் நீ அதேனியன் பகைவன் என்று கூறுவதனால் நீ மனிதனாயினும் உன்னைக் கொல்லாமல் விடுகிறேன். அது ஒன்றுதான் உனக்கு நான் செய்யக்கூடும் உதவி'' என்று கூறினான்.

அவன் பேச்சிலிருந்தும் அவன் கூறிய குறிப்புக்களிலிருந்தும் அல்சிபியாதிஸ் அவன் தைமனே என்று அறிந்து கொண்டான். உடனே அவன் தைமன் காலடியில் வீழ்ந்து ''அறிந்தேன், அறிந்தேன், எம் வள்ளற் பெருந்தகையே; எம் வீரப்பெருந்தகையே; அறிந்தேன். வாள்வலியால் அதேன்ஸின் பகைவர்களை அழித்த பெருமை போதாதென்று அதேனியரையும் பிறரையும் கொடையாலும் வள்ளன்மையாலும் வெட்கித் தலைகுனியச் செய்த மன்னனே! தம்மை இந் நிலையில் காணப்பெற்றேனே! தம் உருமாறி எம்முடன் எழுந்தருள்க! இவ் அதேனியப் பதர்களை அழித்துப் புதியதோர் அதேன்ஸை நிறுவி அதில் உம்மை முடிசூடாமன்னனாக்குவேன், வருக'' என்று கண்ணின் நீர் கால்களைக் கழுவ விழுந்து கிடந்து புலம்பினான்.

ஏ. பழியிலும் பகைமை

மனிதர் என்ற பெயரையே கேட்கத் தரிக்காத நிலையிலுள்ள தைமன் எப்படியோ அல்சிபியாதிஸின் இச் சொல் மாரியைக் கேட்டுக்கொண்டு அசையாது நின்றான். வெறுப்பே நிறைந்து உணர்ச்சியற்றுத்

தோன்றிய அவன் கண்களில் இடையிடையே சில உணர்ச்சிப் பொறிகள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. கண்களில் நீர் கலங்கிக் கண்ணீர் விடுவானோ என்ற தோற்றத்தை அவன் அடைந்தான்,

ஆனால் அல்சிபியாதிஸ் பேசி முடிப்பதற்குள் இம் மெல்லிய உணர்ச்சி அலைகள் மறைந்தன. அவன் மீண்டும் பித்தம் பிடித்தவன் போல நின்று நோக்கி, "எனக்கொன்றும் புரியவில்லை. உன்னைக் கொல்லவே மனம் வரவில்லை. போ, நீ மட்டும் பிழைத்துப்போ" என்றான்.

அல்சிபியாதிஸ் "நான் போகிறேன். வணக்கம் ஆனால் அதேனியரை அழிக்கவேனும் உதவப்படாதா? என்று கேட்டான்.

தைமன் : அதேனியரை அழிப்பதா ! ஆம். அழிக்க வேண்டும். எப்படி அழிப்பது ! அதுதான் கேள்வி.

அல்சிபியாதிஸ் : தாங்கள் நினைத்தால் எளிது. அதேன்ஸின் போர் வீரர்கள்—வெற்றி பெற்று மீளும் போர் வீரர்கள் என்னுடன் இருக்கின்றனர். தாமோ முன் அதேன்ஸின் பகைவர் நெஞ்சுட்கப் பொருத பெருந்தலைவர். அப் படையின் தலைமை தாங்கி என்னுடன் வரின் அந் நகரை அழிப்போம்" என்றான்.

தைமன் வெளிப்பட யாதொன்றும் கூறுமலே மாட்டேன் என்ற குறிப்புத்தோன்றத் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு நின்றான்.

பின் ஏதோ நினைத்தவன் போல் நெட்டி எழுந்து அல்சிபியாதிஸைப் பின்வரும்படி சைகைசெய்து கொண்டு காட்டின் ஒருபுறமாகச் சென்றான்.

அல்சிபியாதிஸ் வியப்புடன் அவனைப் பின்தொடர்ந்தான்.

இறுதியில் தைமன் அவனைப் புதையலிருக்குமிடம் காட்டி இது அதேனியரை அழிக்க உதவும் என்று கூறிவிட்டு ஓடினன்.

அதேன்ஸின் செல்வ மனைத்தையும் நாணவைக்கும் அத் திரண்ட பொருட்குவையைக் கண்டு எல்லையிலா மகிழ்ச்சி அடைந்தான் அல்சிபியாதிஸ். அதன் உதவியால் உணர்ச்சியும், தன்னிடம் உண்மைப்பற்றும் உடைய அவ் வீரருக்கு எல்லையிலா ஊக்கமும் தந்து அவர்களுடன் அதேன்ஸை முற்றுகையிட்டுச் சூறையாடினன்.

அல்சிபியாதிஸின் வீரர்களுடைய வாள்களுக்கு அதேனிய வணிகர் இறையாயினர். அவர்கள் கால்நடைச் செல்வமனைத்தும்கூட அல்சிபியாதிஸ் கைப்பட்டன, அவன் வில்லாளிகளின் அம்புமாரியால் அந் நகர் அல்லோலகல்லோலப் பட்டது.

௮. காலங் கடந்த கழிவிரக்கம்

நாட்கள் வாரங்கள் திங்கள்கள் பல சென்றன. முற்றுகையும் சூறையாட்டும் நின்றபாடில்லை. நகரமக்கள் வெலவெலத்து இனி யாது செய்வது எனக் கலவரப்பட்டனர். பணிந்தும் அல்சிபியாதிஸ் விட்டபாடில்லை. கெஞ்சியும் விட்டபாடில்லை. அவனை எதிர்த்து நிற்கத்தக்க வீரரோ அந் நகரில் எவரும் இல்லை.

அச் சமயம் நகர மக்கள் "அந்தோ இச் சமயம் தைமன் இருந்திருந்தால் இன்று பகைவர் அஞ்சுவார்களே. அயல் நாட்டினர் அனைவரும் அவன் பெயரால் அதேன்ஸை மெச்சி இடுக்கண் நேரத்திலும் வந்துதவுவார்களே! அவன் இல்லாததால் அன்றோ, உலக மொப்பிய பெரியானாகிய அவனைப் பகைத்ததனாலன்றோ அவர்கள் இன்று நம்மை வெறுத்து இழிவும் படுத்தி நம் அழிவையும் பார்த்துக் கொண்டு வாளாவிருக்கின்றனர்! என்று புலம்பலாயினர்.

மக்கள் மனநிலைகண்டு அஞ்சிப் பெருமக்கள் திரண்டு எப்படியேனும் தைமனிடம் தூதனுப்பி அவனை

நகருக்கு அழைப்பதெனத் தீர்மானித்தனர். தைமன் துன்புற்றூர்க் கிரங்கும வள்ளல்; குற்றம் செய்தாரைப் பொறுக்கும் பெருந்தகை ஆதலின் தமது திக்கற்ற நிலைக்கும் கழிவிரக்கத்திற்கும் செவிசாய்த்துத் தம்மைக் காத்தருள இணங்குவான் என்று அவர்கள் நினைத்தனர்.

தைமன் கொடையின் பெரும்பகுதியையும் பெற்று அவனுக்கு மிகுதித் தீங்கையும் இழைத்தவரான லூஸியஸஃம் லூகிலியஸஃம் இன்று அவனை அழைக்கச் செல்லும் தூதுக் குழாத்திற்கும் தலைமை தாங்கியவ ராயினர்.

ஆயின் அந்தோ, காட்டில் தைமனைக் கண்டதும் அவர்கள் அவன் நிலைகண்டு இரங்குவதா அஞ்சுவதா என்றறியாது துணுக்குற்றனர். அவனும் அவர்களை அண்ட ஒட்டாமல் அவர்கள்மீது தொலைவில் நின்று கல்லெறிந்துகொண்டே ஓடினன். அவற்றைப் பொறுத்துப் பின்பற்றியவரையும் கண்டஞ்சி அவன் "ஐயையோ மனிதர், அதேனியர்! ஐயையோ மனிதர், அதேனியர்!" என்று அரற்றிக் கொண்டு ஓடி ஒளித்தான்.

ஒரே ஒரு சமயம் லூஸியஸஃம் லூகிலியஸஃம் இன்னும் சிலரும் எப்படியோ தைமனை அறியாது அவன் பக்கம்வந்து, விடாது அவன் காலைப்பிடித்துக் கொண்டு "தைமன், தைமன், உனக்கு இரக்கமில்லையா, அந்தப் படுபாவி அல்சிபியாதிஸஃம் அவன் வீரர்களும் எங்களை இளைஞரென்றும் பாராமல் முதியோரென்றும் பாராமல் பெண்ணென்றும் பாராமல் பிள்ளையென்றும் பாராமல் கூரிய வாளால் எங்கள் கழுத்துக்களை அறுத்தறுத் தெறிகிருனே! எங்கள். மீதும் எங்கள் பெண்டு பிள்ளைகள் மீதும் சற்று இரக்கம் கொள்ளலாகாதா?" என்று கேட்டனர், அப்போதும்

அவன் திமிறிக்கொண்டு "இரக்கமா, அது இங்கேது, எனக்கு இரக்கம் வந்தாலும் உங்கள் கழுத்தை அறுக்கும் வாளின்மேல் வரும். உங்கள் நெஞ்சத்தைப் போல் கழுத்தும் கல்லாய்த்தானே இருக்கும்? அதனை அரிந்தரிந்து அதன்முனை மழுங்குமே என்றுதான் இரங்குவேன். உங்கள் கழுத்தைக் கண்டு இறங்க மாட்டேன். உண்மையில் அல்சிபியாதிஸ் வாழ்வதும், கத்திகள் வாங்குவதும் என் இறுதிக் கொடையால் தான். என் நாவின் இறுதி அருள்மொழியும் "அல்சிபியாதிஸ் வாழ்க" என்பதுவே என்று கூறி அகன்ருன்.

இனி அவனிடம் மன்ருடிப் பயனில்லை என்று கண்டு மக்கள் மீண்டேகினர்.

தாம் செய்த தீவினை தம்மையும் கெடுத்துத் தம் நகர் விளக்கமாயிருந்த வள்ளலையும் பேயுரு வாக்கிற்று என்று மீளாத் துயருற்று மாழ்கினர் அதேனியர். அல்சிபியாதிஸே இறுதியில் அவர்கள் நிலை கண்டிரங்கி நகரைக் கொள்ளையடித்தலை நிறுத்தும் வரை அவர்களின் பதைபதைப்பு நீங்கவில்லை. நன்றி கொன்ருர்க்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் மீட்பு அரிதன்றே? "எந்நன்றி கொன்ருர்க்கும் உய்வுண் டாம் உய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு."

காதற் சீரழிவு
(Love's Labours Lost)

க. புது வகை நோன்பு

[1]நாவார் என்னும் நாட்டில் இளமை வீரம் கல்வி ஒழுக்கம் முதலிய எல்லா நலன்களும் வாய்க்கப்பெற்ற அரசன் ஒருவன் இருந்தான்.

அவனுக்குமுன் அரசனுயிருந்த அவன் தந்தை போரில் மிகவும் விருப்பமுடையவன். அதற் கேற்ப அவன் தன் நண்பனுன பிரான்சு அரசன் போர்களில் சென்று அவனுக்கு உதவிசெய்து அதற்காக அவ்வரசனிடமிருந்து நூருயிரம் வெள்ளியையும் அக்குவிதேன் என்ற செழித்த மாவட்டத்தையும் பரிசாகப் பெற்றிருந்தான்.

நாவாரின் புதிய அரசன் இத் தந்தையைப் பின்பற்றிப் போரி லீடுபடாமல் கல்வி கேள்விகளிலும் துறவோரிடத்திலும் பற்றுடையவனுய் அறிவு முன்னேற்றத்திற்கான ஆராய்ச்சிகள் நடத்தலானுன்.

அரசனுக்கு இக் கலையாராய்ச்சித் துறையில் அவனது நண்பர்களான [2]பைரன், [3]லாங்கவில், [4]துமெயின் ஆகியவர்கள் உதவ முன்வந்தனர். அனைவருமாகச் சேர்ந்து இவ்வாராய்ச்சிகளை வெற்றிபெற முடிக்கும் வரை பெண்களுடன் உறவாடவோ அவர்களை அரண்மனைப்புறம் வரவிடவோ செய்வதில்லை என்றும் ஆடல் பாடல் முதலிய கேளிக்கைகளில் கலப்பதில்லை என்றும் நோன்புகொண்டனர். அரண்மனைக்குள்ளே பிறர்

---

1. Navarre 2. Biron 3. Langavill 4. Dumain

எவரும் இத் திட்டத்தை மீறக்கூடாதெனக் குடிகளும் எச்சரிக்கப்பட்டனர்.

கொஞ்ச நாளைக்குள் நண்பர்களின் இப் புதுவகையான நோன்பிற்குப் பல இடையூறுகள் நேர்ந்தன.

அவற்றுள் முதன்மையான இடையூறு அரசனுக்கே ஏற்பட்டது.

அக்குவிதேனை நாவாருக் களித்த பிரான்சு அரசன் இறந்தபின் அவன்மகனான அடுத்த பிரான்சு அரசன் அதனை மீட்டுப் பெறும் எண்ணத்துடன் பல தூதர்களை அனுப்பிப்பார்த்தான். நாவார் அரசனோ போர்ச் செலவுக் கீடாகவே அது தன் நாட்டுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்றும் அதனுடன் கொடுக்கப்பட்ட தொகையாகிய நூருயிரம் வெள்ளிகளும் செலவின் ஒரு பகுதியேயாகும் என்றும் கூறினான்.

பிரான்சு அரசன் எப்படியாவது அக்குவிதேனை அடையவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். ஆகவே தன் அரசுக்குரிய இளவரசியையும் நாவார் அரசனையும் இணைத்துவிட்டால் அக்குவீதேனேயன்றி நாவார் முழுவதுமே பிரான்சுடன் சேர ஏதுவாகும் என்று எண்ணமிடலானான்.

நாவார் அரசனுக்கும், மணவினைக்கும் தொலை மிகுதி என்பதையும் அவன் புதுமைவாய்ந்ததோர் நோன்பு கொண்டுள்ளான் என்பதையும் அவன் கேள்விப்பட்டிருந்தான். அதனால் நேரடியாக மணவினைப் பேச்சுப்பேசுவதில்பயனில்லை என்று அவனுக்குப் புலப்பட்டது. ஆகவே அக்குவிதேனுக்காகத் தூது அனுப்பும் மாதிரியாகவே இளவரசியைத் தோழியருடனும் குழாத்தினருடனும் அனுப்பினால் அவர்கள் வாய்த்திறனாலும் கவர்ச்சியினாலும் தன் கருத்து நிறைவேறப் பெறலாகாதா என்று அவன் மனக்கோட்டை கட்டினான்.

இளவரசி நாவார் வந்துசேர்ந்தவுடன் நிகழ்ந்த செய்திகள் தொடக்கத்தில் இக் கருத்துக்குச் சற்றும் இணக்கமுடையவையாகத் தோற்றவில்லை. தன் நோன்பின்படி அரண்மனையினுள் பெண்களை வரவேற்க முடியாததனால் அரசன் தன் நோன்பை முறிப்பதா அல்லது அவளை வரவேற்காதிருப்பதா என்ற இருதலைப் பொறியில் பட்டுழன்றான். முடிவில் நோன்பைக் காப்பதே தலைமையான கடனெனக்கொண்டு இளவரசியை நகர்ப்புறத்திலுள்ள வெளியிடத்தில் கூடாரமடித்து அதில் வரவேற்பதெனத் தீர்மானித்தான்.

உ. நோன்புக்கோட்டை தகர்தல்

இதனைக் கேட்டதே இளவரசி, "இது என்ன, என்றும் கேட்டிராத புதுமையா யிருக்கிறதே, பிரான்சின் பட்டத்துக்குரிய இளவரசியாகிய என்னையா நகர்ப்புறத்தில் வரவேற்பது? இவர் நோன்பு அத்தனைக்கு நம்மினும் மிக்கதா! சரி, அப்படியாயின் தோழியரே, நாம் இவரைப் பார்க்க வேண்டாம். மீண்டும் பிரான்சு செல்வோம்" என்றாள்.

இளவரசியின் தோழியருள் குறும்புமிக்க [1]ரோஸாலின் என்பவள் அவள் சினந்தீர்த்து, "இளவரசி, தாங்கள் வெறுத்ததெல்லாம் பாலென்று எண்ணிவிடவேண்டாம். துறவிபோல் நடிக்கும் இவ் அரசனும் அவன் தோழர்களும் முற்றத்துறந்த முனிவருமல்லர்; முதியோருமல்லர். இளைஞர்களே. நாங்கள் அவர்களை அறிவோம். ஆதலால் அவர்களை விட்டு நாம் திரும்பிச் செல்வதால் அவர்கள் நோன்பிற்கும் அவர்கள் ஆண்மைக்கும் அஞ்சிப் போனவர்கள் ஆய்விடுவோம். இவ்வகையில் ஆடவர்க்குப் பெண்டிர் இளைத்தவர்களல்லர் என்று காட்டி அவர்கள் நோன்பை அழித்து அவர்களை அவமதித்தே

1 Rosaline

செல்லவேண்டும் என்று கூறினாள். [1]காதரைன், [2]மேரியா என்ற மற்ற இரு தோழியரும் இக் கருத்தை ஆர்வத்துடன் வரவேற்றனர்.

நால்வரும் தம் கருத்தை நிறைவேற்றத் திட்டம் வகுத்தனர். அரசனும் அவன் தோழர் மூவரும் தம்மை வரவேற்கையில் தாம் ஒவ்வொருவரும் அவர்களுள் ஒவ்வொருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்கள் மன உறுதியைக் கலைப்பதென அவர்கள் தீர்மானித்தனர். அதன்படி இளவரசி அரசனையும், ரோஸாலின் பைரனையும், காதரைன் லாங்கவிலையும், மேரியா துமெயினையும் தனித்தனி கவனித்துத் தம் வயப்படுத்துவதாக வாக்களித்தனர்.

அவர்கள் சூழ்ச்சி மிக எளிதில் நிறைவேறியது. அந் நால்வரும் தாம் குறித்த ஆடவரைத் தம் கடைக் கணிப்பாலும் முறுவலாலும் ஈர்த்தும், சுடு சொற்களால் வாட்டியும், பொய்க் கோபத்தால் பணியவைத்தும் தம் பக்கம் வளைத்தனர். நூலறிவில் திளைத்து முதிர்ச்சி யுறினும் உடலளவில் இளைஞரான அந்நால்வரும் திறம்பட நடித்த அக் காதல் நடிப்பில் ஈடுபட்டு மயங்கினரேனும் அதனை ஒருவர்க்கொருவர் காட்டாது மறைத்து வைத்துக் கொண்டனர்.

அரசன் கட்சியினர் நோன்புக் கோட்டை இன்னொருபுறமும் தகர்ந்து பொடியலாயிற்று.

௩. காதல் விளையாட்டு

அரண்மனை யருகில் அரசனாணைப்படி பெண்டிர் எவரும் வரவில்லையாயினும் அரண்மனைப் பணிப்பெண்கள் மட்டும் பணி செய்வதை யாரும் தடைசெய்யவில்லை. அப் பணிப்பெண்களுள் தன்னுண்மையும் பேச்சுத் துடுக்கும் கவர்ச்சியும் மிக்கவள் ஒருத்தி இருந்தாள்.

---

1. Katherine 2. Maria

அவள் பெயர் [1]ஜாக்குவெனெட்டா என்பது. அவள் அரசன் முதலியோர் நோன்பைப் பற்றிக் கேட்டதும் அதனை வெறுத்து அரசனுடைய மெய்காப்பாளனாகிய [2] தான்அர்மெதோவிடம் அதைப்பற்றி ஏளனமாகப் பேசி நகையாடினாள்.

இந்தத் தான்அர்மெதோ மனிதருள் ஒரு புது வகைப் பிறவி. அவன் தன்னைப் பெரிய போர்வீரனென வீம்படித்துக் கொள்வதோடு அதற்குரிய உடையும் அணிந்து திரிந்தான். ஆனால் உண்மையில் அவன் போர்வீரன் அல்லன் பெருங்கோழையே. தான் கல்வியிற் சிறந்தவன் எனவும் இலக்கிய வளமுடையவன் எனவும் கருதி அரைகுறையாகப் பழநூல்களைப் புரட்டிப் பெருஞ் சொற்களை ஏற்பும் வாய்ப்புமின்றித் தாறுமாருக அடுக்கிக் கொட்டுவான். சுருங்கச் சொல்லின் தான் கோமாளி என்றறியாத கோமாளி அவன்.

அவனை மிகவும் வெறுத்தவர்கள் ஜாக்குவெனெட்டாவும் அரண்மனைக் கோமாளியான [3]காஸ்டார்டும் ஆவர்.

ஜாக்குவெனெட்டா அரசனையும் அரசன் நோன்பையும் ஏளனம் செய்வதைக் கண்ட அவன் அரசனிடத்தில் தனக்கே சிறப்பாகப் பற்று உள்ளதுபோல் பாசாங்கு செய்து அவளைக் "குரக்கினத்தரக்கி" என்றும் 'இராமன் தங்கை தடாதகைப் பிடாரி' என்றும் "கஞ்சன் முதலிய நூறு பேரையும் பெற்ற குந்தமாதேவி" எனவும் பொருத்தமற்ற அடைப் பெயர்கள் கொடுத்து வைதான்.

ஓயாது கடகடவென்று பொரியும் அவனை ஒறுத்து நகைக்காளாக்க வேண்டுமென்று காஸ்டார்டும் ஜாக்குவெனட்டாவும் திட்டமிட்டனர். அதன்படி அவர்கள்

1. Jaeguenetta 2. Don Armado 3. Costard

இருவரும் ஒளிவு மறை வின்றிக் காதல் கொள்வதாக நடித்தனர். அதனை உண்மையென்று நம்பிய அவன் வெகுளியுடன் ஓடோடியும் சென்று அதனைப் பல்லு டைக்கும் சொற்களால் விரித்துரைத்து வம்பளந்தான். அதைக் கண்டு காஸ்டார்டும் ஜாக்குவெனெட்டாவும் தம்மீது சாட்டும் குற்றத்தை இன்னும் வெளிப்படை யாக ஒப்புக்கொண்டு நகைத்தனர். அரசன் உடனே கோபம் கொண்டு இருவரையும் சிறைப்படுத்தி அவர்கள் குற்றங் கண்டுபிடித்த தான்அர்மெதோவை அவர்களைக் காக்கும்படி வீட்டிலடைத்தான்.

நடைமுறையில் அவர்களைச் சிறைகாப்பதென்பது தனக்கே சிறை என்று கண்டான். அதனைப் பயன் படுத்தி அவர்கள் அவனை மிகவும் எள்ளிக்கொக்கரித் தனர். பின்னும் ஜாக்குவனெட்டா தான் காஸ்டார் டின் காதலை விட்டதாகவும், அவனையே காதலிப்பதா கவும் நடித்து, "அந்தக் காஸ்டார்டு வெறும் வாயடிக் கோமாளி, என் தான்அர்மெதோவோ வீரக்கோமாளி; என் தான் அர்மெதோ என் உள்ளத்தில் நுழைந்தபின் காஸ்டார்டு போன்ற மின்மினிகளுக்கும் விண்மீன்க ளுக்கும் இடமேது" என்று அவன் உச்சி குளிரப்பேசி அவனைத் தான் எண்ணிய எண்ணிய கூத்துப்படியெல் லாம் ஆட்டினுள்.

காஸ்டார்டும் இதற்கியைய ஜாக்குவெனெட்டா தன் னைக் கவனியாததால் அவளை மறந்துவிட்டதாகவும், அவளைப்போன்ற காரழகிக்குத் தான் இசைந்தவ னல் லன் என்றும், தான்அர்மெதோவே இசைந்தவன் என் றும் கூறியதுடன் அவர்களுடைய காதல் தூதனுயிருக் கவும் ஒப்புக்கொண்டான்.

அரசன் நோன்புக்கு நிலைக்களமாகிய அத் துற வுறக் கோட்டையில் இங்ஙனம் ஒருபால் மாறன் விளை யாட்டாக எய்தகணை சுவரைத் தொளைத்து வழிசெய்து விட்டது. ஆனால் விரைவில் அகன்ற நிலைக்கதவங்களே

அவன் வர இடந்தந்து திறக்கக் காத்திருந்தன என்ன லாம்.

ச. கலைத்தோண்டரே மேகலைத் தோண்டராதல்

அரசனும் தோழரும் தனித்தனியாக அவரவர் காத லியரின் மையலிற் பட்டுப் பிறர் அறியாமல் தனியே திரிந்து மனம் புழுங்கி வாடினர். நோன்புறுதியின் போதே பைரன் தன் இன்ப வாழ்க்கையை விடவேண் டுமே என்று தயங்கினான். நோன்பெல்லாம் ஒரு பித்து எனக் கூறிக்கொண்டே அவன் வேண்டாவெறுப் பாக வற்புறுத்தலின்பேரில் அதனை ஏற்றான். தானு கத் தளர்வுற்ற அவன் மனஉறுதி இன்று ரோஸாலி னின் கட்டழகுக்கும் புன்முறுவலுக்கும் ஆற்றாது சூறைக் காற்றிற்பட்ட தேமாங் கொம்பெனத் துடி துடித்தது.

முதலில் பைரனது மனத் தளர்ச்சியைக் குறித்து ஏளனம் செய்து நகையாடிய மற்ற மூவர் நிலையும் இன் னும் வெட்கக் கேடானதாகவே இருந்தது என்னல் வெண்டும். அரசன் "ஆ, என் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்ட மாதரசி, உன் தந்தை அக்குவிதேனைக் கேட்டபோது நான் உன்னைக் கண்டிருந்தால் அதனை யும் சரி அதனினும் சிறந்த இன்னும் பத்து மாவட்டங் களையும் சரி! அட்டியின்றித் தந்து உன்னைக் காதலி யாகப் பெற முயன்றிருப்பேனே! ஆ; பிரான்சின் மலர்களுள் இத்தகையதோர் காணரிய செந்தாமரை மலரும் இருக்கும் என்று கண்டதார்? பிரான்சின் நறிய தேனைக் கண்டறிந்த யாம் அதனைப் பழிக்கும் வெறிதரும் இத்தகைய கண்பார்வை ஒன்று அங்கே கரந்திருந்ததை அறியாமற் போனோமே! ஆ, தென்றலைப் பழித்த மென்மையும், கன்னலைப் பழித்த மொழியும், அன்னத்தைப் பழித்த நடையுமுடைய என் ஆரணங்கே, உன்னை அடையும் நாள் என்நாளோ?". என்றேங்கினான்.

அதேபோன்று லாங்கவிலும் துமெயினும் காதரை ஊயும் மேரியாவையும் எண்ணி எண்ணி மனம் புண் பட்டு வெம்பி வெதும்பினர்.

ஆனல் இத்தனையிலும் நகைப்புத் தரும் செய்தி யாதெனில் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தாம் இத் தீயில் பொசுங்கியதோடு தமது நிலையைப் பிறர் எங்கே கண்டு கொள்ளப் போகிருரோ என்று வேறு அஞ்சினர். முன் னம் ஆராய்ச்சி என்னும் ஒரே நோக்கத்திற்பட்டு நால் வரும் ஒருவரான அவ்வறிஞர், இன்று காதல் என்னும் நோக்கிற் பட்டதும் நால்வரும் நால்வேறு வழியாக ஒருவரை ஒருவர் வருந்தி விலகிச் சென்று பிறருடன் உரையாடுவதை ஒழித்துத் தம் மனத்தகத்தே குடிகொண்டிருந்த மங்கையருடன் உள்ளூர உரை யாடுவாராயினர்.

ரு. ஒக்கவிழுந்தால் வெட்கம் இல்லை

இளவரசியும் அவள் குழாமும் தங்கியிருந்த கூடா ரத்தினை அண்டியிருந்த அரண்மனைத் தோட்டத்தில் பூஞ்செடி கொடிகளிடையே சென்ற நடைவழியில் பைரன் தன் காதலிக்கு வரைந்ததோர் இன்கவிதை யைத் தனக்குள்ளேயே படித்தவனுய் முன்னும் பின் னும் நடந்து கொண்டிருந்தான். தென்றலும் மாலை யும் இளவெயிலும், மென்மலர் மணங்களும் எங் கணும் இனிமையைக் கொழித்த அந்தவேளையில் அவனது நெடிய உயிர்ப்புமட்டும் வெம்மையைக் கான்று நின்றது. அவன் தன் உளமாகிய நிலப்பரப் பில் தன் எழி லாரணங்கிற்கு மனக்கோட்டையாகிய மதில்களை எழுப்பிக் கோயில் கட்டிக்கொண்டே தன்னை மறந்து நடந்துகொண்டிருந்தான்.

அத்தறுவாயில் தொலைவில் யாரோ பூஞ்செடிகளை விலக்கிக்கொண்டு வரும் அரவம் கேட்டு மலர்ப் படுக்கை ஒன்றில் ஒதுங்கி ஒளிந் திருந்துகொண்டான்.

அங்கே அவன் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் இடத்தின் வழியாகவே வந்துகொண்டிருந்தான் அரசன். மண்மிசை விழுந்துகிடந்த நீலவானத்தின் துண்டமென்ன மாசு மறுவற்ற அவன் முகம் அன்று துன்பமும் அயர்ச்சியும் தாங்க மாசடைந்து கிடந்தது. அவன் கண்கள், கையில் இருந்த ஓர் கடிதத்திலேயே ஊறிநின்று அதன் எழுத்துக்கள் சென்ற திக்கிலேயே வழுக்கிச் சென்றதாகத் தோன்றின. அவ்வெழுத்துக்களை அவன் தலையை யசைத்தும் கழுத்தை உயர்த்தியும் உரக்கப்பாடினான்.

மென்பனிதீரிள ஞாயிறும்
கண்பனிதீருமோ ஒக்குமோ ?
வண்பனி நீரிலுலாவுறும்
தண்பனிமாமதி தானெங்கே ?
என்பனிநீரும்நின் இன்னினை
வன்பினிற்கொண்டுசெல் ஊர்தியே !
வெண்பனித்தாள் சுமந்தேகுமென்
துன்பினைத் தூமொழி, காண்பையோ ?

இதைப் பாடியபின் பெருமூச்சுவிட்டு இளவரசியின் உருவெளித் தோற்றத்தில் ஈடுபட்டவனாய், "வா, வா, பிரான்சின் தவப்பயனாய் வந்த என் பெண்ணணங்கே, உனக்காக உலர்ந்துகிடக்கும் இவ்வுள்ளத் தடத்தில் உன் அன்பு மழையினைப் பொழிவாய்" என்றான்.

அவ்வமயம் பின்னால் நிழலாடக் கண்டு அவன் சட்டெனத் தேமா ஒன்றின்பின் மறைந்து நின்றான்.

வந்தவன் வேறுயாருமில்லை, லாங்கவிலே. "என்ன வியப்பு! இவனுமா இந்நேரத்தில் இந்த இடத்தில் இருக்கிறான் ? என்று மூக்கில் கைவைத்தனர் ஒருவரை ஒருவர் அறியாது மறைந்து நின்ற அரசனும் பைரனும்.

அவன் வரும் மாதிரியில் அரசனும் பைரனும் மறைவாயிராமல் கண்ணெதிரில் நின்றிருந்தால்கூட அவன் காணமாட்டான்போலும். அவன் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நிலத்தில் பதித்த கண்களுடன் நடந்தான். இடையிடையே அண்மையிலுள்ள உலகைக் கடந்து அடிவானத்திற் கப்பால் வேருேர் உலகைப் பார்ப்பது போல் வெறித்து நோக்குவான் அவன். அடிக்கடி அவன் "என் நோன்பு! என் நோன்பு!!" என்பான். பின் "நான் நோன்பை முறித்து விடவில்லை, அந் நோன்பு மண்மாதர்களைமட்டுமன்ருே குறித்தது? என் மேரியா மண்மாதல்லளே! விண்மாதாயிற்றே! அவளிடம் கொண்ட பற்றுப் பெண் பற்றன்று, பெண்ணிறைப் பற்றே யாம்; அதில் பழி எதுவும் இருக்க முடியாது." என்பான். "ஆ, நான் கூறிய உறுதி என்ன, அது ஒரு வாய்மொழி; வாய்மொழிஆவது ஒருசொல்; அதாவது ஓசைவகை; ஓசை என்பதோ காற்று, காற்று வெறும் ஆவி. ஆவிப்பொருள்களை அகற்றுபவன் கதிரவன். அத்தகைய கதிரவனுகிய என் மேயாமுன்னுமா அவ் ஆவி, ஆவியாகிய காற்று, காற்ருகிய சொல், சொல்லாகிய வாய்மொழி, வாய்மொழியாகிய வாக்குறுதி நிற்கும். நிற்கவே நிற்காது!" என்று பிதற்றுவான். சாகப் போகிறவன் உயிரை விரும்பித் துரும்பைப் பற்றுவது போல் உண்மையை மீறுகையிலும் இப் போலியாராய்ச்சியால் தான் விழைந்ததே உண்மை என நிலைநாட்ட எண்ணும் இப் பேதையைக் கண்டு பைரன் வெகுண்டான். அரசனும் பரிவுற்ருன்.

துமெயின் ஒருவனே இன்னும் மாறன் அம்பிற்குப் பிழைத்தவன் என்ருன் பைரன் தன்மனத்திற்குள். அதற்குள் துமெயின் சீழ்க்கை அடித்துக்கொண்டு அப் புக்கம் வந்துவிட்டான். லாங்கவில் உடனே மறைந்து கொண்டான்.

துமெயினும் இப்போது பாட்டு மேளத்தில் தான் வந்தான்.

அவன்,
தென்றலும் மாலையும் திங்களும் கூடின;
வென்றிகொள் மாறன் தன்வெங்கணை எய்த
[னன்;
மன்றல் மதர்விழி மாதர்! உன்பொன் அருள்
இன்றெனக் கீந்திடவாராய்—இணையிலின்
பின்றெனக் கீந்திடவாராய்.

என்று பாடினான்.

தன்னைப்போல் துமெயினும் காதலுக் காட்பட்டது கண்டு லாங்கவில் திடீரெனத் தாவி வெளி வந்து "துமெயின், துமெயின், இதோ அகப்பட்டாய்; நீ நோன்பை முறித்துவிட்டாய், அதற்கான ஒறுப்பை நீ ஏற்க வேண்டும்" என்றான். துமெயினும் "ஐயோ, தனிமையிலிருக்கிறோம் என்றன்றோ வாய்விட்டுப் பாடினோம்! இனி என் செய்வது? நண்பர்கள் ஏளனத்திற்கு ஆளானோமே" என்று வருந்தினான்.

ஆனால் அதற்குள் அரசனும் அதனையடுத்துப் பைரனும் வெளிப்பட்டனர். அரசன் மற்ற இருவரையும் குறைகூற, பைரன் அரசனையும் உள்ளிட்டு மூவரையும் பழித்துத் தான்மட்டும் நல்லவனாக நடித்தான். அவன் குட்டும் வெளிப்படும் நேரம் வந்துவிட்டதாகலின் அவன் நடிப்பு பகல்வெளிச்சத்தில் பாவைக் கூத்தாட்டுபவன் ஆட்டம் போல் பயனற்றதாயிற்று.

பைரன் தோட்டத்திற்கு வருமுன்னரே ரோஸாலினுக்கு எழுதிய கடிதத்தைக் காஸ்டார்டிடம் கொடுத்து அவளிடம் கொடுக்கும்படி கூறியிருந்தான். அதற்குச் சற்று முன்னாகத் தான் அர்மெதோவும் ஜாக்குவெனெட்டாவிடம் கொடுக்கும்படி அவனிடம் வேறு ஒரு காதற் கடிதம் கொடுத்திருந்தான். கோமாளி என்ற முறையில் தெரிந்தோ, அல்லது தெரியாமல்தானோ

அவன் கடிதங்களை மாற்றிவிட்டான். ஆகவே ரோஸாலினிடம் கொடுபட வேண்டும் கடிதம் ஜாக்குவெனெட்டாவிடம் சென்றது. அவள் அதனை வாசிக்க அறியாது அருகிலுள்ள திண்ணைப்பள்ளிக்கூட ஆசிரியரான [1] ஹாலோபர்னஸிடம் காட்டினுள். அவர் பழைய நூல்களின் துரட்டுச் சொற்களுடன் வழக்கிறந்த புரியா மொழிகளினின்று (லத்தீன், கிரேக்கம் முதலியவற்றிலிருந்து) அரைகுறையாகத் தான் படித்த சொற்களையும் இடைச்செருகலாகச் சேர்த்துப் பேசினுரேனும், அக் கடிதம் ஜாக்குவெனெட்டாவிற் கன்று, இளவரசியின் குழாத்தைச் சேர்ந்த ரோஸாலின் என்ற மாதரசிக்குரியது, அரசன் நண்பனுன பைரன் எழுதியது என்பதை ஒருவாறு விளங்கக் கூறினுர்.

ஒழுங்குப்படி அக் கடிதத்தை ரோஸாலினுக்கே அனுப்பியிருக்க வேண்டும். ஆனுல் அரசன் நோன்பை நகர் சிரிக்கவைக்கவேண்டு மென்னும் கருத்துடன் காஸ்டார்டு அதனை அரசனிடமே கொண்டுவந்து கொடுக்க எண்ணினுள். அரசனை எவ்விடத்திலும் காணுமல் பின்தொடர்ந்து மேற்கூறியபடி தோட்டத்தில் அவனைக் கண்டு அவனிடம் அதனைக் கொடுத்தாள்.

தான் எல்லோரையும் பித்தராக்க எண்ணிய சமயம் பார்த்துத் தன் செய்தி வெட்ட வெளிச்சமானது கண்டு பைரன் முதலில் மிகவும் வெட்கமுற்றுனுயினும் ஒக்க விழுந்தால் வெட்கமில்லை என்றபடி தானும் பிறருடன் சேர்ந்து காதலின் சிறப்பைப் புகழலானுன். தத்தம் கோழைமையை மறைக்க அத்தகையதோர் விரிவுரை உதவு மாதலின் அனைவரும் தலை யசைத்து அப்படிச் சொல்லு, அதுதான் சரி என்று கூறியவுடன் காதல் தெய்வங்களுக்கும் உரியது, அதனைப் பின்பற்றுவதால் உண்மையை மீறியதனுல் ஏற்படும் குற்றம்

1. Holofornes.

தம்மைச் சாராது' என்று அவன் கூறுவதற்கு ஒத்துப் பக்கப்பாட்டுப் பாடினர்.

நோன்பில் மனமொத்த நண்பர் நால்வரும் இடையில் பிரியினும் மீண்டும் இணைப்பொத்த காதலால் ஒன்றுபட்டு நின்றனர். நோன்பின் பெயர் மறக்கப் பட்டது. இளவரசியின் திட்டத்தில் வெற்றிக்கான கொடி ஏற்றப்பட்டது.

௬. காதலர் ஏமாற்றம்

நால்வர் கவனமும் இப்போது புது வழியில் திரும்பிற்று. இனித் தத்தம் காதலியரைப் பெறுவது எப்படி என்று அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்யலாயினர்.

பைரன் நல்லுரையைப் பின்பற்றி அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தம் காதற்கடிதங்களுடன் காதல் நன்கொடைகளும் அனுப்பினர். அதன்பின் மாற்றுருவுடன் சென்று தம்முடன் நடனமிடும்படி கேட்டனர். ஒருவேளை அவர்களும் மாற்றுருவில் வரக்கூடுமாதலின் அவர்களிடமுள்ள தம் நன்கொடைகளால் அவர்களை அடையாளங் கண்டு கொள்ளக்கூடுமென்று அவர்கள் எண்ணினர்.

ஆனால் அவர்கள் இட்ட திட்டங்களைப் பாயெட் ஒளிந்திருந்து கேட்டு வந்து பெண்டிருக்கு உரைத்தான். அதனால் அவர்கள் திறமையாகத் தங்கள் நன்கொடைகளை ஒருவர்க்கொருவர் மாற்றி வைத்துக்கொண்டு முகமூடியாலும் அங்கியாலும் தம் உருவை முற்றிலும் கரந்துகொண்டனர். இப்போது இளவரசியின் நன்கொடையும் ரோஸாலினின் நன்கொடையும் ஒரு புறம் மாறி மாறியும் மேரியாவின் நன்கொடையும் காதரைன் நன்கொடையும் இன்னொரு புறம் மாறிமாறியும் இருந்தன.

உருசியர் உருவில் வந்த நால்வரும் நடந்த சூழ்ச்சியை அறியாமல் ஒருவர் காதலியை மற்றொருவராக மாறப்

பெற்றுத் தம் காதலிக்குக் கொடுக்க வேண்டும் உறுதியையும் அதன் அடையாளமாகிய தம் கணையாழியையும் இன்னொருத்திக்கே கொடுத்துவிட்டனர். இறுதியில் அவர்கள் பெண்டிரை நடனத்திற்கழைத்தனர். அப்போது முன்னேற்பாட்டின்படி இளவரசி ஓர் சைகை காட்ட அனைவரும் நடனமிட மறுத்து அவர்களை விட்டகன்றனர்.

ஆடவர் வெளியே சென்றபின் தத்தம் உருவேற்று மீண்டும் சென்று தாம் செய்த காதல் உறுதியை மண உறுதியாக்கிவிட எண்ணினர். பெண்டிர் விளையாட்டுக் காதலாய்த் தொடங்கியது வெற்றிக் காதலாவது கண்டு தம் ஒறுப்புக்கு இது நல்லகாலம் என நினைத்து "உங்கள் காதலால் எங்களை ஏய்க்கமுடியாது. நீங்கள் உறுதியும் உண்மையும் அற்றவர்கள் என்றனர்.

காதலர்: நாங்கள் உறுதியற்றவர்களல்லேம். வீண்பழி கூறவேண்டாம். உலக நடுநிலை திரியினும், கடல் சுவறினும் திங்களும் ஞாயிறும் நெறி வழுவினும் நாங்கள் வழுவோம்.

காதலியர்: ஓகோ உங்கள் உறுதியையும் உண்மையையும் யாரிடம் அளக்கிறீர்கள். பெண்கள் பக்கம் போகாத நோன்புக்குச் செய்த உறுதி யெங்கே, இப்போது தங்கள் காதலெங்கே?

காதலர்: அது காதல் அருமை அறியாமல் செய்தது இவ்வளவு உண்மையான பற்று ஏற்படுமுன் செய்தது அது.

காதலியர்: அது சரிதான். நேற்றைய உண்மை இன்றைய பற்றில் போம். இன்றைய உண்மை நாளைய பற்றில்போம். போங்களையா, உங்கள் உண்மையும் வேண்டாம். பற்றும் வேண்டாம்.

காதலர்: இல்லை, அப்படி எண்ணவேண்டாம் தங்களைக் காதலித்தபின்னர் இனி வேறு யாரையும் ஏறெடுத்துப்பாரோம்.

காதலியர்: அதுவும் முழுப்பொய்; முந்தா நேற்று எங்களுக்குக் காதற்கடிதம் வரைந்த நீர் நேற்று வேறு யாருக்கோ காதலுறுதியும் கணையாழியும் தந்து விட்டு இன்று மீட்டும் எம்மிடம் என்றும் அறியாதார் போல் வந்து பிதற்றும் நாடகத்தை யாரிடமய்யா காட்டுகிறீர்?

காதலர்: நீவிர் கூறுவது விளங்கவில்லையே.

காதலியர்: விளங்கவில்லையா? இதோ பாருங்கள் என்று அவர்கள் தலைமாறிக் கொடுத்த கணையாழியைக் காட்டினர்.

அப்போதுதான் காதலர் தம் ஏமாற்றத்தைக் கண்டனர். நன்கொடை மாற்றிவைக்கப்பட்டிருந்த சூதை அறிந்து வெட்கினர். ஆயினும் வெளிப்படத் தாம் வெளித்தோற்றத்தால் தவறினும் தாம் அதற்குப் பொறுப்பாளி அல்லர் என்றும், மாற்றி வைத்த பெண்டிரே பொறுப்பாளிகள் என்றும், தாம் உண்மை தவறிய குற்றம் ஏற்பட இதனால் இடமில்லை என்றும் வாதாடினர்.

காதலியர் அதனை ஏற்காமல் மேலும் ஊடி நிற்கும் நேரம் ஹாலோபர்னிஸ் ஜாக்குவெனெட்டா முதலியோர் வந்து அரசனது ஏற்பாட்டின்படி இளவரசி முதலியோரின் பொழுது போக்கிற்காக "ஒன்பது பெருங்குரவர்" என்னும் நாடகத்தைத் தாம் நடத்தத் தொடங்கப் போவதாகக் கூறினர்.

காதலர் காதலியர் அனைவரும் தம் பூசலை விடுத்து நாடகங் காணச் சென்றனர்.

எ. காதலைத் தவிர்த்த நோன்பே காதலை நாடிய நோன்பாயிற்று

ஹாலோபர்னிஸும் ஜாக்குவெனெட்டா முதலியோரும் நாடகம் நடிக்கமுடியும் என்று வீம்படித்

னரே யன்றி உண்மையில் நடிக்கத் திறமுடையவர்களல்லர். அவர்கள் நாடகம் தெருக்கூத்திலும் மோசமாயிருப்பினும், காதல் சிதைவால் அயர்ச்சியுற்றிருந்த நண்பர்கட்கும் பெண்டிர்க்கும் அது ஒரு நல்ல கேலிக் கூத்தாய் அமைந்தது.

நாடகத்தினிடையில் இளவரசிக்கு அவர் தந்தை இறந்துவிட்டதாகத் தூதன் ஒருவன் வந்து சொன்னான். உடனே கேளிக்கைகளை எல்லாம் விட்டு அவர்கள் புறப்படலாயினர். அரசனும் நண்பரும் தாம் காதலுக்காகப்பட்டபாடுகள் அனைத்தும் வீணாகின்றனவே என்று நினைத்து அவர்களைத் தடைந்து தமக்கு மண உறுதி தந்தேனும் செல்லவேண்டும் என்று மன்றாடினர்.

பெண்டிர் "உங்கள் மனம் நிலையற்றது ஆதலின் உங்கள் காதலை இப்போது நம்போம். மண உறுதிக்கு எம் தந்தை இறந்த இது நல் நேரமும் அன்று. ஆகவே முன் காதலைத் துறந்து நோன்பு ஏற்று அதனைக் கைவிட்டநீர் அங்ஙனம் கைவிடாமல் விடாப்பிடியாக எங்கள் பேரால் ஓராண்டு நோன்பு நோற்பீரேல் அதனிறுதியில் எங்கள் காதலை உங்களுக்கு உவந்தளிப்போம்" என்றனர்.

காதலர்கள் வேறு வழியற்று அவ் ஏற்பாட்டை ஏற்றனர்,

அவ்வேற்பாட்டின்படி ஓராண்டளவும் அந்நால் வரும் இன்பவாழ்வு, நல் உடை உணவு முதலியயாவற்றையும் துறந்து முறையே அறநிலையங்கள், மருத்துவ விடுதிகள், துணையற்ற சிறுவர் சிறுமியர் பாதுகாப்பிடங்கள், சீர்திருத்தப்பள்ளிகள் ஆகியவற்றிற் சென்று அரும்பணியாற்றினர்.

அதன் இறுதியில் அவர்கள் காதல் உறுதிப்பாடுடையதே எனக் கண்டு பெண்டிர் இறந்த அரசனுக்

கான பரிவையும் நீத்து அவர்களை மணந்து கொண்டனர்.

காதலரின் காதற் சீரழிவு ஒரு முடிவுக்கு வந்து அவர்கள் நல்வாழ் வெய்தினர்.

2003